Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	samlede af Th. Overskou ; [oversat af Julie Mathilde Overskou] ; udgivet og forlagt af Eduard Meyer.
Titel | Title:	Syv udvalgte Eventyr for Gamle og Unge
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. H. Salomon, [1848]
Fysiske størrelse | Physical extent:	86 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Flyvepostens Nytaarsgave for 1849

57.-27.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00860 X

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Syv udvalgte Eventyr

for Gamle og Unge.

Samlede

af

Ch. Overskou.

Flyvepostens

Nytaarsgave

for

1849.

Udgivet og forlagt

af

Eduard Meyer.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. G. Salomon.

REGIA · SISMILENSIS · BIBLIOTHECA

Indhold.

		Pag.
I.	De tre Ønsker	1
II.	Kongen i Badet	21
III.	Den selvgjorte Prinds	25
IV.	Ellefolket	39
V.	Den lykkelige Mao	47
VI.	Fanden som Præst	55
VII.	Det solgte Navn	64

Inhalt.

I. Der irre Hunter 1
II. Sorgen i Haart 21
III. Im Hexenturm Prinse 25
IV. Gudeltet 39
V. Im Hellige Abe 47
VI. Hamm som Hexe 55
VII. Der selge Mann 5

Syv udvalgte Eventyr.

Samlede

af

Th. Overskou.

I.

De tre Ønsker.

(Fortalt af August Brasch.)

For mange Aar siden da man endnu ikke kjendte noget til Pas og Paategning, og da altsaa Helvedes Fyrste, repræsenteret af sine djævelske Gesandter, kunde vandre om paa Jorden uden at blive draget til Ansvar af Politiet, levede der i den store Stad Køln ved Rhinen en dygtig Skomager ved Navn Jakob, saa lystig og flittig en Sjæl, som nogensinde med begge sine Hænder har trukket en Begtraad igjennem Saal og Overlæder. Nu hændtes det engang en Mandag Eftermiddag, da Solen skinnede muntert og venligt ind i den skikkelige Skomagers Loftskammer, at Jakob ærgerlig sprang op fra sin trebenede Stol og kastede den halvfærdige Støvle saa voldsomt imod Gulvet, at det lille Kammers skrøbelige Dør rystede paa sine Hængsler. „Nei, nu holder jeg det ikke længer ud paa den Maade;" raabte han, for dog i det mindste at give sin Forbittrelse Luft i Ord; „jeg holder det ikke ud længer! Hver Dag i Ugen vil jeg arbeide, fra den første Solstraale til langt ud paa Natten, ja ikke engang om Søndagen skal Spandremmen faae Ro, forstaaer sig, naar Gudstjenesten er forbi, men om Mandagen, paa Frimandag, saa maa jeg ogsaa fornøie mig, som det sømmer sig enhver ordentlig Skomager. O, det var en skjønnere, bedre Tid da jeg var Ungkarl, da levede jeg lystig og lod hver Dag have sin Plage. Da gik der ingen Søndag og ingen Mandag Eftermiddag hen uden at jeg sad syngende og jublende ved det fyldte Kruus, eller fik mig en Vals med den smukkeste Pige i Byen. Men siden jeg er bleven gift, er alt det forandret. Nu sidder jeg her paa mit Loftskammer, arbeider Dag og Nat og under mig ikke et Øieblik Hvile, og hvorfor? For at min dyrebare Ægtehalvdeel, min gode Sybille, kan have Penge nok til at kjøbe sig smukke Klæder og Stads, som

aldrig kan passe sig for en ærlig Borgerkone; men gjør jeg en eneste Gang Mine til at tage min Søndagsskjole paa, for at gaae lidt ud i Guds frie Natur, saa begynder hun strax at skjælde og smælde over at jeg kaster Pengene bort til Unytte; og jeg bliver nødt til at give efter og blive hjemme, naar jeg ikke vil have Ufred i Huset, eller vel endog udsætte mig for —" her brød den stakkels Skomager af i sin Enetale, og kastede et veemodigt Blik til et temmelig tykt Kosteskaft, som stod i et Hjørne af Værelset, og maaskee ikke sjeldent havde gjort Bekjendtskab med den plagede Ægtemands Ryg. Den ærlige Jakobs Mod, som ved dette Syn var sunket betydeligt, hævedes imidlertid snart igjen ved Overbeviisningen om at der ikke var nogen Haand tilstede for at sætte det livløse Redskab i Bevægelse; „nei, nei," vedblev han heftig og stampede i Gulvet; „dette Liv holder jeg ikke længer ud, og om jeg saa skulde styrte mig i Rhinen eller vel endog overgive mig til Djævelen, jeg maa have en Ende derpaa."

Den gode Jakob havde i sin Vrede neppe talt disse usømmelige Ord, da der pludselig blev banket paa hans Kammerdør, og han foer sammen ved Tanken om at Nogen kunde have hørt hans uchristelige Ønsker. Skjælvende raabte han: „Herind!" Døren blev lukket rask op, og ind traadte en prægtig Riddersmand, i en kostbar Dragt, med lang Kaarde ved Siden, og en guldbroderet Baret paa Hovedet. Han hilste paa Mester Jakob med et nedladende, venligt Smiil og sagde derpaa idet han, uden at tage Hensyn til sine hvide Hjortelædershandsker, venskabeligt greb den forbausede Skomagers smudsige Haand: „Nu, min kjære Mester, hvorledes gaaer det? hvordan har I det? Det glæder mig hjertelig at jeg har fundet Eder igjen, efter at jeg i saa lang Tid ikke har seet Eder, og jeg haaber at det heller ikke vil være Eder ubehageligt at træffe Eders gamle Ven igjen."

Ved dette uventede Besøg og ved en saadan Tiltale, der kom ham endnu mere uventet, stod den ærlige Jakob saa stiv som en Stolte og satte i sin Hjerteangst et saa enfoldigt Ansigt op, at den Fremmede brød ud i høi Latter. „I Sandhed, naadige Herre, jeg kan slet ikke erindre mig, hvor jeg skulde have gjort Eders ærede Bekjendtskab;" stammede Skomageren endelig i sin Forlegenhed, „og saasandt hjælpe mig den hellige Stephan, min Skytspatron — —" „Paperlapap!" sagde den Fremmede, der ved Jakobs Ord pludselig fortrak sit Ansigt, som Een der har ondt i Maven; „jeg siger Eder, vi ere gamle Bekjendte, og det er slemt at I saa reent har forglemt en Vaabenbroder, som tillige med Eder har gjennemfegtet saamangen en Kamp, til vor gode Stad Kölns Nytte og Fremme,

og som just heller ikke blev tilbage i den haarde Dyst ved Worringen. — Nu, tænk Eder om, min gode Mester, nu erindrer I mig jo nok? Men fremfor alt maa jeg ikke forglemme den egentlige Hensigt, hvorfor jeg har opsøgt Eder her: I skal nemlig gjøre mig et Par Støvler; thi jeg har hørt om Eders Duelighed, og naar I gjør Eders Arbeide ret smukt, og varigt ovenikjøbet, vil jeg skaffe Eder mange Kunder, som ikke ere Knausere, men betale godt og bestemt."

Med disse Ord satte den Fremmede sig paa en halv itubrukken Stol og da Mester Jakob havde opsøgt Maalet, sagde hiin smilende: „Men det er ikke saa let, som I maaskee tænker, at gjøre mig et Par Støvler, som passe og sidde godt; thi min venstre Fod er bleven vanskabt ved et ulykkeligt Fald i min Barndom, og derfor maa I indrette Støvlerne saaledes at denne hæslige Feil bliver saa lidt som muligt iøinefaldende."

„Det skal vi nok komme ud af," sagde Jakob i Beredstheden om sin Kunstfærdighed; men da nu den Fremmede rakte sit venstre Been frem, undredes han dog over at Foden var saa ganske besynderligt dannet, og snarere lignede en Hestefod end en Menneskefod. Dog lod han sig ikke mærke med sin Forundring, men tog Maal efter sit bedste Skjønnende, og spurgte derpaa den naadige Herre til hvad Tid Støvlerne skulde være færdige.

„Jh nu," svarede den Fremmede, „I behøver just ikke at forhaste Eder; dog hvis det er Eder beleiligt vil jeg høre herop om en Uge; tag imidlertid dette forud paa Betalingen." Med disse Ord lagde Ridderen et blankt Guldstykke paa Skomagerens Disk, og denne, overrasket ved saamange usædvanlige Hændelser, vidste slet ikke hvad han skulde tænke om en saadan Høimodighed; men den Ubekjendte smilede over Skomagerens Forbauselse. „Bliver jeg tilfreds med Eders Arbeide, skal I om otte Dage faae det Dobbelte;" sagde han venlig; „lev nu vel, jeg kan ikke opholde mig længer, og I har vel ogsaa Lyst til at gaae lidt hen paa Kroen i det smukke Veir, desuden er det jo Frimandag, og saa er der vel ingen Skomager i hele Køln, der bliver hjemme imellem sine fire Vægge. Saa farvel, og lad mig ikke sporge forgjæves efter Eders Arbeide paa næste Mandag."

Med disse Ord trykkede den Fremmede endnu engang Skomagerens Haand ret hjerteligt, og ilede derpaa saa hurtigt ud af Døren og ned ad Trappen, at den gode Jakob dersom han ikke havde seet den ubekjendte Herres vanskabte Fod, ikke vilde have bemærket andet usædvanligt ved hans Gang end en let Halten, som hos Een der har ondt i Ligtornene.

Men da Jakob nu, efter at have ledsaget den Fremmede til Trap-

pen, var kommen tilbage til sit Kammer, stod han nogle Minutter stille og eftertænksom og betragtede med begjærlige Blikke, og uden at vove at røre derved, det Guldstykke som den Fremmede havde givet ham, og som funklede ret muntert og lysteligt i Solens Skin. „Ved Worringen skal vi have fægtet sammen?" sagde han derpaa ved sig selv; „hm, hm, det var rigtignok en varm Dag, og jeg gjorde min Skyldighed, og huggede saa godt løs paa de Biskoppelige som Nogen; men jeg kan ikke erindre mig at have seet denne Herre der. Ved min Skytspatron, jeg maa huske mig om saameget som jeg vil, — Gud forlade mig min Synd, jeg havde for Lyst til at holde ham for Djævelen i egen Person, end for en gammel Krigskammerat. Og saa Hesiefoden? ja, der er ingen Tvivl om! Jeg saae ogsaa den frygtelige Grimasse han gjorde da jeg nævnede min Helgens Navn; det var ham, det var Belzebub selv!" — Den ærlige Skomager forskrækkedes næsten for sig selv, da denne Tanke pludselig blev klar i hans Sjæl; han vovede neppe mere at betragte det funklende Guldstykke, som endnu laae uberørt paa Bordet; men endelig tog han Mod til sig igjen. „Og om nu virkelig saa var," sagde han saa høit, som om han vilde overbevise sig selv om at han ikke var bange; „hvad kan Djævelen med alle sine underjordiske Hærskarer gjøre mig? — Intet; — Guldet her maa jeg ærlig og redelig fortjene, det er ingen Gave der kan blænde mine Øine, og for at vise Herren, at jeg leer af alle hans Kunster, vil jeg tage Guldstykket og gaae til Kroen med det, for dog engang igjen at gjøre mig rigtig tilgode derhenne; thi lykkeligviis er min Kone ude, og mener at jeg ikke har en Skilling i Lommen. Frisk op, Jakob, endelig kan Du igjen engang gjøre Dig en fornøielig Dag!"

Med disse Ord greb den lystige Skomager det blanke Guldstykke, tog det smudsige Skjodskind af og den kaffebrune Stadskjole paa, børstede Støvet af den Flosiels Hue, og ilede derpaa ad den velbekjendte Vei til Laugshuset, med saa gravitetiske Skridt som om han hverken havde behøvet at frygte sin Ægtehalvdeel eller nogen Anden i den vide Verden. — Imidlertid syntes det som om et lykkeligt Tilfælde vilde begunstige den plagede Skomagers dristige Foretagende; thi skjøndt han kom temmelig sildigt tilbage til sin Bolig, kom hans Kone lykkeligviis endnu sildigere, og den fiffige Jakob tændte gesvindt sin Lampe, satte sig paa sin trebenede Stol, og begyndte at arbeide saa flittigt, som om han havde været hjemme hele Eftermiddagen. Det varede heller ikke længe før Mesterinden, som havde været i Besøg hos en god Veninde, ogsaa kom hjem, og glædede sig hjertelig ved at finde den trofaste Ægtefælle, endnu saa flittig og tilfreds ved sit Arbeide; men Jakob tang meget viselig med det oplevede Eventyr

omendskjøndt Hovedet var blevet ham noget svært og Tungen desto lettere. Efter at have faaet Tilladelse af sin Kone lagde han sig forneiet til Hvile og snorkede nok saa lystigt til næste Morgen, da hans kjære Sybille vækkede ham af hans Drømmerier ved et dygtigt Ribbeensstød.

Eensformig som altid gik Ugen hen for den gode Jacob; undertiden, naar hans Kone var gaaet ud, vovede han at gjøre sig tilgode et Qvarteerstid i et nærliggende Værtshuus; thi han havde holdt temmelig godt Huus med sit Guldstykke; men uagtet sine hyppige Udflugter forsømte han dog ikke Arbeidet, og Støvlerne, som den gaadefulde Fremmede havde bestilt, vare rigtigt færdige til den bestemte Tid. Endelig kom da Mandageftermiddag; ængstelig ventede Jakob paa at hans Kone skulde, som sædvanlig, gaae til en god Veninde; hun blev i Dag længere hjemme end hun pleiede; endelig nærmede dog det forønskede Øieblik sig, og ligesom han kun havde ventet herpaa, indfandt den Fremmede sig nogle Minutter efter.

„Naa, hvorledes staaer det sig? Har I holdt Ord?" sagde den Indtrædende til Skomageren, som gjorde et dybt Buk, og kun i al Hemmelighed vovede at skotte til den Fremmede; „jeg vil haabe at I har været punktligere end Eders Laugsbrødre."

„Jeg tænker Eders Naade skal blive tilfreds med mit Arbeide;" sagde Mester Jacob med et listigt Smiil og holdt de færdige Støvler i Veiret. Den Fremmede saae flygtigt paa dem. „Det er godt," sagde han derpaa, „meget godt, et smukt Stykke Arbeide; her er endnu to Guldstykker, for at I kan see, jeg ikke tinger om Prisen, men vil Eders Vel?"

„Den kjære Gud velsigne Eder rigeligt derfor og erstatte Eder det mangefold;" sagde den fiffige Skomager, med saa ærlig en Mine som om dette Ønske ret kom fra Hjertets Grund; men han gav noie Agt paa om den Fremmede atter vilde sætte saa græsseligt et Ansigt op, som sidste Mandag, da han nævnede sin Skytshelgen, og ganske rigtigt, Herren fortrak sit Ansigt til en krampagtig Grimasse. — „I ere en leierlig Slags Mennesker," sagde han efter en Pause, „neppe kan I tale i fem Minutter, uden at nævne dens Navn, som I dog egentlig ikke skulde paakalde saa dagligdags. — Dog lad os tale om noget Andet. Siig mig engang, min gode Ven, har I ellers ingen Ønsker i Verden? Jeg har faaet Godhed for Eder, og vilde gjerne gjøre noget for Eder."

Med disse Ord vilde den Fremmede atter gribe Skomagerens Haand, men denne sprang forskrækket tre Skridt tilbage, idet han slog Kors for sig. „Tilbage! tilbage!" raabte han fuld af Angst; „troer Du maaskee, at jeg ikke kjender Dig, Du onde Aand? jeg veed godt Du er Djævlen;

men bort fra mig, jeg vil ikke have noget med Dig at skaffe. Bort, siger jeg, i Navnet Faderens, Søn —"

„Holdt, holdt!" raabte den Fremmede hurtigt idet han afbrød Skomageren i hans Besværgelse; „jeg beder Dig, ti, og vær ubekymret; jeg vil hverken tilføie Dig nogen Skade paa Legeme eller Sjæl, og har Du kjendt mig, saa vil jeg ikke nægte at jeg virkelig er Djævelen; men bryd Dig ikke om det; denne Gang mener jeg det for Alvor godt; thi jeg kjender Din ulykkelige Stilling og vil hjælpe Dig ud af Kniben."

Da Mester Jakob hørte denne Tale af Djævelen, som dertil satte saa ærligt et Ansigt op som er muligt for en Djævel, lod han Crucifixet og Spandremmen, hvilke han havde hævet som Vaaben imod den Slemme, synke og tang eftertænksom i nogle Minutter. „Nei, nei!" sagde han derpaa, „det er dog ikke værdt at jeg indlader mig videre med Dig! jeg har aldrig hørt at Djævelen har meent det ærligt med et stakkels Menneskebarn; — gaa! gaa!"

„Du Nar, Du usle Daare!" sagde Satan og lo foragteligt; „Du kunde dog først overbevise Dig før Du saa overilet fælder Din Dom; men hvad angaaer det mig? Du har selv Skaden deraf, og jeg taber intet ved at Du lader Dig lede af Din latterlige Fordom; men det er ikke mere end jeg har fortjent; hvorfor vilde jeg nu ogsaa engang fornægte min egentlige Natur og overvælde en Utaknemmelig med Godhed og Velvillie?"

„Det maa være en deilig Velvillie, Djævelen kan føle for en stakkels Menneskesjæl," svarede Skomageren; „jeg er ikke saa dum at troe paa saadan noget."

„Men dum nok alligevel til at støde Din Lykke fra Dig", raabte Djævelen ærgerlig;" dersom Du virkelig var saa klog som Du bilder Dig ind, havde Du idetmindste kunnet gjort et Forsøg med mig, og Du kunde have faaet at see at jeg mener det ærligt. — Dog naar Du paa ingen Maade vil, saa kan jeg ikke hjælpe Dig. Lev vel!"

„Holdt, bliv!" raabte Mester Jacob, besjælet af en hurtig Beslutning; thi ogsaa han tænkte, Du kunde dog lade det komme an paa et Forsøg. — Djævelen blev staaende i Døren. „Nu hvad vil Du? har Du maaskee betænkt Dig?" sagde han.

„Jh, nu, jeg kunde nok have Lyst til at lade det komme an paa et Forsøg," sagde Skomageren med et fiffigt Smiil, „og naar Du virkelig mener det ærligt, saa kan Du jo sige mig hvad Du vil gjøre for mig."

„Intet er lettere", svarede Djævelen leende, „dog tillad at jeg sætter mig lidt, jeg kan ikke taale at staae saa længe;" vedblev han idet han gjorde sig det mageligt i en gammel Lænestol. „Intet er lettere. Seer Du,

da Du i Dag otte Dag talte med Dig selv og klagede over Din ulykkelige Skjæbne, hørte jeg Dig og, rørt over Din haarde Lod, besluttede jeg at hjælpe Dig. Jeg vil give Dig tre Ønsker, min gode Jakob, de maae være saa store som Du vil, og angaae hvilkensomhelst Gjenstand; hører Du vel, tre Ønsker, og for hvert af dem skal Du kun give mig en ganske ringe Ubetydelighed."

„Altsaa, Noget skal jeg dog give Dig! Aha, der slap det ud; — og hvad er det saa Du vil have?" sagde den fiffige Skomager og greb atter til Crucifixet.

„Jeg beder Dig, vær ingen Nar," svarede Satan ærgerlig. „Du maa da vide, at ogsaa jeg, som alt i Verden, staaer under hans Befaling, som regjerer Himlen og Jorden, og at jeg kun tør uddele mine Skatte og Rigdomme til Menneskebørnene paa den Betingelse, at de give mig noget igjen. Af Dig forlanger jeg hverken Legeme eller Sjæl, men da jeg maa opfylde hiin Betingelse, saa skal Du, for hvert af de tre Ønsker, give mig et Haar af Dit Hoved, som jeg selv skal trække ud; dog sværger jeg Dig ved min Ære og ved Helvedes syv Porte, at ingen Fare for Dig er forbunden dermed, det skulde da være at Du ikke lod Dig noie med de tre Ønsker, men var umættelig nok til at forlange endnu mere, hvad jeg dog ikke tiltroer Dig, som en klog og forstandig Mand."

Da Mester Jakob nu hørte Djævlen tale saa rimeligt og venligt, kastede han Blikket i et lille venetianst Speil som stod paa Bordet; thi Mesterindens Forfængelighed havde ikke kunnet gjøre Afkald paa Besiddelsen af et saadant Møbel, skjøndt det dengang stod betydelig høiere i Værdi end nu for Tiden; og da den fiffige Skomager saae, at han havde Haar nok paa Hovedet til i Nødsfald at kunne miste en heel Haandfuld for hvert Ønske, betænkte han sig ikke længe paa at indgaae denne Betingelse. „Top!" sagde han, „top! jeg tager imod Dit Forslag; eet Haar af mit Hoved for hvert Ønske, men intet videre!"

„Men ikke flere end tre Ønsker," sagde Djævelen alvorlig; „glem ikke, at fra dette Øieblik har Du kun tre Ønsker til Din Raadighed, overlæg derfor noie, før Du udtaler dem."

„Dog endnu eet, min kjære Satan," sagde Skomageren langsomt, „Du veed jo hvorledes det staaer til hos mig. Jeg er rigtignok Herren i Huset, som man siger, men jeg er dog gift, og for at der nu ikke skal komme Ufred i Ægteskabet, saa vilde jeg heller overlade til min Kone at ønske, hvis hun maaskee vilde have det; mine Haar skal Du derfor ligegodt faae."

„Som Du vil," svarede den tjenstvillige Djævel; „men naar Din

Kone ønsker maa jeg have hendes Haar; men endnu engang, I have kun tre Ønsker, husk godt paa det; — og nu far vel, og vær klog og fornuftig." Med disse Ord aabnede Helvedes Majestæt Døren paa det lille Kammer, smilede endnu engang saa venligt som muligt til den ærlige Mester, og ilede bort, imedens Jakob var nærved at briste af Utaalmodighed efter sin Kones Hjemkomst.

Det var som sædvanligt temmeligt sildigt da Mesterinden kom tilbage til sit Hjem, og hun blev ikke lidet forundret ved at blive modtaget af sin Ægtefælle med en Glæde, som hun i lang Tid ikke havde været vant til; men hendes Forundring blev endnu større, da han til Punkt og Prikke fortalte hende den hele Begivenhed. I Begyndelsen satte hun et temmeligt vredt og uheldspaaende Ansigt op da den ærlige Skomager fortalte om det modtagne Guldstykke, som han havde udgivet for egen Regning; men alt som han kom videre i sin Fortælling opklaredes hendes Miner igjen, og da han endelig var færdig, faldt den gode Kone fuld af Glæde sin Jakob om Halsen og gav ham et dygtigt Kys for hans Aandsnærværelse. „Det har Du gjort godt, Jakob!" raabte hun, „jeg havde sandelig ikke tilkroet Dig saamegen Klogskab; men nu, Du Hjertemand, lad os nu vel overlægge hvad vi behøve, for at vi ikke skal omgaaes altfor ødselt med de tre Ønsker."

„Ih nu," sagde Jakob og lo fornøiet i Skjægget over sin Ægtefælles Roes, som endnu aldrig var tilfalden ham i en saadan Overflødighed, „jeg mener at Penge er det Bedste; for Penge kunne vi kjøbe alt Andet hvad vort Hjerte begjærer. — Ikke sandt, har jeg ikke Ret i det?"

„Jo vist, jo vist," svarede Mesterinden; „for Penge kan man faae Alting, og skulde der saa mangle os noget, kunne vi jo altid ønske det siden. — Men hvormeget skulde vi ønske, det er Spørgsmaalet?"

„Jeg tænker en heel Skjæppesæk fuld af Guldstykker;" sagde Jakob, „det maa dog være en skrækkelig Mængde Penge, hvorfor man i Nødsfald kunde kjøbe sig et heelt Kongerige."

„En Skjæppesæk," raabte Konen; „Mand hvad tænker Du dog paa, een eneste Skjæppesæk! det var jo ikke engang værdt at begynde med. — Veed Du hvad, vi ville tage et Dusin, eller endnu bedre, tyve eller tredive; det Bedste var nok hundrede, det er saadant et rundt Tal. — Ikke sandt, det vil blive nok?"

„Hundrede Skjæppesække fulde af Guldstykker," raabte Skomageren, og holdt begge Hænderne for Øinene, som om han allerede blændedes ved Tanken om en saa uhyre Sum; „hundrede Skjæppesække, — de kunne jo ikke engang faae Plads i vor lille Bolig."

„Hvad for noget!“ raabte Mesterinden leende; „i Stuen ved Siden af er der Plads nok, og Djævelen kan jo gjøre sig den Ulejlighed, at pakke Pengene ordentlig sammen saa at de ikke fylde for meget. — Altsaa, lad Du mig kun ønske los.“ Den ærlige Jacob der var altfor vant til Lydighed, til at han skulde have sagt sin Kone imod, tilkjendegav sit Samtykke ved Taushed. — „Havde jeg blot den gode Djævel her,“ sagde Konen efter en Pause, „saa skulde jeg nok ønske saa det var en Lyst og Glæde.“ — Og see, hun havde neppe udtalt, for Kammerdøren aabnedes og Satan traadte ind og bukkede saa høfligt som en Skyldner, der vil bede sin Creditor om ny Udsættelse. „Hvad staaer til min skjønne Dames Tjeneste?“ sagde han til Mesterinden, der forskrækket traadte tilbage, men snart fattede Mod igjen, da hun fandt saa heslig en Cavalleer i Fanden. „Hundrede Sække fulde af Guldstykker,“ svarede hun; „intet videre, og jeg tænker at det vil være en Bagatel for Eder.“

„Ih bevares!“ sagde Djævelen med et rigtigt satanisk Smiil; „dog vil jeg først med Eders Tilladelse udbede mig et eneste Haar af Eders skjønne Lokker til en Erindring.“ — „Holdt!“ raabte Mesterinden forskrækket, „holdt! jeg beder Eder, kjære Djævel! da I dog er saadan en høflig Herre, kan det vel være Eder ligemeget hvilket af mine Haar I tager. — Seer I nu, jeg er rigtignok ikke gammel endnu, men en Kone i mine bedste Aar; dog har Sorg og Kummer farvet mig mangt et Haar graat, og derfor vilde jeg bede at I helst vilde tage et af dem.“

„Meget gjerne, naar det ikke er andet,“ svarede den galante Djævel, traadte derpaa hen til Damen og tog med et høfligt Buk et af hendes lange Haar meget pent imellem Pege- og Tommelfingeren; derpaa gjorde han et lille Ryk — Sybille følte en stikkende Smerte og skreg høit; thi det syntes hende, som Djævelen vilde rive hele Hovedet fra Kroppen; men denne ubehagelige Følelse forsvandt i samme Øieblik, som den kom, og imedens Djævlen omhyggeligen lagde det afrykkede Haar i en lille Kapsel, sagde han venligt: „I maa undskylde, skjønne Dame, om jeg har foraarsaget Eder nogen Smerte; dog, det er et godt Tegn at Eders Haar sidde saa fast, saa vil det endnu vare længe før I kommer til at bruge Paryk. — Men læg Eder nu rolig til Engs og vær ubekymret, i Morgen vil I finde Pengene paa den bestemte Plads.“

Med disse Ord bortfjernede Djævelen sig, og Jakob betænkte sig ikke et Øieblik paa at følge hans Opfordring, men kastede sig i Sengen og snorkede dygtigt; den strænge Fru Mesterinde vældede sig imidlertid endnu længe søvnløs om i sin Seng, hun kunde ikke lukke et Øie af indre Urolighed,

og lyttede hele Tiden efter om Djævelen ikke var i Sideværelset med Pengesækkene.

Imidlertid forblev Alt stille og roligt. Den sovende Skomagers tunge, dybe Aandedrag var den eneste Lyd som hørtes, og tilsidst faldt Sybille ogsaa i en let Søvn og drømte om Penge, Rigdom, Herlighed og Pragt. Men da nu den vaagnende Morgensols første Straale venligt tittede igjennem det lille Vindue ind i Skomagerens Stue, sprang Jakob efter Sædvane op fra sit Leie, og hans Kone som vaagnede ved Støien kom ligeledes flink paa Benene. Hun aabnede Døren til Sideværelset, og see — der laae Sækkene pakkede oven paa hverandre og naaede næsten til Loftet, hver forsynet med sit Nummer, og da Mester Jakob aabnede een af dem, blinkede de smukke rødlige Guldstykker ham lifligt imøde.

Efter en lang Raadslagning om hvad man nu skulde gjøre med Pengene, bleve begge Ægtefællerne enige om, at Mester Jakob først skulde kjøbe et stort, smukt Huus, hvor da Pengene, uden at vække Opsigt skulde bringes i sikker Forvaring, og endnu samme Formiddag fik Skomageren denne Beslutning udført. Han kjøbte et prægtigt Huus paa Hotorvet i Køln, og bragte alle Pengene saa forsigtigt derhen, at Ingen mærkede noget dertil, omendskjøndt alle Naboerne brød Hovedet med at udfinde hvorledes Mester Jakob saa pludseligt og uventet var kommen til al denne Rigdom. Imidlertid besørgede hans Kone hvad der ellers var nødvendigt til at indrette en prægtig Hushholdning; og inden kort Tid var der ikke et Huus i hele Køln der kunde maale sig med Skomager Jakobs i Pragt og Herlighed.

I denne Lyksalighed forløb et Par Maaneder for Ægteparret, saa hurtigt som de havde været ligesaa mange Dage; den lystige Jakob kunde gjøre hver Dag til Frimandag, og hans Kone kunde efter Hjertenslyst tilfredsstille sit Hang til Pynt og Fornøielser. En Aften kom hun dog saa fortrydelig og misfornøiet hjem, som hendes Mand i lang Tid ikke havde seet hende; vranten kastede hun sig i en Lænestol, men sprang strax op igjen, og imedens den ærlige Jakob skjælvende ventede paa det Uveir, der syntes at ville bryde los over hans uskyldige Hoved, gik hun hurtigt op og ned i Værelset og blev endelig staaende foran sin Mand. „Nei, nei, det kan ikke blive ved paa den Maade, raabte hun heftig og stampede i Gulvet med sine høihælede Sko; „jeg kan ikke længer holde dette Liv ud. Overalt hvor jeg kommer ere Folk saa giftige og ærgerlige over vor store Rigdom, at de ere nærved at briste af Misundelse, og da de ikke kunne gjøre mig andet, saa behandle de mig med lumpen Foragt, kalde mig Skomagerkjælling og haane mig paa alle mulige Maader. — Det maa have en Ende, Jakob, jeg siger Dig, det maa have en Ende.“

„Ja, Du har Ret," svarede den lydige Ægtemand, „det maa have en Ende; men paa hvad Maade?"

„Paa hvad Maade? Jh, det er ganske let, Du maa blive Raadsherre!"

„Jeg Raadsherre!„ raabte Jakob og sprang forskrækket op; „Kone Du veed ikke hvad Du forlanger; jeg skulde være Raadsherre? — Nei det er reent umuligt."

„Men jeg siger Dig, Du maa!" svarede Konen med en Stemme, som Jakob kjendte altfor vel, til at han skulde have vovet mindste Modsigelse; „og strax i dette Øieblik vil jeg kalde paa vor gode Ven, Djævelen, og bede ham gjøre Dig til Raadsherre."

„I behøver ikke at uleilige Eder videre, skjønne Dame, her er jeg alt til Eders Tjeneste," sagde Djævelen og traadte med en pynelig Hilsen ind i Værelset: „jeg gik netop forbi og hørte Eders Ord. Vær blot saa god at tillade mig at tage det belovede Haar, og i Morgen skal Eders Ønske være opfyldt. Tilfældigviis vilde jeg endnu i Nat hente een af Raadsherrene, hvis Kontrakt med mig er udløben, og jeg skal nok vide at stemme de Øvrige, saa at Valget af det nye Medlem skal falde paa Eders Mand; de høivise Raadsherrer ere næsten alle venskabeligt forbundne med mig." Imedens Satan ved denne selvgjorte Vittighed fortrak sit Ansigt til et ret ondskabsfuldt Grin, traadte han hen til Fruen, for at tage et Haar af hendes Hoved og denne Gang syntes Operationen hende ikke nær saa smertelig. Djævelen lagde atter Haaret meget omhyggelig i Kapselen og bortfjernede sig. Den følgende Morgen havde Mester Jakob neppe forladt sin Seng, — thi siden han var bleven en rig Mand havde han reent vant sig af med at staae tidligt op, hvad der iøvrigt skal være langt lettere end at vænne sig af med at staae seent op, — for allerede Magistratens Afsendinge kom med den Efterretning, at man ved en Raadsherres pludselige Død eenstemmigen havde valgt Mester Jakob, paa Grund af hans store Fortjenester, til at beklæde den i Herren blidt hensovedes Embede. Ved den høitidelige Maade, hvorpaa Ordføreren tiltalte ham, satte den gode Skomager saa gravitetisk et Ansigt op, som det var ham muligt, omendskjønt han paa samme Tid undredes meget over at høre tale om sine store Fortjenester, hvilke han selv slet ikke kunde erindre sig; men han tænkte, at det vel maatte være som de sagde, og at den høivise Magistrat jo bedst maatte vide om han havde Fortjenester eller ei. Derfor lod han en fortræffelig Frokost sætte frem for de Afsendte, og ilede hurtigt til sin Kone, for at forestille sig for hende i sin nye Værdighed, hvorved han ikke glemte med megen Vægt at fremhæve, at han ikke havde Satan alene,

men ogsaa sine egne Fortjenester at takke for denne Ophøielse. Den gode Kone var naturligviis ikke lidet glad ved at hendes Ønske saasnart var blevet opfyldt; hun kunde neppe vente den Tid da hun kunde meddele sine Veninder og Bekjendte denne Nyhed, og om Eftermiddagen opfordrede hun for første Gang sin Mand til at gjøre en Spadseretour med hende for at vise sig i sin ny Embedsdragt; thi denne Triumph kunde hun ikke nægte sin Forfængelighed.

Nu var Mester Jakob og hans Kone da i Besiddelse af alt hvad Menneskene anseе nødvendigt til Deres fuldkomne Lyksalighed. De havde Penge til at tilfredsstille ethvert af deres Ønsker, den forhenværende fattige Skomager forestillede en Person af Vægt og Betydenhed i det høie Raad, og de øvrige Borgere bøiede sig for ham, og hilste ærbødigt naar han i sin sorte Fløiels Embedsdragt, med trekantet Hat paa Hovedet og Kaarde ved Siden, gik over Gaden og saae sig om med en vigtig Mine. Ogsaa hans Frue befandt sig en lang Tid i et Hav af Salighed, thi nu kunde hun uforstyrret overlade sig til sin Pyntelyst og sine Fornøielser, og siden hendes Mand var bleven Raadsherre, var der heller ikke mere Nogen der vovede at forekaste hende hendes Herkomst og tidligere Fattigdom.

Paa denne Maade tilbragte Ægteparret atter en lang Tid i lutter Lyst og Herlighed; da begav det sig at den tappre Albrecht, Keiser Rudolf af Habsburgs Søn, besejrede sin Modstander, Adolf af Nassau, og derefter blev kronet i den gamle Stad Aachen af Wichbold, Erkebisp af Koln. I Begyndelsen havde den kolnske Erkebisp været imod Albrecht, men da Krigslykken begunstigede Keiseren havde han forsonet sig med ham, og da nu Albrecht i Aachen havde modtaget Insignierne paa sin nye Værdighed af Wichbolds Haand, drog han, ledsaget af sin høie Gemalinde, med Erkebispen til Koln, for at holde Hof der i nogle Dage. Ved Efterretningen om at Keiseren vilde bære deres Stad med et Besøg, gjorde Kolns Borgere strax alle Anstalter til at modtage de høie Herrer saa glimrende som muligt. I festlig Processjon drog hele Geistligheden dem imøde med Faner og Kors, derefter kom Borgemesteren med samtlige Raadsherrer, iblandt hvilke Jakob ogsaa befandt sig, og tilsidst kom Laugene.

Keiseren optog sine troe og kjære Undersaatters Ærbødighedsbeviisninger saameget naadigere, som Borgerskabet desforuden gjorde ham betydelige Foræringer. Under Klokkeringning drog han ind i Koln, og stadfæstede den næste Dags Formiddag Borgernes Rettigheder og Privilegier; derefter var der foranstaltet en storartet Turnering, og om Aftenen blev der holdt stort Maskebal eller et saakaldet Mummeri paa Raadhuset. Det falder af sig selv at Raadsherren og hans kjære Ægtehalvdeel ikke manglede derved.

Ved denne Leilighed havde den forhenværende Skomagerkone besluttet at opbyde al sin Pragt. Hun bar en Silkekjole besat med de fineste Brabanter Kniplinger, hendes Haar var gjennemflettet med ægte Perler, hendes Hænder og Arme overlæssede med Ringe og Armbaand og om Halsen havde hun en svær Kjede af det fineste Guld. Omendskjøndt nu Hovmodsdjævelen, som en Følge af den pludselige Rigdom, var faret i den gode Kone, havde hun dog ikke aflagt sine gamle Manerer, og det var ret pudsigt at see, hvorledes den strenge Raadsherres Kone med stor Umag bestræbte sig for at antage en fornem og vigtig Mine, hvorved hendes Væsen kun blev endnu mere keitet og latterligt. Af Naturen var hun just heller ikke udstyret med mange Yndigheder; Tiden havde allerede gravet mangen Fure i hendes Ansigt, Haaret, som just ikke alt for fyldigt bedækkede hendes Isse, var graanet paa mange Steder, og desuden manglede hun fem Fortænder; dertil var den gode Dame, uagtet den Drkeslosshed hvori hun tilbragte sit Liv, saa overordentlig mager, sandsynligviis som en Følge af hendes megen Støien og Skjælden, at hun langt snarere lignede Malernes Lededukker end et Menneske.

Da nu denne besynderlige Skikkelse, prægtig smykket, med en stolt og hovmodig Mine satte sig paa en af de forreste Bænke af Tribunen, der var bygget omkring Turneringspladsen, opvakte hun naturligviis almindelig Opmærksomhed, ja endog Keiserinden saae forundret paa den sælsomme Figur, der, i sin rige, men smagløse Dragt, snarere lignede en Fugleskræmsel end et menneskeligt Væsen, og Majestæten kunde tilsidst ikke undertrykke et lille Smiil. Hun spurgte een af sine Hofdamer hvem denne rigtklædte, men dog saa latterligt pyntede Dame var og erfoer endelig at hun var Kone til en Raadsherre, der for havde været Skomager, men pludselig var kommen til stor Rigdom. Da Keiserinden hørte dette lo hun endnu mere, og nysgjerrig efter at lære denne besynderlige Person nærmere at kjende, lod hun Sibylle kalde til sig ved en Page.

Den gode Dame blev ganske henrykt ved denne overordentlige Naade; skjælvende af Glæde kunde hun neppe følge Pagen og da hun nu stod ligeoverfor Keiserinden og alle Tilstedeværendes Blikke rettede sig paa hende, da kaldte hun med Magt sin gamle Stolthed frem og neiede rigtignok dybt, men keitet og just ikke meget ærbødigt for Keiserinden, som monstrede den sælsomme Skikkelse fra Top til Taa og tilsidst brød ud i en høi Latter, som Hofdamerne og Kavalererne af Hjertensgrund istemmede. Men endelig sagde Keiserinden: „Bliv ikke vred, min skjønne Dame, I maa ikke tage os ilde op om vi lade vor Glæde have frit Løb; men sig os dog

hvem I egentlig er? thi vi maae tilstaae, at vi endnu aldrig have seet en Fyrstinde med saa prægtige Klæder og saa kostelige Smykker som I bærer."

Den gode Skomagerkone, der i Begyndelsen satte et suurt Ansigt op ved den almindelige Latter, som hendes Optog foraarsagede, antog ved disse Ord sin venlige Mine igjen og sagde: „Min Mand er Raadsherre i den gode Stad Køln, Eders keiserlige Naade; og om vi end ikke ere i Besiddelse af et Kongerige eller Fyrstendomme, saa ere vi dog rige nok til at kunne kjøbe os et."

Ved dette Svar begyndte Keiserinden atter at lee hjerteligt og de Tilstedeværende fulgte hendes Exempel; derpaa vendte hun sig til Sibylle igjen: „Ei, ei," sagde hun, „dersom I virkelig ere saa rige, vil jeg raade Eder at blive Dronning saa snart som muligt; saa ville vi ogsaa ophøie Eders Mand til vor Hofskomager; thi vi have ladet os sige at han skal være meget duelig i at tilskjære et Par Støvler. Men indtil den Tid, min gode Dame, ville vi dog raade Eder, at holde nogenlunde Maade med Eders overdrevne Pragtsyge, da det kun passer slet for en agtbar Borgerkone, at føre Stads som en Grevinde; thi der staaer skrevet: Skomager bliv ved Din Læst. Mærk Eder det, min gode Kone, og gaae nu hjem og sørg hellere for Eders Kjøkken og Huusholdning."

Med disse Ord vendte Keiserinden hende Ryggen og Sibylle stod nogle Øieblikke som lynslagen; en saadan Irettesættelse havde hun ikke ventet sig og hendes Ansigt blev baade grønt og guult af Vrgrelse; derpaa vendte hun skummende af Raseri tilbage til sin Plads. Men da hun havde sat sig og hendes Bekjendtes Blikke med slet skjult Skadefryd hvilede paa den Ydmygede, da kunde hun ikke længere udholde det, men ilede hjem, kun opfyldt af Tanken om Hævn over den hende tilføiede Fornærmelse. Hendes Mand, som ogsaa var gaaet til Turneringen, traf hun ikke hjemme, men istedet derfor bankede det meget ziirligt paa Døren og, prægtigt klædt, traadte Satan ind med en høflig Hilsen.

„Ikke sandt, jeg kommer til rette Tid?" sagde den Tjenstfærdige, „jeg var ogsaa tilstede ved Turneringen og tænkte at gjøre Forretninger der; da saae jeg den uhørte Skjændsel, som er overgaaet Eder, og kommer nu for at tilbyde Eder min Tjeneste; thi I kan umuligt lade en saadan Fornærmelse gaae uhævnet hen."

„Nei, visselig," raabte hun, „det skal den ikke, og Du maae hjælpe mig. — Jeg vil ogsaa være Keiserinde. — Hører Du, gjør mig i en Fart til Keiserinde!"

Satan lo. — „Ei," sagde han, „ved alle de arme Sjæle, som jeg alt har hentet, det var et dygtigt Ønske, thi nutildags have vi kun en

eneste Keiserinde i det hellige tydske Rige, og naar J ikke vil være Keiserinde af China eller noget andet hedensk Rige, saa veed jeg ingen anden Udvei, end at forvandle Eder til Keiser Albrechts Ægtehustru, og lade hende antage Eders Skikkelse; er J tilfreds med det?"

„Ja vist, det er det bedste," raabte Sibylle glad, „saa ere alle mine Ønsker opfyldte!"

„Det vil jeg troe," grinede Djævelen; „thi som Keiserinde fører man et meget lykkeligt Liv og har intet meer at ønske; men jeg siger Eder forud, skjønne Dame, at det nu er det tredie Haar jeg udbeder mig af Eder, og dersom J nu gjør eet Ønske til, saa kommer jeg ukaldet og J tilhører mig med Liv og Sjæl. Tag Eder altsaa i Agt for slige Tanker. Dog, vær ubekymret," tilføiede han trøstende og beroligende, „naar J først er Keiserinde har J intet meer at ønske." Med ziirlig Anstand greb Satan atter efter et af Damens graa Haar, som denne Gang gik saa let ud, at hun næsten ingen Smerte følte. — „Tag nu Eders smukkeste Klæder paa," sagde han, „bind Eders Maske for Ansigtet, saa Ingen kjender Eder, og kjør trøstig til det store Mummeri paa Raadhuset, der skal J erfare det Nærmere. — Men endnu engang, husk paa hvad jeg har sagt og vogt Eder vel for at udtale et nyt Ønske."

Paa Ballet i Raadhusets festligt oplyste Sal gik det broget og lystigt til. Alleslags Masker bevægede sig muntert imellem hverandre og hvorhen man kastede Blikket herskede der Lyst og Glæde. Nogle Minutter efter at Fru Raadsherrinden, klædt som tyrkisk Prindsesse, var ankommen, klang Pauker og Trompeter, blandende sig med de Tilstedeværendes jublende Vivatraab, igjennem Salen og Keiseren og hans ophøiede Gemalinde traadte ind. En Maske af Monarkens Følge traadte hen til Skomagerens Kone. „Bliv kun her hos mig," sagde den med en Stemme, som den tyrkiske Prindsesse strax gjenkjendte som Djævelens; „Dit Ønske skal strax blive opfyldt."

„Er det virkelig Eder!" spurgte Sibylle, der neppe kunde troe sine Øren; „hvorledes kommer J blandt Keiserens Hoffolk?"

„O, iblandt dem har jeg ogsaa mine gode, maaskee mine bedste Venner," sagde Djævelen forneiet, „men følg nu med mig til Sideværelset hist, der kunne vi uforstyrret fuldføre vort Værk."

Sybille fulgte ufortøvet denne Opfordring; den forklædte Helvedfyrste rakte hende med megen Anstand sin Arm, førte hende til et Sideværelse og bad hende sætte sig. Derpaa bød han hende et lille Glas, som var

fyldt med en mørkerød Vædske og sagde: „Her, skjønne Dame, tag og drik. I vil strax falde i en Bedøvelse, hvoraf I først vaagner naar Keiserinden har drukket af den samme Trylleſaft, som jeg vil række hende i et Bæger Viin; thi det er egentlig kun derfor at jeg har blandet mig imellem hendes Hofkavalerer. Da vil Eders Aand strax gaae over i Keiserindens Legeme, men hun vil antage Eders Skikkelse. — Gjør derfor som jeg har sagt Eder."

Med disse Ord bortfjernede Herr Belzebub sig, men Sibylle greb rask Trylledrikken og tømte Glasset. Da følte hun pludselig en fælsom og bange Mathed; hun følte efterhaanden sine Sandser forsvinde, Øie og Øre nægtede deres Tjeneste og endelig ophørte hun ganske at være sig bevidst. Hvorlænge hun befandt sig i denne Tilstand kunde hun ikke beregne, men der kunde ikke være gaaet nogen lang Tid da hun vaagnede af en heftig Smerte, som syntes at gaae igjennem hele hendes Legeme fra Issen og lige ned til Fodsaalen, og da hun uvilkaarlig sprang op fra Stolen og tilfældigviis kastede et Blik i det store Speil, der hang ligeoverfor hende, saae hun til sin glade Overraskelse, sit Ansigt Træk for Træk forvandlet til Keiserindens, saaledes som hun havde seet hende ved Turneringen, og hendes øvrige Legeme var ogsaa lige til Dragten forvandlet til den forhadte Fjendes.

Nogle Minutter stod Fru Sibylle ubestemt, hun betragtede sig med Velbehag i Speilet, men dog tøvede hun med at betræde Salen, en uforklarlig Angst syntes at holde hende tilbage, indtil hun endelig tog Mod til sig, gjorde Vold paa sin Ængstelighed, og traadte atter ind i Salen, hvor Maskerne i en broget Vrimmel bevægede sig imellem hverandre. Ved hendes Indtrædelse gjorde Alle med Ærefrygt Plads for hende; Keiser Albrecht traadte hende venlig imøde. — „Befinder I Eder nu bedre, min høie Gemalinde?" sagde han og tog hende kjærligt ved Haanden, „jeg blev næsten bange for Eder da I efter den Drik, som den fremmede Kavaleer rakte Eder, pludselig følte Svimmel og Afmagt og trak Eder tilbage til Kabinettet. — Men nu beder jeg Eder, giv mig Armen, saa ville vi, om det saa behager Eder, see paa Tolvmaanedersdandsen, som just skal opføres." — Uden at sige et Ord rakte Sibylle sin Arm til Keiseren, og han førte hende til Stedet hvor denne Dands, som den Gang var ligesaameget i Mode som Mazurka eller Cotillon nu, opførtes meget smukt af tolv Par. Sibylle skjænkede imidlertid dette Skuespil liden eller ingen Opmærksomhed; den Stilling, hun pludselig var bleven sat i, var altfor ny og overraskende for hende, til at hun skulde kunne tænke paa Andet, og medens

Keiseren og Hoffolkene opmærksomt betragtede Dandsen, gjorde hun sig Umag for at antage en for hendes Rang passende Mine.

Dandsen var imidlertid endnu ikke endt, da der pludselig i den anden Ende af Salen opstod en Larm, som altid kom nærmere og nærmere til det Sted hvor det keiserlige Par stod; man skjelnede en Fruentimmerstemme som næsten blev overdøvet af de omstaaende Maskers Latter. Endelig naaede den brogede Brimmel det Sted hvor Keiseren stod, og Latteren forstummede ærbødigt; men et Fruentimmer trængte sig igjennem Mængden og kastede sig for Keiserens Fødder. Ikke uden Bæven gjenkjendte Sibylle sin forrige Skikkelse som den stod og gik, endogsaa med den prægtige tyrkiske Dragt i hvilken hun var kommen til Ballet. Hun kunde ikke tvivle om at det jo var Keiserinden, med hvem hun havde byttet Legeme.

„O, min høie Gemal, kjender Du mig heller ikke mere?" raabte den virkelige Keiserinde, og omslyngede bedende den forundrede Keisers Fødder; „en ond Aand maa pludselig have forvandlet mig, thi alt paa mig er forandret siden jeg er vaagnet af min Afmagt. Men om disse troløse Undersaatter ogsaa vove at spotte deres Keiserinde, Du kjender dog Din Elisabeth igjen, min dyrebare Albrecht."

Keiseren tang overrasket stille ved denne besynderlige Tiltale af et Fruentimmer, som efter hans Mening var ham ganske fremmed; men hos Sibylle fortrængte Vreden enhver anden Følelse og al Betænksomhed da hun saae den, som havde fornærmet hende.

„Aha," raabte hun thriumpherende, „min gode Skomagerkone, hvorledes staaer det sig nu med Eders Stolthed? I havde neppe drømt om at I endnu i Dag skulde ligge paa Knæ for mig."

Keiserinden udstødte et Skrig af Forfærdelse og Skræk, da hun saae sit livagtige Kontrafei staae foran sig. „Hellige Gud, hvad er det?" raabte hun og bedækkede sit Ansigt med begge Hænder.

„Ja hvad er det?" vedblev Sibylle ivrig og spottende, „hæ? — Ja, ja, saadan gaaer det min Gode, vi have byttet Roller, og nu kan Eders Mand blive min Hofskomager; men jeg er Keiserinde og vil blive det, om I end skulde briste af Ærgrelse og Misundelse."

Forbauset lyttede de Tilstedeværende til denne, deres formeentlige Herskerindes Tale; endog Keiserens Forundring tiltog, da han hørte sin Gemalinde tale saaledes. — „Men jeg beder Eder min dyrebare Elisabeth;" sagde han; „overiil Eder ikke for denne tossede Qvindes Skyld; har hun, vovet at fornærme Eder, da skal jeg nok lade hende straffe tilborligt."

„Om hun har fornærmet mig?" raabte Sibylle, som i sit Raseri forglemte Alt omkring sig, og hverken tænkte paa de Tilstedeværende eller

den Rolle hun skulde spille; „hun har i Formiddags sagt til mig at jeg var en Skomagerkone, om jeg saa havde nok saa mange Penge; men nu er jeg bleven Keiserinde og hun skal betale mig det, saavel som alle de fine Herrer og Damer, der hjalp til at forhaane mig ved Turneringen." Med disse Ord kastede hun truende Blikke til Hoffolkene, som i stum Forundring stode omkring hende og sagte tilhviskede hinanden at Keiserinden maatte enten være gal eller besat af en ond Aand.

Men den virkelige Keiserinde laae endnu stedse paa Knæ; hun havde tilhyllet sit Ansigt og græd bitterligt. „Ja, ja, „sukkede hun endelig; „vel er det en haard Straf, der har truffet mig, men dog maae jeg tilstaae, at den Høiestes Haand hjemsøger mig retfærdigt, og at jeg har forskyldt min Ulykke, da jeg i overmodig Stolthed spottede og foragtede denne Kone. — Men jeg haaber paa Din Naade, barmhjertige Gud!"

„Du skulde hellere henvendt Dig til Djævelen, ham er det dog der har spillet Dig denne Streg;" sagde Sibylle med Haanlatter, „og jeg vilde blot ønske at han var her og for nogle Minutter kunde lade Dig vende tilbage til Dit egentlige Legeme, for at jeg endnu engang kunde berede Dig den Overraskelse, at blive fra Keiserinde til Skomagerkone."

„Men det var Dit sidste Ønske og nu er Du min med Sjæl og Legeme;" hviskede en haanende Stemme til Sibylle, da hun saa uforsigtig havde udtalt disse Ord; hun udstødte et Angstskrig, da hun gjenkjendte Djævelens Stemme, og saae ham ved sin Side, klædt som en Doktor i Lægekunsten. „Min naadigste Keiser," sagde den formeentlige Doktor og vendte sig til Keiseren, „Eders høie Gemalinde lider, som jeg seer, af en heftig Nerveryslelse. Dersom I tillader mig at indgive hende nogle Draaber af denne Balsom, vil hun falde i en lille Slummer, og vaagne sund paa Sjæl og Legeme. — Med mit eget Liv indestaaer jeg for Følgerne, thi jeg er en vidtberømt Læge fra Vælskland og har alt fuldbragt mangen forunderlig Kuur."

„Gjør det, kjære Mester!" svarede Keiseren naadig, „vi sætte ubetinget Tiltro til Eders Kunst." Da tog Doktoren en lille Flaske ud af sin Barm, heldte et Par Draaber af dens Indhold i et Glas, og rakte Sibylle det med et ærbødigt Buk. Hun vægrede sig ved at tage Glasset. „Drik," hviskede Satan ganske sagte, men med en Stemme saa truende, at hun skjælvende adlød. „Fører nu Eders Herskerinde ind i Cabinettet der;" sagde han høit og befalende til Hofdamerne, som ledede den vaklende Sibylle til det betegnede Gemak, imedens Herr Djævelen ogsaa gav den virkelige, endnu stedse knælende Keiserinde nogle Draaber af Trylledrikken, og derpaa lod hende bære til det samme Værelse, hvor Sibylle laae i dyb

Afmagt. Derpaa befalede han de Tilstædeværende som forundrede ventede paa Udfaldet af denne Begivenhed, at gaae ud, og Keiseren selv maatte endog føie sig i hans Villie. — Men da nu Djævelen var alene med begge Qvinderne, vækkede han temmelig umildt den afmægtige Sibylle ved et dygtigt Stød i Ryggen. „Det er paa Tiden," sagde han til hende, „vi maae see at komme bort, jeg skal endnu hente andre Folk end saadanne gamle Kjærlinger som Du."

„Hellige Jomfru!" raabte den Ulykkelige forfærdet, „hellige Jomfru, frels mig!"

„Og om Du end nævnte den Udtaleliges Navn selv, saa vilde det ikke gavne Dig og ikke skade mig, thi han hører kun dem som anraabe ham med troende Hjerter, og Du hører ikke med iblandt dem."

„Forbarmelse!" bad den arme Kone, „Forbarmelse! har Du ikke sagt at Du kun vilde gjøre mig godt, og at Du ikke forlangte andet for hvert Ønske end et af mine Haar?"

„O Du Daare," raabte Belzebub grinende; „hvor kan Du troe at jeg skulde mene det godt med noget Menneske? afsted med Dig! Du skulde for have tænkt paa det Ordsprog: Den, som Djævelen først faaer fat ved et eneste Haar, den tager han snart ved hele Pidsken!"

Tiden faldt endelig de udenfor Staaende noget lang; Keiseren kunde heller ikke længer bekjæmpe sin ængstelige Utaalmodighed, og vilde just aabne Døren; da hørte han og Alle som stode omkring ham, et høit gjennemtrængende Angstskrig fra det Værelse hvor Doktoren befandt sig med sine to Patienter, saa at Blodet stivnede i deres Aarer; men paa dette Skrig fulgte en skrallende Latter, og strax derpaa faldt nogle Vinduesruder klirrende ned paa Gaden. Da styrtede Keiseren, dreven af Angst for sin Gemalinde, ind i Værelset, og denne reiste sig, ved hans Indtrædelse, ligesaa forundret fra sit Leie. — „Hvorledes gaaer det, min dyrebare Elisabeth?" spurgte Keiseren. — Hun foer med Haanden over Panden, som for at forjage en slem Drøm, og sagde: „Hvor er jeg dog forunderlig tilmode? har jeg da drømt Alt hvad der er foregaaet med mig?" „Ganske vist, min elskede Elisabeth, Du havde en heftig Feber og har sagt besynderlige Ting," svarede Keiseren og omfavnede glad sin Gemalinde. — „Men hvor er den forunderlige Læge, som saa hurtigt har helbredet Dig, for at vi kunne bevidne ham vor Taknemmelighed, og hvor er den syge Kone, som pludselig blev anfalden af den samme Feber?" — Ved disse Ord saae Alle sig forundrede om, men Ingen kunde opdage mindste Spor af de Forsvundne; kun Vinduet, som vendte ud til Gaden, var slaaet itu, og Ingen vidste at forklare sig hvor hine To vare blevne af, saa at man

tilsidst kom paa den Formodning at de, da Døren aabnedes og Alle beskjæftigede sig med Keiserinden, ubemærket havde bortfjernet sig, skjøndt Nogle dog ogsaa kom Sandheden temmelig nær i deres Formodninger.

Denne forunderlige Begivenhed blev paa Keiserens Befaling opskreven paa Pergament, og nedlagt i Staden Kølns Archiv, hvor man endnu længe efter forvarede dette Haandskrift, i hvilket det Sted der omhandler denne Begivenhed lyder som følger:

„— Derpaa har der tildraget sig en meget forunderlig Historie med Keiser Albrechts Frue, som var Elisabeth, Meinhardi, Hertugen af Kärndtens, Datter; thi samme er pludselig, som hun saae til ved Dandsen, bleven besat af en ond Aand, saa at Alle forfærdedes for hende, og en anden Qvinde ogsaa, hvilke begge en Doktor fra Vælskland har givet et Lægemiddel saa at de helbrededes paa Stedet. — Men Ingen har siden seet den vælske Doktor og den anden Qvinde, saa at Nogle have troet at han har været den Onde selv."

Saaledes fortæller Kroniken. — Men Mester Jakob, der forgjæves havde ventet paa at hans Kone skulde komme tilbage, anede nok hendes Skjæbne da han hørte den forunderlige Historie, som havde tildraget sig ved det store Mummeri. I alle Byens Kirker lod han holde Sjælemesser for Sibylle; dog, om de have nyttet noget maae vi lade staae ved sit Værd. Men Jakob levede endnu længe, tilfreds med hvad han besad, og allesaa lykkelig; han skal være død i Fred, i en høi Alder, og have testamenteret sin store Formue til Ursulinerklosteret i Køln, hvor de ellevetusinde Jomfruers Been ligge begravne, og paa hvis Kirkegaard han har fundet sit Hvilested.

II.

Kongen i Badet.

(Af Bechsteins „Märchenbuch.")

Der var engang en Konge; han havde mange tydske og vælske Lande under sit Herredømme; derover fyldtes hans Hjerte med Hovmod, og han troede at der var i Verden Ingen mægtig uden han alene. Nu tildrog det sig at han en Aften gik i Messe og hørte Præsten læse de Ord: Deposuit potentes de sede, et exaltavit humilis. Som han nu ikke forstod Latin, spurgte han de lærde Mænd, der stode omkring ham, hvad disse Ord betydede, og man udlagde det saalunde for ham: Gud Herren nedstyrter de Mægtige fra Tronen og ophøier de Ringe. Kongen forskrækkedes over disse Ord og blev vred, og han gav en Befaling, at dette Sprog af Evangelisten Lukas for Fremtiden ikke maatte læses eller høres, men at det skulde reent udslettes af de hellige Boger. Kongens Sendebud bragte denne Befaling om i alle Lande, til alle Geistlige og til alle Klostere. Men de Boger i hvilke dette Skriftsted blev staaende, de skulde brændes. Saaledes bleve disse Ord paa mangfoldige Maader udslettede og borttagne, og ikke mere bleve de læste eller sjungne i Kirkerne.

Nu hændtes det engang at Kongen gik i Bad; da sendte Gud, til Straf for hans Formastelse mod Evangeliets hellige Ord, en Engel, som antog Kongens Skikkelse, og slog Alles Øine med Blindhed, saa at de holdt ham for Kongen, men Kongen selv derimod kjendte Ingen, som den han var. Da nu Kongen traadte ud af Badet satte han sig paa en Bænk hvor Engelen alt sad, da kom Badstuemanden til og sagde, han skulde sætte sig andetsteds hen. „Er Du drukken," spurgte Kongen, „siden Du taler saa haanligt til mig? Mig er det, Kongen, Din Herre!" „En Nar er J!" svarede Badstuemanden. „Min Herre Kongen sidder her;

hvem er I Konge over? og hvad er Eders Majestæts Rige for et? Maaskee Narragonia?"

„Skurk!" raabte Kongen i Harme, tog en Spand og kastede den i Hovedet paa Badstuemanden. Da Badetjenerne hørte Larmen, ilede de til og salvede Kongen med Nøveolie, indtil Engelen, som Konge, traadte imellem og udfriede ham af Tjenernes Hænder. Men derpaa forlod han ham og traadte ud af Badekammeret, og Kongens Tjenere, som maatte holde Engelen for deres Herre, førte ham dennes kostelige Klædning og ledsagede ham paa prægtige Heste og med al Glands til Paladset. Den rette Konge blev derimod af Badstuemanden og hans Hjælpere kastet nøgen ud af Huset, og der stod han nu paa Gaden og vidste ikke hvad han skulde tænke om alt dette. Folk samlede sig om ham, og han blev spottet og udleet endogsaa af sine egne Tjenere; thi Ingen kjendte ham længer. Ganske skamfuld og nøgen som han var, ilede han bort fra Mængden, men den løb efter ham, som efter en Forrykt, lige til det Huus hvori hans Mundskjænk og mange troe Raader befandt sig.

Det var Eftermiddag og Mundskjænken holdt netop sin Middagshvile, da Kongen ringede paa Døren og begjærede at indlades. Dørvogteren spurgte ham hvem han var og hvad han vilde, og han svarede: „Jeg er Kongen!"

„Ei fy!" raabte Dørvogteren, „saa uselig en Konge har jeg aldrig eet. Du kan ikke komme ind!" Men da begyndte Kongen at støie og skrige saa at Mundskjænken hørte det og spurgte hvad der var paafærde. „Herre," sagde Dørvogteren, „her staaer en Mand udenfor, han er ganske nøgen og siger at han er Din Konge og Herre, og Folket løber efter ham, og har sin Spog af Tossen."

„Lad ham komme ind," sagde Mundskjænken medlidende, „og giv ham hvad han behøver til at bedække sin Nøgenhed med." Det skete, og derpaa traadte Kongen ind til Mundskjænken, som heller ikke i ham kjendte sin Herre, og sagde: „O min Ven, Du vil og maa erkjende mig for Din Konge, omendskjøndt en forunderlig Skjæbne hjemsøger mig i Dag og berøver mig Gods og Ære. Tænk paa den Samtale, som vi havde i Fortrolighed igaar Morges, da jeg gav Eder, mine Raader, en Befaling, som jeg vilde have udført, og som I overtalte mig til at opgive, som det der var en Konge uværdigt." Af saadanne Hemmeligheder sagde Kongen Mundskjænken endnu flere, men denne begyndte at lee, og sagde: „Vel er det Sandhed I siger mig, men en Djævel maa have hvisket Eder den i Øret!" Da sagde Kongen: „Hvormed jeg end har fortjent den Ulykke, der har truffet mig, mit Hjerte siger mig, at jeg er en sand og virkelig Konge."

Mundskjænken vilde ikke sige ham imod, da det er noget som Narrene ikke kunne taale, og som just heller ikke gjælder for god Levemaade hos de Kloge, men han befalede, at man skulde bringe Mad til den Fremmede, og tænkte ved sig selv: „Jeg vil dog fortælle Kongen dette sjældne Tilfælde som en Nyhed." Mundskjænken gjaldt saameget ved Hoffet, for sine vise Raad, at han til enhver Tid havde fri Adgang; han begav sig derfor strax til Kongeborgen, traadte frem for Engelen og fortalte ham Eventyret om sin forunderlige Gjæst. Engelen befalede ham at føre Kongen til Hoffet. Hele Hofstaten forsamledes i en stor Sal, og Tjenerskabet opfyldte alle Trapper og Gallerier. Da nu Mundskjænken bragte den ydmygede Konge raabte Alle spottende: „Velkommen, Herr Konge uden Land!"

Pragtfuldt klædt sad Engelen paa Tronen, ved Siden af den skjønne Dronning, og hilste sin Dobbeltgjænger, hvis Hjerte svulmede af Had, da han saae sin egen Gemalinde sidde hos den formeentlige Fjende. Engelen sagde: „Siig, er det sandt at J er Konge her?" og Kongen svarede: „Vel har jeg levet den Dag, da jeg var mægtig her, og da jeg blev modtaget som Konge og Herre af min Gemalinde, hvis venlige Hilsen jeg nu maa savne, skjøndt den dog aldrig blev nægtet mig før denne min Skjændsels- og Lidelsesdag. O hvor glad skilles jeg ikke endnu i Morges fra hendes kjærlige Arme!"

Dronningen blev ganske rød ved at høre at hun skulde have omfavnet en fremmed Mand, og sagde til Engelen: „Min kongelige Herre og Gemal, denne Mand er vel ikke klog!?" og en gammel Ridder raabte: „Ti, Knægt! Du burde slæbes til Galgen paa en Oxehud!" og Hoffets unge Smigrere tænkte alt paa at gjøre Hoserne grønne og vise deres Heltemod; de greb efter Kongen, og vilde maaskee have handlet ilde nok med ham, dersom Engelen ikke havde afværget det og ført Kongen med sig til et smukt, eensomt Gemak. Her sagde han til ham: „Siig nu, troer Du eller troer Du ikke, at Gud har Magt over alle Skabninger? See hvorledes hans almægtige Kraft træder Dig i Støvet! Hvortil hjælper Din mægtige Krigshær Dig? Hvem adlyder Dine Bud og Befalinger? Endnu lever den Sandhed: Deposuit potentes de sede, og Du og Dine Lige ville i Evighed ikke kunne undertrykke den!"

Saaledes talte Engelen til Kongen, og denne sagde bævende: „Mand, hvem er J? Er J Gud den Almægtige, om hvem J taler, saa forbarme sig Eders Naade over mig arme bedaarede Mand."

„Jeg er ikke Gud," sagde Engelen, „men et af hans Sendebud er jeg, og den sande Christi Tjener. Han sendte mig, at straffe Dig for

Dit Hovmod. Gud ophøier og fornedrer hvem han vil! Hvorfor forfølger Du denne Sandhed?"

Da faldt Kongen ned for Engelens Fødder og bad om Guds Naade og Tilgivelse. Engelen bød ham staae op, og sagde: „Du maa tro paa Skriftens Ord, som udgaae af Præsternes Mund! Du maa være barmhjertig imod dem som klage deres Sorg for Dig! Du maa være retfærdig imod de Smaae som imod de Store! Vil Du det, saa skal Du atter indtage Din Vældes og Æres Stol."

Kongen ydmygede sig atter for Herrens Sendebud, bøiede sig, knælede og sagde: „Jeg vil gjerne adlyde Dig, skjænk mig blot Naade ved Gud!" Da bød Engelen ham Haanden, rakte ham Kongekaaben og gav ham atter Kongeskikkelsen, og Kongen lagde den usle stumpede Kjortel bort, som Mundskjænken havde givet ham. Men Engelen forsvandt for Kongens Øine, og fløi atter op mod Himlen, til Sjælenes Hjem, til den evige Faders Rige.

Kongen sagde: „Lovet være den søde Christ, den Mægtige. Hvad Engelen sagde mig, det er den rette Sandhed!" og han gik ud af Gemakket, som om der aldrig var vederfaret ham noget ondt. Da spurgte Tjenerne med Ærefrygt: „Herre, hvor blev Narren af?" men han kaldte Dronningen og alle Sine omkring sig, og fortalte dem alt, hvorledes det var gaaet til, og hvad han havde lidt, hans Strid med Badstuemanden og alt det Øvrige, og viste dem den usle Stumpkjortel. Herover forskrækkedes Smigrerne og skammede sig over at de saaledes havde krænket og miskjendt deres Herre, og mange iblandt dem meente at det vilde komme til at gjælde deres Liv og Gods. Selv Dronningen bad sin Gemal om Naade og Tilgivelse og forsikkrede helligt og dyrt at hun ikke havde kjendt ham. Men han sluttede mildt hendes Hænder i sine og sagde: „Kone, ti stille! Gud har villet det saaledes! jeg kjendte mig jo tilsidst neppe selv mere!"

Derpaa befalede han at Sproget Deposuit igjen skulde indskrives i alle de Bøger hvoraf det var blevet udslettet, lod det ogsaa atter læse i Kirkerne, og blev en meget ydmyg Herre. Og hver som læser dette Eventyr, den ydmyge sit Hjerte for Gud og bede at han naadig vil bevare ham for Hoffærdighed og Overmod.

III.

Den selvgjorte Prinds.

(Fortalt af Wilhelm Hauff.)

Der var engang en agtbar Skrædderſvend, ved Navn Labakan, ſom arbeidede hos en flink Meſter i Alexandria. Man kunde juſt ikke ſige om Labakan at han ikke forſtod at bruge ſin Naal, tvertimod, han kunde gjøre det nydeligſte Arbeide; man vilde ogſaa have gjort ham Uret derſom man ligefrem havde kaldt ham doven; men ganſke rigtigt var det dog heller ikke med ham, thi hele Timer igjennem kunde han ſye ſaa at Naalen blev gloende heed og Traaden begyndte at ryge imellem Fingrene paa ham; men til andre Tider, og det gik desværre oftere paa, kunde han ſidde i dybe Tanker og ſtirre hen i Luften, og ſaa var der noget underligt i hans Væſen og Anſigt, ſaa at hans Meſter og de øvrige Svende aldrig ſagde andet om denne Tilſtand end: „Nu har Labakan atter ſit fornemme Anſigt."

Men om Fredagen, naar andre Folk gik ſmukt rolige fra Bønnen og hjem til deres Arbeide, traadte Labakan ud af Moſkeen i en peen Klædning, ſom han med megen Møie havde ſparet ſammen til, ſpadſerede ſtolt, med langſomme Skridt i Gaderne og paa Torvet, og hændte det at en af hans Kammerater mødte ham og tilkaſtede ham et „Fred være med Dig," eller „hvordan gaaer det, min gode Labakan?" ſaa vinkede han naadig med Haanden, eller nikkede, naar det kom høit, fornemt med Hovedet. Sagde da hans Meſter i Spog: „Der ſkulde beſtemt have været en Prinds af Dig, Labakan," ſaa blev han glad og ſvarede: „Har I ogſaa mærket det?" eller: „Det har jeg længe tænkt."

Saadan levede den agtbare Skrædderſvend Labakan i lang Tid, og hans Meſter bar over med hans Daarſkab, fordi han ellers var et godt Menneſke og en duelig Arbeider. Men en Dag ſendte Sultanens Broder,

Selim, som just reiste igjennem Alexandria, en prægtig Klædning til Mesteren, for at lade noget forandre paa den, og Mesteren gav den til Labakan, fordi han altid gjorde det netteste Arbeide. Om Aftenen, da Mesteren og Svendene vare gaaede bort for at hvile sig efter Dagens Møie, blev Labakan af en uimodstaaelig Længsel dreven tilbage til Værkstedet hvor Prindsens Klædning hang. Længe stod han og betragtede den, imedens han beundrede snart Broderiets Glands, snart Floilets spillende Farver. Han kunde ikke andet, han maatte prøve den, og see! den passede ham saa fortræffeligt, som den havde været syet til ham, „Er jeg ikke saa god Prinds som Nogen?" sagde han til sig selv imedens han spadserede op og ned i Værelset, „har Mester ikke selv sagt at jeg var født til Prinds?" Han syntes at have faaet et heel kongeligt Sind med denne Klædning; han kunde ikke tænke sig andet end at han maatte være en bekjendt Kongeson, og som en Kongeson besluttede han at drage ud i Verden og forlade et Sted, hvor Folk hidtil havde været saa forblindede, at de ikke igjennem hans lave Stand havde kunnet opdage hans medfødte Værdighed. Den pragtfulde Klædning ansaae han som en Gave fra en velgjørende Fee; han tog sig derfor vel iagt for at forsmaae en saa dyrebar Foræring, stak sin Smule rede Penge til sig, og vandrede, begunstiget af Nattens Mørke, ud af Alexandrias Port.

Paa sin Vandring vakte den nybagte Prinds Alles Forundring; thi den prægtige Klædning og hans alvorlige majestætiske Væsen vilde nu paa ingen Maade passe til en Fodgænger. Spurgte man ham herom, pleiede han at svare med en hemmelighedsfuld Mine, at det havde sine egne Aarsager. Men da han mærkede at han gjorde sig latterlig ved sine Fodvandringer, kjøbte han for Spotpriis en gammel Hest, som passede meget godt for ham, da den med sin Blidhed og sit adstadige Væsen aldrig satte ham i den Forlegenhed at maatte vise sig som en dygtig Rytter, hvad der just ikke var hans Sag.

En Dag da han red Skridt for Skridt henad Veien paa sin Murva, som han kaldte sin Ganger, kom en Rytter til ham og bad om at ride i hans Selskab, da en munter Samtale forkorter Veien. Rytteren var en lystig ung Mand, smuk af Udvortes og behagelig i Omgang. Han fik snart indledet en Samtale med Labakan om hvorfra og hvorhen, og det traf sig at han netop, ligesom Skrædderssvenden, drog om i Verden uden nogen Plan. Han sagde at han hed Omar, var en Broderson af Elfi Bey, den ulykkelige Bassa af Kairo, og reiste nu om for at udrette et Hverv, som hans Onkel havde paalagt ham paa sin Dødseng. Labakan

yttrede sig ikke saa aabenhjertig om sine Forhold, men han lod sig forstaae med at han var af høi Fødsel og reiste for sin Fornøielse.

De to unge Herrer fandt snart Morskab i hinandens Selskab og vedbleve at reise sammen. Den næste Dag spurgte Labakan sin Reisekammerat Omar om det Ærinde, han skulde besørge, og erfoer, til sin Forbauselse, Følgende: Elfi Bey, Bassa af Kairo, havde opdraget Omar fra hans tidligste Barndom, og denne havde aldrig kjendt sine Forældre. Da Elfi Bey nu blev overfalden af sine Fjender og efter tre ulykkelige Slag maatte flye, dødeligt saaret, opdagede han for sin Pleieson, at denne ikke var hans Slægtning, men Søn af en mægtig Hersker, som af Frygt for Stjernetydernes Spaadomme havde sendt den unge Prinds bort fra sit Hof, med den Eed, at han først vilde see ham igjen paa hans to og tyvende Fødselsdag. Elfi Bey havde ikke nævnet hans Faders Navn, men paa det bestemteste paalagt ham at indfinde sig ved den berømte Søile El Serujah, fire Dagreiser østlig for Alexandria, paa den fjerde Dag i den tilstundende Maaned Ramadan, hvilken Dag han fyldte sit to og tyvende Aar. Der skulde han overrække de Mænd, han vilde finde ved Søilen, en Dolk, som Elfi Bey gav ham, og sige: „Her er den som I søge!" Svarede de da: „Lovet være den som bevarede Dig," saa skulde han følge dem, de vilde føre ham til hans Fader.

Skræddersvenden Labakan var meget forbauset over denne Meddelelse; fra nu af betragtede han Prinds Omar med misundelige Øine, ærgerlig over at Skjæbnen havde skjænket denne, skjøndt han allerede gjaldt for en mægtig Bassas Broderson, en Fyrsteføns Værdighed ovenikjøbet, imedens den, ligesom til Spot, havde givet ham, som dog var udrustet med alt hvad en Prinds behøver, en lav Fødsel og en sædvanlig Levevei. Han anstillede Sammenligninger mellem sig og Prindsen; rigtignok maatte han tilstaae at Omar var en Mand med et meget fordeelagtigt Udseende; han havde skjønne livlige Øine, en dristigt boiet Næse, et venligt indtagende Væsen, kort, han var i Besiddelse af alle de ydre Fortrin som kunne anbefale en Mand. Men hvor meget Udmærket han fandt hos sin Ledsager, var han dog overbeviist om at en Labakan maatte være den kongelige Fader endnu mere velkommen end den virkelige Prinds.

Disse Betragtninger forfulgte Labakan hele Dagen, og med dem sov han ind paa sit næste Natteleie; men da han vaagnede om Morgenen og hans Blik faldt paa Omar, der sov saa roligt og kunde drømme om sin visse Lykke, da vaagnede den Tanke i ham, ved List eller Magt at sætte sig i Besiddelse af det som den ugunstige Skjæbne havde nægtet ham.

Dolken, den hjemvendende Omars Gjenkjendelsestegn, stak i den Sovendes Bælte; sagte trak Labakan den frem for at støde den i dens Eiers Bryst. Dog — hans fredelige Sjæl oprørtes ved Mordtanken, han nøiedes med at stikke Dolken til sig, lod Prindsens mere raplobende Hest sadle, og før Omar vaagnede til at see sig berøvet alle sine Forhaabninger, havde hans troløse Reisefælle alt vundet flere Miles Forspring.

Den Dag paa hvilken Labakan havde røvet Dolken fra Prindsen, var netop den første Dag i Maaneden Ramadan. Han havde altsaa fire Dage endnu til at naae Søilen El-Serujah, som var ham velbekjendt. Skjøndt Egnen hvor denne Søile stod i det høieste kunde være to Dagreiser borte, skyndte han sig dog derhen, fordi han frygtede for at blive indhentet af den virkelige Prinds.

Den anden Dags Aften fik Labakan Søilen El-Serujah i Sigte. Den hævede sig fra en Høi midt paa en Slette og kunde sees i to, tre Miles Afstand. Labakans Hjerte bankede ved dette Syn; skjøndt han i de to sidste Dage havde havt Tid nok til at overtænke den Rolle, han skulde spille, ængstedes han alligevel noget af sin onde Samvittighed, men den Tanke, at han dog var født til Prinds, styrkede ham igjen, saa at han med frisk Mod drog sit Maal imøde.

Egnen om Søilen El-Serujah var øde og ubeboet, saa at den nye Prinds vilde være kommen i Forlegenhed for sit Livsophold, dersom han ikke havde forsynet sig for flere Dage. Han leirede sig med sin Hest under nogle Palmer, og ventede der sin fremtidige Skjæbne.

Den anden Dag, henimod Middag, saae han et stort Tog af Heste og Kameler komme over Sletten henimod Søilen El-Serujah. Toget standsede ved Foden af den Høi hvorpaa Søilen stod; der blev slaaet pragtfulde Telte op, og det Hele havde Udseende af en rig Scheiks eller Bassas Reisetog. Labakan anede at de mange Mennesker havde ulciligt sig herhen for hans Skyld, og han vilde gjerne strax have vist dem deres tilkommende Herskér, men han bekæmpede sin Længsel efter at træde op som Prinds, da den næste Morgen dog fuldkommen skulde tilfredsstille alle hans Ønsker.

Morgensolen vækkede den lykkalige Skrædder til hans Livs vigtigste Øieblik, der skulde hæve ham fra et lavt Trin i Livet til en fyrstelig Faders Side. Rigtignok, imedens han sadlede sin Hest for at ride hen til Søilen, faldt ogsaa det Uretmæssige i hans Foretagende ham ind, rigtignok kom den for alle sine skjønne Forhaabninger bedragne Fyrstesøns Smerte ham i Tanker, men Terningen var kastet, han kunde ikke mere gjøre Skeet Uskeet, og hans Egenkjærlighed tilhviskede ham at han saae

anselig nok ud til at fremstille sig som den mægtigste Konges Søn. Gjort modig ved denne Tanke, svang han sig paa sin Hest, samlede al sin Tapperhed, for at bringe den i en ordentlig Galop, og naaede i mindre end et Qvarteer til Foden af Høien, hvor han steg af og bandt Gangeren til en Busk. Derpaa fremtog han Prinds Omars Dolk og steg op til Soilen. Ved dennes Fod stode sex Mænd omkring en Olding af høikongeligt Udseende; en pragtfuld Kaftan af Guldstof, sammenholdt af et hvidt Caschemirs Schawl, og den hvide, med glimrende Ædelstene besatte Turban, betegnede ham som en Mand af Rigdom og høi Stand.

Labakan gik hen til ham, bøiede sig dybt for ham og sagde idet han rakte ham Dolken: „Her er den som J søger."

„Lovet være Propheten, som bevarede Dig!" svarede Oldingen med Glædestaarer, „omfavn Din gamle Fader, min elskede Søn Omar!" Den gode Skrædder blev meget rørt ved disse høitidelige Ord, og sank halv glad halv skamfuld i Armene paa den gamle Fyrste.

Men kun et Øieblik skulde han uforstyrret nyde sin nye Stands Lykkesaligheds; da han reiste sig fra den fyrstelige Oldings Omfavnelse, saae han en Rytter jage over Sletten henimod Høien. Rytteren og hans Hest frembøde et ganske besynderligt Skuespil; Hesten syntes, af Trods eller Træthed, ikke at ville fremad; i en snublende Gang, som hverken kunde kaldes Skridt eller Trav, nærmede den sig med sin Rytter, som arbeidede med Hænder og Fødder for at faae den til at løbe. Kun altfor snart gjenkjendte Labakan sin Hest Murva og den ægte Prinds Omar; men Løgnens onde Aand var eengang faret i ham, og han besluttede, der maatte saa komme hvad der vilde, med opreist Pande at forsvare sine tilranede Rettigheder.

Allerede langt borte havde man seet Rytteren vinke, endelig kom han da, uagtet Murvas slette Trav, til Høiens Fod, sprang af Øget og styrtede op paa Høien. „Holder inde!" raabte han, „hvem J end ere, holder inde, og lader Eder ikke skuffe af denne skjændige Bedrager! jeg er Omar, og ingen Dødelig vove at misbruge mit Navn." Paa de Omstaaendes Ansigter malte sig den dybeste Forundring over denne Tingenes Vending; Oldingen var især forbauset og saae spørgende snart paa den Ene, snart paa den Anden; men da Labakan med Møie havde gjenvundet sin Fatning, sagde han: „Naadigste Herre og Fader, lad Eder ikke føre bag Lyset af dette Menneske; saavidt jeg veed er det en vanvittig Skræddersvend fra Alexandria, som hedder Labakan, og snarere fortjener vor Medlidenhed end vor Vrede." Disse Ord bragte Prindsen til Raserie; skummende af Vrede vilde han trænge ind paa Labakan, men de Omstaa-

ende kastede sig imellem og holdt ham fast, imedens Fyrsten sagde: „Du har Ret, min kjære Søn, det stakkels Menneske er forrykt; man binde ham og sætte ham paa en af vore Dromedarer; maaskee vi kunne skaffe den Ulykkelige Hjælp."

Prindsens Raserie havde lagt sig; med Taarer raabte han til Fyrsten: „Mit Hjerte siger mig, at J er min Fader; ved min Moders Minde bønfalder jeg Eder om at høre mig."

„Ei, Gud bevare os," svarede denne, „han begynder alt igjen at tale vildt; hvor kan dog Menneskt komme paa de gale Tanker!" Derpaa greb han Labakans Arm og lod sig føre ned af Høien af ham. De satte sig begge paa skjønne, med prægtige Dækkener behængte Heste, og rede i Spidsen af Toget henover Sletten; men paa den ulykkelige Prinds lænkede man Hænderne og bandt ham fast paa en Dromedar, som to Ryttere bestandig maatte holde sig ved Siden af, for at have et vaagent Øie med hver af hans Bevægelser.

Den fyrstelige Olding heb Saud, Wechabiternes Sultan. Længe levede han uden Børn; endelig blev der født ham en Prinds, som han saa længe havde ønsket; men Stjernetyderne, som han adspurgte om Prindsens Skjæbne, spaaede, „at han indtil sit to og tyvende Aar vilde staae Fare for at blive fortrængt af en Fjende," for nu at gaae ret sikkert tilværks havde Sultanen sendt ham til sin gamle prøvede Ven, Elfi Bey, for at lade ham opdrage der, og i to og tyve lange Aar ventet paa Gjenfynets Time.

Dette havde Sultanen fortalt sin formeentlige Søn, og viist sig overordentlig tilfreds med hans Udseende og værdige Opførsel.

Da de kom til Sultanens Land bleve de overalt modtagne af Indbyggerne med Fryderaab; thi Rygtet om Prindsens Ankomst udbredte sig som en Løbeild igjennem alle Byer og Flækker. I de Gader, ad hvilke de skulde drage, var der opreist Buer af Blomster og Grene, Husene vare smykkede med glimrende Tæpper af alle Farver, og Folket lovede Gud og Propheten, der havde sendt det saa smuk en Prinds. Alt dette opfyldte Skrædderens stolte Hjerte med Salighed; men desto ulykkeligere maatte den virkelige Prinds Omar føle sig, som endnu stedse maatte følge lænket og i stum Fortvivlelse med Toget. Ingen brød sig om ham i den almindelige Jubel, der dog gjaldt ham; tusinde og atter tusinde Stemmer raabte Navnet Omar, men den som bar dette Navn med Rette, lagde Ingen Mærke til; i det høieste spurgte Een eller Anden hvem det var der blev ført lænket med, og skrækkeligt tonede hans Ledsageres Svar i Prindsens Øre: at det var en vanvittig Skrædder.

Endelig kom Toget til Sultanens Hovedstad, hvor alt til deres Modtagelse var beredt endnu mere glimrende end i de andre Byer. Sultaninden, en gammelagtig ærværdig Kone, ventede dem med sin hele Hofstat i Slottets pragtfuldeste Sal. Gulvet i denne Sal var bedækket med et uhyre Tæppe, og Væggene smykkede med lyseblaat Silketøi, som var opheftet paa Solvhager med gyldne Snore og Dvaster.

Da Toget ankom var det allerede mørkt, hvorfor Salen oplystes af utallige kuglerunde farvede Lamper, som gjorde Nat til Dag; men klarest og i rigest Farveveksling straalede Salens Baggrund, hvor Sultaninden sad paa en Trone; fire Trin førte op til den og Tronen selv var af det reneste Guld, indlagt med store Amethyster. De fire fornemste Emirer holdt en Baldakin af rødt Silke over Sultanindens Hoved, og Scheiken af Medina tilviftede hende Kjøling med en Vifte af Paafuglefjer.

Saaledes ventede Sultaninden sin Gemal og sin Søn. Heller ikke hun havde seet ham siden hans Fødsel, men betydningsfulde Drømme havde viist hende den Længeventede, saa at hun vilde have kjendt ham blandt Tusinder. Nu hørte man Støien af det sig nærmende Tog, Trommer og Trompeter blandede sig med Mængdens Fryderaab, Hestenes Hovslag tonede i Paladsets Gaard, nærmere og nærmere lød de Kommendes Trin, Salens Dørre fløi op og igjennem de nedknælende Tjeneres Rækker ilede Sultanen ved sin Søns Haand hen til Moderens Trone.

„Her," sagde han, „bringer jeg Dig den, Du i saa lang Tid har længtes efter." Sultaninden faldt ham i Talen: „Denne er ikke min Søn," raabte hun, „det er ikke de Træk, som Propheten har viist mig i Drømme."

Netop som Sultanen vilde irettesætte hende for hendes Overtro, sprang Salsdørrene op og Prinds Omar styrtede ind, forfulgt af sine Vogtere, som han med Anstrengelse af alle sine Kræfter havde revet sig los fra; aandeløs kastede han sig ned for Tronen og raabte: „Her vil jeg dø! lad mig dræbe, grusomme Fader, thi denne Skjændsel kan jeg ikke længer udholde!" Alle bleve bestyrtede over denne Tale, man trængte sig omkring den Ulykkelige, og allerede vilde den tililende Vagt gribe ham, for at binde ham igjen, da Sultaninden, som maallos af Forbauselse havde seet paa alt dette, sprang op fra Tronen. „Holder inde!" raabte hun, „han og ingen anden er den Rette; ham er det, som mit Øie aldrig har seet og mit Hjerte dog kjendt!"

Vogterne havde uvilkaarligt sluppet Omar, men opflammet af rasende Vrede raabte Sultanen til dem, at de skulde binde den Vanvittige. „Her er det mig Afgjørelsen tilkommer," sagde han med bydende Stemme,

„og her dømmer man ikke efter Qvindedrømme, men efter visse, ubedragelige Tegn; denne," sagde han idet han viste paa Labakan, „er min Søn; thi han har bragt mig Gjenkjendelsestegnet, Dolken, fra min Ven Elfi Bey."

„Stjaalet den har han!" raabte Omar, „min Tillid har han misbrugt til Forræderie!" Men Sultanen hørte ikke paa sin Søns Stemme; thi han var vant til haardnakket at følge sin egen Mening i Alting; derfor lod han den ulykkelige Omar med Magt slæbe ud af Salen, men selv begav han sig med Labakan til sit Gemak, ganske rasende paa Sultaninden, sin Gemalinde, med hvem han dog havde levet fredeligt i fem og tyve Aar.

Men Sultaninden var meget sorgfuld over denne Begivenhed; hun var fuldkommen overbeviist om at en Bedrager havde besnæret Sultanens Hjerte; thi hiin Ulykkelige havde saa mange betydningsfulde Drømme viist hende som hendes Søn.

Da Smerten havde lagt sig lidt, tænkte hun paa Midler til at overbevise sin Gemal om hans Uret. Det vilde rigtignok blive vanskeligt; thi den, som udgav sig for hendes Søn, havde overrakt Sultanen Gjenkjendelsestegnet, Dolken, og som hun fik at vide havde han ogsaa af Omar selv ladet sig fortælle saa meget om hans tidligere Liv, at han kunde spille sin Rolle uden at forraade sig.

Hun lod de Mænd kalde, som havde ledsaget Sultanen til Søilen El-Serujah, for at de noie skulde sige hende hvorledes alt var tilgaaet, og derpaa holdt hun Raad med sine fortroligste Slavinder. De valgte og forkastede dette og hiint Middel, men endelig sagde Melechsalah, en gammel klog Tscherkesserinde: „Om jeg har hørt ret, min naadige Herserinde, saa kaldte Dolkens Overbringer, den, som Du holder for Din Søn, Labakan, en forrykt Skrædder?" — „Ja saaledes var det," svarede Sultaninden, „men hvor vil Du hen med det?"

„Hvad mener J," vedblev Slavinden, „om denne Bedrager havde givet Prindsen sit eget Navn? — og er det Tilfældet, saa gives der et herligt Middel til at fange Bedrageren, hvilket jeg vil sige Eder ganske hemmeligt." Sultaninden vendte Øret mod sin Slavinde, og denne tilhviskede hende et Raad, som syntes at behage hende; thi hun beredte sig strax til at gaae til Sultanen.

Sultaninden var en klog Kone, som godt kjendte sin Gemals svage Sider og vidste at benytte dem. Hun syntes derfor at give efter, og lovede at anerkjende Sønnen paa een Betingelse. Sultanen, som fortrød at han havde været saa opfarende imod sin Kone, tilstod hende gjerne denne

Betingelse, og hun sagde: „Jeg vilde gjerne paalægge dem begge en Prøve paa deres Dygtighed. En Anden vilde maaskee lade dem ride, fægte eller kaste med Landse, men det er noget som Enhver kan; nei, jeg vil give dem noget hvortil de maae bruge deres Skarpsindighed. Hver af dem skal nemlig forfærdige en Kaftan og et Par Beenklæder, saa ville vi see hvem der kan gjøre de smukkeste."

Sultanen lo og sagde: „Ei, der har Du jo faaet noget Godt udtænkt. Min Søn skulde kappes med Din forrykte Skrædder, om hvem der kan gjøre den bedste Kaftan? Nei, det bliver der Intet af."

Men Sultaninden beraabte sig paa at han forud havde lovet at opfylde denne Betingelse, og Sultanen, som var en Mand af Ord, gav endelig efter, omendskjøndt han svor, at om den gale Skrædder end gjorde sin Kaftan nok saa smuk, vilde han dog ikke erklære ham for sin Søn.

Sultanen gik selv til sin Søn og bad ham at feie sig i sin Moders Griller, da hun nu endelig vilde see en Kaftan fra hans Haand. Den gode Labakans Hjerte hoppede af Glæde; „er der ikke andet ieveien," tænkte han ved sig selv, „saa skal Fru Sultaninden snart faae Glæde af mig."

Der var bleven indrettet to Værelser, et for Prindsen og et andet for Skrædderen; der skulde de prøve deres Kunst, og til hver af dem var der lagt et tilstrækkeligt Stykke Silketøi, Sax, Naal og Traad.

Sultanen længtes efter at see hvad for en Slags Kaftan hans Søn vilde bringe for Dagen, men ogsaa Sultanindens Hjerte bankede uroligt ved Tanken om hendes Liist vel vilde lykkes eller ei.

Hver af dem havde faaet to Dage til at gjøre deres Arbeide færdigt. Den tredie Dag lod Sultanen sin Gemalinde kalde, og da hun var kommen, sendte han Bud, for at lade Kaftanerne og deres Forfærdigere hente. Triumpherende traadte Labakan ind og udbredte sin Kaftan for Sultanens forbausede Blik: „See her, Fader," sagde han, „see her, min dyrebare Moder, om det ikke er et Mesterstykke af en Kaftan? jeg gad see om den dygtigste Hofskrædder kan gjøre Magen til den."

Sultaninden smilede og vendte sig til Omar: „Og hvad har Du bragt istand, min Søn?" Uvillig kastede denne Silketøi og Sax paa Gulvet. „Man har lært mig at tæmme en Hest, at svinge en Sabel, og min Landse træffer sit Maal tredsindstyve Gange i Træk — men Naalens Kunster ere mig ubekjendte, og de vare ogsaa uværdige for en Pleiesøn af Elfi Bey, Beherskeren af Kairo."

„O Du, min Herres ægte Søn!" raabte Sultaninden, „o, gid jeg turde omfavne Dig og kalde Dig min Søn! Tilgiv, min Herre og Ge-

mal," sagde hun derpaa idet hun vendte sig til Sultanen, „at jeg har brugt denne List imod Eder; indseer I endnu ikke hvilken der er Prindsen og hvilken der er Skrædderen? I Sandhed, det er en kostelig Kaftan Eders Herr Søn har gjort, og jeg gad gjerne vide hos hvilken Mester han har lært."

Sultanen sad i dybe Tanker og kastede mistroiske Blikke snart til sin Kone, snart til Labakan, som forgjæves søgte at skjule sin Bestyrtelse og Rødmen over at han havde forraadt sig paa saa dum en Maade. „Heller ikke dette Beviis er nok," sagde Sultanen, „men jeg veed, Allah være lovet, et Middel til at faae at vide om jeg er bleven bedraget eller ei."

Han befalede at man skulde føre hans hurtigste Hest frem, svang sig op paa den og red ind i en Skov, der begyndte lidt uden for Staden. Der boede, efter et gammelt Sagn, en god Fee ved Navn Adolzaide, som allerede ofte havde staaet denne Stammes Konger bi med et godt Raad i Nødens Time: til hende var det at Sultanen ilede hen.

Midt i Skoven var der en fri Plads, omgiven af høie Cedre. Her boede Feen, efter Sagnet, og sjelden blev denne Plads betraadt af en Dødelig; thi en vis Frygt for den var fra gamle Tider nedarvet fra Fader til Søn.

Da Sultanen kom hertil, steg han af, bandt sin Hest til et Træ, stillede sig i Midten af Pladsen og sagde med høi Stemme: „Er det sandt at Du i Nødens Time har meddeelt mine Fædre gode Raad, saa forkast ikke en Bøn af den Søn, der nu er Stammens Hoved, men raad mig hvor den menneskelige Forstand er for svag."

Neppe havde han sagt de sidste Ord, før en af Cedrene aabnedes, og en tilsløret Kone i lange hvide Klæder traadte frem. „Jeg veed hvorfor Du kommer til mig Sultan Saaud! Din Villie er redelig, derfor skal Du ogsaa faae Hjælp. Tag disse to smaae Skrine. Lad de To, som ville være Dine Sønner, vælge; jeg veed at Din ægte Søn ikke vil tage feil af det rette." Saaledes talte den Tilslørede og rakte ham to smaae Elfenbeens Skrine, rigt prydede med Guld og Perler; paa Laagene, som Sultanen forgjæves søgte at aabne, stode Indskrifter af indfattede Diamanter.

Da Sultanen red hjem grublede han frem og tilbage over hvad der vel kunde være i disse Skrine, som han med al sin Møie ikke var i Stand til at aabne. Indskrifterne gave ham heller intet Lys i Sagen; thi paa det ene stod: „Ære og Hæder," og paa det andet: „Lykke og Rigdom;" Sultanen tænkte ved sig selv, at det vilde ogsaa være svært for ham at vælge imellem disse to Ting, der vare lige ønskelige og lige tiltrækkende.

Da han var kommen tilbage i sit Pallads, lod han Sultaninden

kalde, og fortalte hende hvad Feen havde sagt, og et underfuldt Haab lovede hende at den, som hendes Hjerte drog hende hen til, vilde vælge det Skriin, som skulde bevise hans kongelige Herkomst.

Ligefor Tronen bleve to Borde opstillede; paa dem satte Sultanen med egen Haand begge Skrinene, besteg derpaa Tronen og tilvinkede en af sine Slaver at aabne Salens Dorre. En glimrende Forsamling af Rigets Emirer og Bassaer, som Sultanen havde kaldt sammen, strømmede igjennem de aabnede Dorre. De satte sig paa pragtfulde Bænke, som vare opstillede langs med Væggene.

Da Alle havde sat sig, vinkede Sultanen anden Gang og Labakan blev ført ind. Med stolte Skridt gik han igjennem Salen, kastede sig ned for Tronen og sagde: „Hvad befaler min Herre og Fader?"

Sultanen reiste sig fra Tronen og sagde: „Min Søn, der er opstaaet Tvivl om Ægtheden af Din Fordring paa dette Navn; et af disse Skrine indeholder Bekræftelsen paa Din ægte Fødsel; vælg! jeg tvivler ikke paa at Du vil vælge det rette."

Labakan reiste sig og traadte hen til Skrinene; længe var han uvis om hvilket han skulde vælge, endelig sagde han: „Dyrebare Fader, hvad kan tænkes større end den Lykke at være Din Søn, hvad ædlere end Din Naades Rigdom? Jeg vælger det Skriin, som har Indskriften: „Lykke og Rigdom."

„Vi ville snart faae at see om Du har valgt rigtigt; sæt Dig imidlertid paa Bænken der, hos Scheiken af Medina," sagde Sultanen og vinkede derpaa til sine Slaver.

Omar blev ført ind; hans Blik var mørkt, hans Mine sørgmodig, og Synet af ham vakte almindelig Deeltagelse iblandt de Tilstædeværende. Han kastede sig ned for Tronen og spurgte om Sultanens Befaling.

Sultanen betydede ham at han skulde vælge et af Skrinene; han stod op og traadte hen til Bordene.

Opmærksomt læste han begge Indskrifterne og sagde: „De sidste Dage have lært mig hvor usikker Lykken, og hvor forgængelig Rigdommen er; men de have ogsaa lært mig at den Tappre i sit Bryst har et uforstyrreligt Gode, Æren, og at Hæderens lysende Stjerne ikke forgaaer tilligemed Lykken. Og skulde jeg end give Afkald paa en Krone, Terningen er kastet; Ære og Hæder, jeg vælger Eder!"

Han lagde sin Haand paa det Skriin, han havde valgt; men Sultanen befalede ham at holde inde; han vinkede ad Labakan at han skulde træde hen til sit Bord og denne lagde nu ligeledes Haanden paa sit Skriin.

Men Sultanen lod sig bringe et Bækken med Vand fra den hellige Brønd, Zemzem i Mekka, vaskede sine Hænder til Bønnen, vendte Ansigtet mod Østen, kastede sig ned og bad: „Mine Fædres Gud, Du som i Aarhundreder har bevaret vor Stamme reen og uforfalsket, lad ikke nu en Uværdig plette Abassidernes Navn, vær, i denne Prøvelsens Time, min ægte Søn nær med Din Beskyttelse."

Sultanen reiste sig og besteg atter sin Trone. Almindelig Forventning opfyldte de Tilstedeværende, neppe vovede man at aande, man havde kunnet høre en Muus gaae over Salen, saa tause og spændte vare Alle; de Bageste gjorde lange Halse for at see over de Forreste hen til Bordene. Da sagde Sultanen: „Aabner Skrinene!" og disse, som for lidt siden ingen Magt havde formaaet at oplukke, sprang nu op af sig selv.

I det Skriin, Omar havde valgt, laae en lille gylden Krone og et Scepter paa en Floiels Pude; i Labakans Skriin — en stor Naal og lidt Traad. Sultanen befalede Begge at bringe deres Skrine til ham. Han tog den lille Krone af Puden, og — hvor forunderligt var det at see — den begyndte at voxe i hans Haand og blev større og større, indtil den var saa stor som en riglig Krone; han satte den paa Hovedet af sin Søn Omar, der knælede for ham, derpaa kysséde han ham paa Panden og lod ham tage Plads ved sin høire Side. Nu vendte Oldingen sig til Labakan og sagde: „Det er et gammelt Ordsprog: Skomager bliv ved Din Læst; det lader som Du skulde blive ved Din Naal. Vel har Du ikke fortjent min Naade; men Een, som jeg i Dag ikke kan nægte noget, har bedet for Dig; derfor skjænker jeg Dig Dit usle Liv; men vil Du tage imod et godt Raad, saa skynd Dig at forlade mit Land."

Skamfuld, sønderknust, som han var, formaaede den stakkels Skræddersvend ikke at svare; med Taarer i Øinene kastede han sig ned for Prindsen og udbrød: „Kan I tilgive mig, Prinds?"

„Troskab mod Venner og Høimodighed mod Fjender, det er Abassidernes Stolthed," sagde Prindsen idet han reiste ham op, „gaa bort i Fred!" — „O, Du min ægte Søn!" sagde den gamle Sultan rørt og kastede sig i sin Søns Arme; Emirerne og Bassaerne og alle Rigets Store reiste sig fra deres Sæder og tilraabte den nye Kongeson Held; men under den almindelige Jubel sneg Labakan sig, med sit Skriin under Armen, ud af Salen.

Han gik ned i Sultanens Stald, sadlede sin Hest Murva og red ud af Staden, henimod Alexandria. Hele hans Prindseliv forekom ham som en Drøm, og det var kun det prægtfulde Skriin, glimrende af Guld og Diamanter, der overbeviste ham om at han dog ikke havde drømt.

Da han endelig kom tilbage til Alexandria red han lige til sin gamle Mesters Huus, steg af, bandt sin Hest ved Døren og traadte ind i Værkstedet. Mesteren, som ikke strax kjendte ham, gjorde stort Væsen af ham og spurgte hvad der stod til Tjeneste; men da han nærmere besaae sin Gjæst og gjenkjendte sin gamle Labakan, kaldte han paa sine Svende og Lærlinge, og alle styrtede de sig nu som rasende over den stakkels Labakan, der ikke var beredt paa en saadan Modtagelse, stødte og sloge ham med Persejern og Alner, stak ham med Naale og nappede ham med skarpe Sare, indtil han udmattet sank ned paa en Bunke gamle Klæder.

Da han nu laae der, holdt Mesteren ham en Straffeprædiken over den stjaalne Klædning; forgjæves forsikkrede Labakan, at han var kommen for at erstatte ham det Hele; forgjæves bød han ham den tredobbelte Skadeserstatning; Mesteren og Svendene styrtede atter over ham, sloge ham ynkeligt og kastede ham tilsidst paa Døren. Forslaaet og forhugget besteg han Murva og red hen til et Karavanserai. Der lagde han sit trætte, forslaaede Hoved til Hvile og anstillede Betragtninger over denne Verdens Lidelser, over den saa ofte miskjendte Fortjeneste, og over alle jordiske Goders Flygtighed og Forfængelighed. Han sov ind med den Beslutning at gjøre Afkald paa al Storhed og blive en ærlig Borger; og han fortrød ikke sin Beslutning den næste Dag; thi Mesterens og Svendenes tunge Hænder syntes at have prygtet al Høihed ud af ham.

Han solgte sit Skriin til en Juveelhandler for en anselig Sum, kjøbte sig et Huus og indrettede det til sit Haandværk. Da han havde ordnet Alt godt, og faaet et Skildt med den Paaskrift: „Labakan, Klædningsforfærdiger," over sit Vindue, satte han sig paa sit Bord og begyndte med den Naal og Traad, som han havde fundet i Skrinet, at bøde paa den Dragt, som hans Mester saa grusomt havde ødelagt for ham. Han blev kaldet bort fra sit Arbeide, men da han atter vilde sætte sig dertil, hvilket forunderligt Syn mødte ham ikke da! Naalen syede nok saa flittig, uden at blive ført af Nogen, og gjorde saa smaa nydelige Sting, som Labakan i sine meest kunstbegeistrede Øieblikke ikke havde været istand til.

I Sandhed, endog den ringeste Gave fra en god Fee er nyttig og af stor Værdie; men endnu een Fordeel havde denne Gave, nemlig: den lille Ende Traad blev aldrig brugt op om end Naalen syede nok saa flink.

Labakan fik mange Kunder og var snart den berømteste Skrædder vidt og bredt omkring. Han skar Klæderne til og gjorde det første Stik med Naalen deri og flux arbeidede denne videre i eetvæk til Klædningen var færdig. Det varede ikke længe førend Labakan havde Arbeide for hele Byen; thi han gjorde det smukt og overordentlig billigt; men over een

Ting rystede Folk i Alexandria dog paa Hovedet, nemlig: at han arbeidede reent uden Svende og for lukkede Døre.

Saaledes var da Skrinets Indskrift, som lovede Lykke og Rigdom, gaaet i Opfyldelse. Lykke og Rigdom ledsagede den gode Skrædder, om end kun i beskedent Maal, og naar han hørte om den unge Sultan Omars Hæder, som levede i alle Munde, naar han hørte at denne Tappre var sit Folks Stolthed og Kjærlighed og sine Fjenders Skræk, da tænkte den forrige Prinds ved sig selv: „Det er dog bedre at jeg er bleven Skrædder; thi med Ære og Hæder er det en farlig Sag." Saaledes levede Labakan, tilfreds med sig selv, agtet af sine Medborgere, og hvis Naalen ikke med Alderen har tabt sin Kraft, saa syer den endnu med den gode Fee Adolzaides evige Traad.

IV.

Ellefolket.

(Localiseret efter Souvestres Fortælling.)

Nærved Byen Ugledig var der en Eng som Ellefolket ret havde valgt til Forsamlingsplads. Hver Nat holdt de Dands her, og den som vovede at gaae over Engen paa den Tid, var vis paa at blive draget ind i deres Kreds og tvungen til at dandse med til det første Hanegal. Derfor gik heller aldrig Nogen den Vei efter at det var blevet mørkt.

Men en Aften da Jakob Dam, som havde arbeidet hele Dagen i Marken for en rig Forpagter, skulde gaae hjem med sin Kone, tænkte han at det kunde være rart om de kunde skyde en Gjenvei over Engen. Det var tidligt paa Aftenen, og han haabede at Ellefolkene ikke havde begyndt deres Dands endnu; men da han kom midt paa Engen, saae han at Smaapuslingerne havde leiret sig om nogle store Stene, lige saa tæt som Fugle paa en Kornmark. Han vilde vende om, men da hørte han Ellefolkene blæse i deres Horn bag ved ham, og hvorhen han vendte sig saae han dem mylre frem. Jakob følte sine Knær ryste under sig, og sagde til sin Kone:

— Store Gud, vi ere fortabte, see hvor Ellefolkene strømme til allevegne fra for at holde Lystighed, de ville tvinge os til at dandse med til den lyse Dag og det holder jeg aldrig ud.

Og Nisserne kom virkelig ogsaa fra alle Kanter og flokkede sig om Jakob og hans Kone, som Fluerne i August om en Draabe Honning; men da de saae den lille Jerngaffel, som han brugte til at rense Plougen med, standsede de og gave sig til at synge:

Ror ei han, ror ei hun,
Han har Gaflen, see kun!
Ror ei hun, ror ei han,
De har Gaffelen forsand!

Jakob begreb nu at Gaflen, som han holdt i Haanden, var et magisk Forsvar imod Ellefolkene, og han gik urørt med sin Kone midt igjennem Flokken.

Det var en Opdagelse. Fra denne Dag af gik Ingen ud om Aftenen uden en saadan Gaffel, og nu kunde man roligt gaae over Engen og igjennem Skovene.

Men Jakob lod sig ikke nøie med den Tjeneste, han havde gjort sine Landsmænd. Han var et opvakt Hoved og havde saa lystigt et Sind som nogen Pukkelrygget i det hele Land; thi jeg har glemt at sige at Jakob var kommen til Verden med en Pukkel imellem begge Skuldrene, og han havde gjernet givet noget Godt for at blive den qvit. Forresten var han en skikkelig Dagleier og en god Christen, der fortjente sit Brød i sit Ansigts Sved.

En Aften kunde han ikke længer styre sin Lyst. Han tog sin Plouggaffel, befalede sig Gud i Vold og gik ud paa Engen.

Da Ellefolkene saae ham langt borte, kom de løbende og raabte:

— Det er Jakob!

— Ja Smaafolk, det er mig, svarede den lystige Pukkelryggede, jeg kommer for at besøge Eder, siden vi ere Naboer.

— Du er velkommen, svarede Ellefolkene, vil Du dandse med os?

— Undskyld I gode Folk, sagde Jakob, men I kunne holde alt for længe ud for en stakkels Pukkelryg.

— Vi ville standse naar Du har Lyst, raabte Ellefolkene.

Lover I mig det? spurgte Jakob, der ikke havde noget imod at dandse en Gang rundt med dem for Løiers Skyld, og for kunne sige at at han havde dandset med Ellefolkene.

— Det love vi! raabte de smaae Folk.

— Ved Frelserens Kors?

— Ved Frelserens Kors!

Jakob, som var overbeviist om at denne Ed beskyttede ham imod ethvert Onde, tog Plads i Kredsen, og Ellefolkene begyndte at dandse rundt med ham, imedens de sang deres sædvanlige Vise:

Mandag, Tirsdag, Onsdag,
Mandag, Tirsdag, Onsdag.

Efter nogle Øieblikkes Forløb standsede Jakob.

— Med al den Høiagtelse, jeg skylder Eder, mine Herskaber, sagde han, finder jeg dog Eders Dands og Eders Sang lidt eensformige; I standse alt for tidlig i Ugen, og uden at være nogen stor Digter, troer jeg dog at kunne gjøre Eders Vise lidt længere.

— Lad os høre! lad os høre! raabte de.

Den Pukkelryggede sang:

Mandag, Tirsdag, Onsdag,
Torsdag, Fredag, Lø'erdag.

Hele Forsamlingen kom i Bevægelse.

— Prægtigt, prægtigt! raabte de, og klappede sig om Jakob; Du er en aandrig Sanger og en smuk Dandser! bliv ved, bliv ved!

Den Pukkelryggede gjentog:

Mandag, Tirsdag, Onsdag,
Torsdag, Fredag, Lø'erdag,

imedens de smaa Folk dandsede omkring ham i vild Glæde.

Endelig standsede de og samlede sig tæt omkring ham, idet de alle paa engang raabte:

— Hvad vil Du have? Hvad ønsker Du? Skjønhed eller Rigdom? Ønsk hvad Du vil og Du skal faae det.

— Er det for Alvor? spurgte Jakob.

— Vi ville være fordømte til eet for eet at samle hvert Bygkorn i Landet, om vi bedrage Dig! raabte de.

— Nu vel, svarede Jakob, siden I ville gjøre mig en Foræring, og jeg har Lov at vælge, saa forlanger jeg ikke andet, end at I skulle befrie mig fra det jeg bærer her imellem begge Skuldrene, og gjøre mig ligesaa rank som et Kirkespiir.

— Godt, godt, svarede Ellefolkene, giv Dig tilfreds, og kom her! —

Derpaa greb de Jakob og kastede ham op i Luften som en Bold, fra Mand til Mand, indtil han var gaaet Kredsen rundt, da faldt han ned paa sine Been, forvirret og aandeløs, men uden Pukkel. Jakob var forynget, forskjønnet, forskjennet, saa at neppe hans Moder skulde have gjenkjendt ham.

Man kan begribe med hvilken Forundring han blev modtagen i Ugledig, man kunde ikke troe at det var den samme Jakob; ikke engang hans Kone vidste om hun vilde kjendes ved ham. For at blive anerkjendt maatte den forrige Pukkelryggede sige hende bestemt hvor mange Huer hun havde i sin Dragkistekuffe og af hvad Couleur hendes Stromper vare. Da man endeligen havde overbeviist sig om at det virkelig var ham, vilde Alle vide hvorledes det var gaaet til med denne Forandring; men Jakob tænkte som saa, at dersom han tilsted det, vilde de troe at han havde nogen Forstaaelse med Ellefolket, og hvergang et Stykke Qvæg forvildede sig eller et Faar blev borte, vilde man holde sig til ham for at faae det opdaget. Derfor svarede han Enhver, som spurgte ham derom,

at det var skeet uden hans Vidende imedens han sov paa Engen. De, der havde nogen Legemsfeil, troede ham, og gik hver Dag ud paa Engen for at sove, i Haab om at vaagne mere velskabte. Men de Klogere begrebe nok at der stak en Hemmelighed under, som Jakob ikke havde Lyst at fortælle.

Iblandt disse var der en Skrædder med rødt Haar og vinde Øine, som man kaldte Peer Stamihak, fordi han stammede naar han talte. Han var ikke, som Skræddere pleie at være, en lystig Svend, der sang ligesaa muntert paa sit Bord som Fuglen i de grønne Træer og som kunde lugte Hvedebrød i lige saa lang Afstand som Hunden lugter Vildtet. Stamihak lo ikke, sang aldrig, og spiste ikke andet end Grovbrød, hvori man kunde see Straaet. Han var en Gnier og en slet Christen, som laante sine Penge ud imod høie Renter og ødelagde alle de fattige Dagleiere. Jakob havde i lang Tid skyldt ham fem Daler, uden at kunne betale dem; Peer gik hen til ham og krævede dem paany. Den stakkels Jakob undskyldte sig, og lovede at betale efter Høsten, men Stamihak vilde ikke vide af nogen Udsættelse at sige, med mindre han maatte faae at vide hvorledes Jakob var bleven saaledes rettet og forynget. Da Jakob nu var tvungen til at tilstaae det, fortalte han om sit Besøg hos Ellefolkene, han sagde hvorledes han havde forlænget deres Sang og at de havde tilbudt ham at vælge imellem to Ønsker.

Peer lod ham fortælle det Hele flere Gange; derpaa gik han, efter at have underrettet sin Skyldner om at han vilde give ham en Frist af otte Dage.

Det, han havde hørt, havde imidlertid opvakt hele hans Pengegrifskhed. Han besluttede endnu samme Aften at gaae ud paa Engen, blande sig i Ellefolkenes Dands og faae Lov til, ligesom Jakob, at vælge imellem de to Ønsker: Skjønhed og Rigdom.

Saasnart som Maanen var staaet op, gik altsaa den skeeløiede Stamihak, med sin Plouggaffel i Haanden, ud paa Engen. Ellefolkene saae ham, løb ham imøde og spurgte ham om han vilde dandse med dem. Peer var færdig dertil, efter at have gjort de samme Betingelser som Jakob, og sluttede sig til de smaa Folks Kreds, der nu begyndte at synge deres forlængede Vise;

Mandag, Tirsdag, Onsdag,
Torsdag, Fredag, Lø'erdag.

— Vent, raabte Skrædderen, greben af en pludselig Indskydelse, jeg vil ogsaa føie noget til Eders Vise.

— Gjør det, gjør det! raabte Ellefolkene.

Derpaa gjentoge de Allesammen:

Mandag, Tirsdag, Onsdag,
Torsdag, Fredag, Lø'erdag.

De standsede og Stamihak tilsoiede nu alene og stammende:

— Og Sø—sø—søndagen med.

Ellefolkene udbrøde i et høit Raab.

— Og saa? raabte de Alle paa engang.

— Sø—søndagen med,

gjentog Skrædderen.

— Men saa, men saa!

— Sø—sø—søndag.

— Og saa, og saa, og saa!

— Og Sø—sø—søndag.

Ellefolkene brød Kredsen, og løb som rasende imellem hverandre, fordi de ikke kunde gjøre sig forestaaelige. Den stakkels Stammende stod forbauset, med aaben Mund, uden at kunne sige et eneste Ord. Endeligen bleve de smaa Folk lidt rolige, og tusinde Stemmer raabte paa eengang:

— Gjør et Ønske, gjør et Ønske!

— Peer fik Mod igjen.

— Et Ø—ø—ønske? sagde han; Jakob har valgt imellem Rigdom og Skjønhed.

— Ja, Jakob valgte Skjønhed og vilde ikke have Rigdom.

— Nu vel, jeg vælger det, som Jakob ikke vilde have.

— Godt, godt, raabte Ellefolkene, kom her, Skrædder!

Peer var henrykt. De løftede ham i Veiret, ligesom de havde gjort ved Jakob, og kastede ham fra Haand til Haand indtil han var gaaet Kredse rundt, derpaa faldt han ned paa sine Been, og havde nu imellem begge Skuldrene det, som Jakob ikke vilde have, det vil sige en Pukkel.

Skrædderen hed ikke mere glat væk Stamihak, nu hed han Pukkelstamihak.

Den stakkels Vanskabte kom tilbage til Ugledig saa skamfuld som en vaad Hund. Saasnart hans Eventyr rygtedes vilde Alle og Enhver see ham. Sladdersøstrene kom løbende med en Træsko for at laane Ild, og Alle raabte de „Kors", naar de saae hans Ryg. Peer var rasende over sin Pukkel og svor ved sig selv at han vilde hævne sig paa Jakob; thi han alene var Skyld i Ulykken; han var Ellefolkenes Yndling og han havde udentvivl bedet dem at tilsoie hans Creditor denne Fornærmelse.

Saasnart de otte Dages Frist var udløben gik Pukkelstamihak hen til Jakob for at lade ham vide, at dersom han ikke betalte de fem Daler, vilde

Retfærdighedens Tjenere komme og sælge hans Tøi. Det hjalp ikke hvor meget Jakob bad for sig, Peer vilde Intet høre, og erklærede at den næste Dag vilde han sætte hans Meubler og Værktøi til Auction.

Jakobs Kone græd og raabte at de vare vanærede i Sognet, at nu kunde de tage en Pose paa Nakken og en Stok i Haanden og gaae om at tigge ved Dørene, at det var nok Umagen værdt at blive lige og smuk, naar man dog skulde staae til Skam og Spot, og tusinde andre Ting uden Mening, som Qvinderne sige naar de ere bedrøvede og — naar de ikke ere det.

Paa alle disse Klager svarede Jakob intet andet, end at man maatte føie sig i Guds Villie; men han følte sig ydmyget i sit Inderste. Han bebreidede sig nu at han ikke havde fortrukket Rigdom for Skjønhed, da han havde Valget, og han vilde gjerne have taget sin Pukkel tilbage godt spækket med Guld eller blot med Sølvdalere. Efter forgjæves at have ponset paa et Middel til at komme ud af denne Forlegenhed, bestemte han sig endelig til at gaae ud paa Engen.

Ellefolkene modtoge ham med Glædesskrig, ligesom første Gang, og lode ham tage Plads i deres Kreds. Endskjøndt Jakob ikke var meget fornøiet vilde han dog ikke forstyrre deres Dands, og han gav sig til at springe med af alle Kræfter. De fornøiede Ellefolk løb omkring som tørt Løv for Vinden, og alt som de løb gjentoge de den første Linie af deres Sang. Jakob svarede med den anden, derpaa sang de den tredie og da det var den sidste blev Jakob nødt til at ende Melodien uden Ord, hvad han tilsidst blev kjed af.

— Dersom jeg tør sige min Mening, I smaa Herrer, saa har Eders Sang nogen Lighed med en halt Slagterhund, den humper paa tre Been.

— Det er sandt! det er sandt! raabte de allesammen.

— Jeg troer, vedblev Jakob, at den vilde være kjønnere om man gav den en Fod til.

— Gjør det, gjør det, raabte de.

Og allesammen skreg de nu saa høit som muligt:

Mandag, Tirsdag, Onsdag,
Torsdag, Fredag, Lø'rdag,
Saa kommer Søndagen med.

Der blev et Øieblikks Taushed; Ellefolkene ventede paa hvad Jakob vilde sige.

— Og saa er Ugen afsted!

vedblev han fornøiet.

Tusinde og tusinde Stemmer løftede sig nu fra alle Sider af Engen

til et eneste Skrig. I et Øieblik var hele Pladsen bedækket med tililende Ellefolk; de kom frem af Græsset, fra Blomsterne og fra Steensprækkerne. Man kunde have antaget dem for en Bisværm, og alle hoppede de imellem hverandre i den vildeste Overgivenhed, idet de raabte:

— Jakob som vor Frelser kom,
Han har opfyldt Herrens Dom!

— Saa sandt jeg lever, hvad betyder alt dette? raabte Jakob forbauset.

— Det betyder, svarede Ellefolkene, at Gud havde fordomt os til at blive iblandt Menneskene, og at dandse hver Nat paa Engen indtil en Christen havde fuldendt vor Sang. Du havde allerede forlænget den og vi haabede at Skrædderen, som kom fra Dig, skulde have endt den; men han standsede just som han skulde slutte og derfor have vi straffet ham. Du kom lykkeligviis og udrettede det som han ikke kunde; vor Prøvetid er endt og vi kunne vende tilbage til vort Rige, som udstrækker sig langt under Jorden, langt dybere end Strøm og Hav.

— Dersom det er sandt, sagde Jakob, at jeg har gjort Eder en Tjeneste, saa drag ikke bort uden at frelse en Ven af sin Forlegenhed.

— Hvad ønsker Du?

— Saameget som jeg skal betale Stamihak idag, og som jeg kan leve af i Fremtiden.

— Tag vore Poser, tag vore Poser! raabte Ellefolkene. Og de kastede de smaa røde Poser, de bare over Skulderen, hen for Jakobs Fødder.

Han samlede saa mange deraf som han kunde bære og løb meget fornøiet hjem.

— Tænd Lampen, raabte han til sin Kone, og luk Døren og Skodderne, at Naboerne ikke skal see os; thi jeg bringer saa meget med, at jeg kan kjøbe tre Kirkesogne, med samt deres Præster og Sognefogder.

Derpaa lagde han alle de smaa Poser paa Bordet og begyndte at aabne dem. Men ak, han havde solgt Skindet førend han havde skudt Bjørnen! Poserne vare kun fyldte med Sand, tørt Løv, Smaasteen og en Sax.

Ved dette Syn udstødte han et høit Skrig, saa at hans Kone, der var gaaet hen for at lukke Døren, kom løbende tilbage og spurgte hvad der gik af ham. Jakob fortalte hende nu om sit Besøg paa Engen og alt hvad der var foregaaet.

— Herren staae os bi! raabte den forskrækkede Kone; Ellefolkene have holdt Dig for Nar.

— Ak, nu seer jeg det nok, svarede Jakob.

— Og Du har vovet, Ulykkelige, at røre ved disse Poser, som have tilhørt de Fordømte?

— Jeg troede der havde været noget Bedre i dem, svarede Jakob med en ynkelig Mine.

— Af et daarligt Træ kommer kun onde Frugter, svarede den gamle Kone; det Du der har bragt hjem, vil kun bringe Ulykke i Huset; Herre Jesus, hvor er Biblen?.

Hun løb hen til en Hylde, tog den gode gamle Bibel frem og begyndte at læse af alle Kræfter; men neppe lød det hellige Ord og Frelserens Navn førend Stenene forvandledes til Perler, de visne Blade til Guldstykker og Sandet til Diamanter. Fortryllelsen var hævet og Rigdommene, som Ellefolkene havde villet skjule for de Christne, vare nødte til antage deres rette Skikkelse.

Jakob betalte de fem Daler til Stamihak, forærede en Skjæppe Korn og sex Alen Lærred til hver en Fattig i Sognet, og gav Kirken et nyt Alterklæde. Derpaa kjøbte han sig en stor Herregaard, hvor han flyttede hen med sin Kone, og alle de Børn, de fik, blev Herremænd.

V.

Den lykkelige Mao.

(Fortalt af Souvestre.)

Den stakkels Mao havde mistet sine Forældre; han havde hverken Paarørende eller Venner og hans Plejefader havde givet ham en Stav i Haanden og tre Daler i Lommen, og sagt at nu kunde han gaae ud i den vide Verden og opsøge Lykken.

Paa Veien kom han forbi en stor og smuk Kirke; den stakkels Mao som ikke havde nogen anden Ven end vor Herre, gik ind i Kirken, knælede for Højalteret og gjentog alle de Bønner han havde lært af sin Amme. Derpaa gik han ud for at fortsætte sin Vei, men i det han gik ned ad Trappen saae han en Mængde Mennesker forsamlede omkring en død Mand, som laae udstrakt paa Pladsen udenfor Kirken. Man sagde, at det var en stakkels Bøller, som havde opgivet Aanden Aftenen iforveien, og som Præsten negtede at begrave.

— Var det da en Hedning eller en Ulykkelig som havde forladt sin Tro? spurgte Mao.

— Det var et sandt Guds Faar, svarede de Omkringstaaende, og om han end havde været nærved at dø af Sult, skulde han ikke have taget de tre Ax eller de tre Æbler, som Sædvanen tillader den Forbigaaende at plukke.

— Men hvorfor nægter Præsten ham da at komme i indviet Jord? spurgte Mao.

— Fordi den stakkels Stevan har Intet efterladt sig til at betale Kirken med, svarede Tilskuerne.

— Er det muligt? raabte Mao, ere Præsterne hertillands saa haardhjertede, at de holde Kirkens Dørre aabne for de fattige Levende, men lukke dem for de fattige Døde? Behøve I Penge? See her er tre Daler, det er min hele Eiendom, men jeg giver den af et godt Hjerte, naar jeg dermed kan skaffe en Christen den indviede Jord.

Den slette Præst blev underrettet derom; han fik de tre Daler, læste en Sjælemesse i saamange Minutter som en Coureerhest faaer til at æde sin Havre, lod den fattige Stevan putte ned i et Hul paa Kirkegaarden, og gik derpaa hen for at see, om den Griis, han skulde spise til Middag, var godt stegt paa begge Sider.

Mao gjorde et Kors af to Buxbomgrene hvilke han plantede paa den stakkels Betlers Grav, læste en Bøn over den og gik derpaa videre.

Men henad Aften blev Mao sulten og tørstig, og han huskede paa at han ikke havde en Skilling tilbage af de Penge, hans Pleiefader havde givet ham til at kjøbe Mad og Drikke for. Han gav sig da til at søge om Skovæbler, vilde Syrer og Slaaentorn, og alt som han søgte, betragtede han Fuglene, som hoppede fra Green til Green, og han sagde ved sig selv:

— Disse Smaafugle ere dog meget lykkeligere end christne Mennesker; de behøve hverken Huse eller Slagtere eller Bagere eller Gartnere; Guds Himmel er deres Tag og Jorden er et evigt dækket Bord for dem; de smaa Fluer er deres Vildt, Græsset deres Kornmark og Tjørneblomsten og den vilde Rose er deres Dessert; de have Ret til at nyde af alt uden at betale og uden at spørge! Derfor ere de smaa Fugle ogsaa glade og de synge saalænge Dagen varer.

Opfyldt af disse Tanker sagtnede Mao sine Skridt og satte sig ned under en stor Eeg, hvor han faldt i Søvn.

Men i Drømme viste sig en Helgen for ham, klædt i en glimrende Dragt og med en Straalekrone om Hovedet, og Helgenen sagde til ham:

— Jeg er den fattige Betler Stevan, for hvem Du har aabnet Paradiisets Porte, idet Du kjøbte en indviet Grav til hans Legeme. Jomfru Maria, hvis tro Tjener jeg var paa Jorden, har optaget mig iblandt de Hellige, og hun har tilladt mig at stige ned paa Jorden for at bringe Dig en god Nyhed. Tro ikke at Himlens Fugle ere lykkeligere end christne Mennesker; thi Guds Søn har udgydt sit Blod for de sidste og de ere den hellige Treenigheds Elskede. Hør da hvad disse Tre have gjort, for at belønne Din Gudsfrygt.

Naar Du gaaer over Engen, kommer Du til et Huus, som Du kan kjende paa en rød og grøn Vejrhane. Der boer Trehonar, en Adelsmand, Fader til en Pige saa skjøn som Dagen og saa uskyldig som Barnet i Vuggen. Gaa, og bank i Aften paa hans Dør og sig at Du kommer for det, som han veed nok; han vil modtage Dig og det Øvrige vil Du begribe af Dig selv. Husk blot paa, at naar Du trænger til Hjælp maa Du sige:

Døde Bøller, kom her, kom her,
Thi uden Hjælp i min Nød jeg er!

Efter disse Ord forsvandt den Hellige, og Mao vaagnede.

Det første han foretog sig, var at takke Gud for den Beskyttelse han havde sendt ham, derpaa vandrede han over Engen, for at opsøge Huset. Da det alt begyndte at mørknes, havde han i Begyndelsen ondt for at finde det; endeligen opdagede han en Flok Duer som han fulgte efter, i Haab om at den vilde føre ham til Huset.

Efter nogen Tids Forløb bemærkede han virkelig ogsaa den røde og grønne Veirhane imellem Trætoppene.

Mao gik over Græsplainen foran Huset og bankede paa den mindste Dør han kunde finde, idet han sagde hvad den Hellige havde lært ham: at han kom for det som man vidste nok.

Herren i Huset blev strax underrettet derom. Han kom med rystende Hoved, thi han var gammel og syg, og støttede sig paa sit Barnebarn, en ung og blomstrende Pige; saa at man næsten kunde ligne dem ved en faldefærdig Muur, understøttet af blomstrende Roser.

Begge modtoge den unge Mand med stor Høflighed, man satte en broderet Tabouret til ham, ved Siden af Bedstefaderens Lænestol, og bød ham sød Viin, imedens Aftensmaaltidet blev beredt.

Mao var meget forundret over denne Modtagelse, og meget lykkelig ved at betragte den unge Pige, som besørgede alt, idet hun løb frem og tilbage og sang som en Lærke. Ved hvert Øiekast fandt han hende smukkere, og hans Hjerte bankede som Perpendiklen i et Uhr.

Da Aftensmaaltidet var tilende, bad Bedstefaderen Liczenn at tage af Bordet, og sagde derpaa til Mao:

— Vi have beværtet Dig saa godt som vi kunde, og som vi formaaede, unge Mand, men ikke som vi ønskede; thi Trehouars Huus har længe sukket under Byrden af en stor Ulykke. Forhen eiede jeg henved tyve Heste og omtrent fyrretyve Koer; men den onde Aand har gjort sig til Herre over Staldene; Koer og Heste ere forsvundne, den ene efter den anden, og lige saa ofte som man har sat andre i Stedet, indtil jeg endelig har sat det meste af min Formue til derved. Alle de Bønner, hvormed vi have søgt at forjage den ødelæggende Aand, have været unyttige; vi have tilsidst maattet opgive det, og Hestenes og Koernes Stalde staae nu tomme. Jeg satte mit Haab til min Søsterson, Matelinn, som er gaaet i fransk Krigstjeneste: men da han ikke kom tilbage, har jeg ladet udraabe i Landet, at den Mand, som kan befrie mit Huus fra denne Ulykke, skal faae Liczenn til ægte og arve alt hvad jeg eier. De, som

hidtil ere komne og have vovet at tilbringe Natten i Stalden, ere forsvundne, ligesom Qvæget og Hestene; jeg haaber til Gud at Du vil være lykkeligere.

Mao, som i Erindringen om sin Drom trodsede enhver Fare, svarede at med den hellige Jomfrues Hjælp haabede han at overvinde den skjulte Djævel. Derpaa bad han om Ild, for at Kulden ikke skulde berove hans Lemmer deres Boielighed, tog sin Stav og bad Liczenn at erindre ham i sin Bøn.

Det Sted hvor man førte ham hen var en stor Stald, der var adskilt i to Dele, een for Koerne og een for Hestene; men alt var tomt og Vedderkopperne havde spundet deres tætte Væv over Krybberne.

Mao gjorde et Baal af Qviste paa de store Stene, hvormed Gulvet var belagt, og gav sig derpaa til at bede.

I det første Qvarteerstid hørte han ikke andet end Flammens Gnistren; i det andet Qvarteer hørte han ikke andet end Vindens sørgmodige Piben igjennem Dørsprækkerne; i det tredie Qvarteer hørte han ikke andet end den lille Træorm, som gnavede i Tømmeret; men i det fjerde Qvarteer lød der en dump Støi under Gulvet, og i den mørkeste Krog af Stalden saae han en stor Steen blive langsomt hævet i Veiret og et Dragehoved komme frem af Jorden; det var uhyre stort, tykt og rundt, og om Panden straalede en Række Øine af forskjellige Farver.

Dyret satte to Been med røde Kloer paa Kanten af Gulvet, betragtede Mao og forlod sit Hul med en pibende Lyd.

Efterhaanden som det nærmede sig, saae han hvorledes dets Legeme rullede sig op fra Stenen, ligesom et Ankertoug fra Kjølen paa et Skib.

Endskjøndt den unge Mand ikke manglede Mod, følte han dog Blodet størkne i sine Aarer, og i det Øieblik da han alt følte Dragens Aande, raabte han:

Døde Vetler, kom her, kom her,
Thi uden Hjælp i min Nød jeg er!

I samme Øieblik viste den Paakaldtes lysende Skikkelse sig ved hans Side.

— Frygt ikke, sagde den, Guds Moders Beskyttede ville altid seire over Jordens Uhyrer.

Med disse Ord udstrakte Stevan sin Haand, sagde nogle Ord som man lærer i Himlen, og i samme Øieblik faldt Dragen om og var død.

Om Morgenen, da Solen var staaet op, gik Mao hen og vækkede Husets Folk og førte dem til Stalden; men ved Synet af det overvundne Uhyre, fore de Dristigste ti Skridt tilbage.

— Vær ikke bange, sagde den unge Mand, Jomfru Maria har staaet mig bi; Uhyret som opslugte Qvæget og dets Vogtere er nu kun et Legeme uden Liv. I maae skaffe Toug og slæbe det bort herfra til et afsides Sted.

Man gjorde hvad han befalede, og da Dragen var trukken heelt ud af sit Hul, var dens Legeme saa langt at det naaede to Gange rundt om Loen.

Bedstefaderen, som var meget lykkelig ved at være bleven befriet fra denne farlige Fjende, holdt sit Løfte til Mao, og gav ham Liczenn tilægte. Den unge Pige blev ført til Kirken med den venstre Arm prydet, efter Landets Skik, med ligesaa mange Solvarmbaand, som hun fik Tusinde af Dalere i Medgivt; og Sagnet siger, at hun havde atten Armbaand.

Da Mao nu var bleven hendes Mand, kjøbte han Qvæg og fæstede Tjenestefolk, og det varede ikke længe førend Gaardens Jorder vare mere værd end nogensinde før. Paa denne Tid døde Bedstefaderen og efterlod hele sin Eiendom til de unge Ægtefolk.

Disse vare saa lykkelige som nogen christen Skabning; saa lykkelige at om Aftenen naar de gik til Hvile, havde de aldrig noget at bede Gud om, men fuldt op at takke ham for; men en Aften da de vilde sætte sig tilbords for at spise med deres Tjenestefolk, aabnede en af Pigerne Døren for en Soldat, der var saa høi at hans Hoved stødte imod Dørkarmen; og Liczenn gjenkjendte sin Fætter Matelinn.

Han kom tilbage fra Krigen i Frankrig, og meente at han skulde have Liczenn til Kone, og da han hørte hvad der var skeet i hans Fraværelse optændtes hans Hjerte med Raseri, men han lod ikke de unge Ægtefolk mærke det, thi han var lumsk.

Mao, som intet anede, modtog ham med al mulig Høflighed; han lod det Bedste i Huset sætte frem, det smukkeste Værelse indrette for ham, og gjennemløb alle Markerne med ham, for at vise ham hvor smukt og frodigt Kornet stod.

Men jo smukkere Matelinn fandt alt, jo mere ærgrede han sig over at det ikke var ham, der eiede alle disse Ting, ikke at tale om hans Cousine Liczenn, som forekom ham skjønnere end nogensinde. En Dag bad han Mao at gaae med paa Jagt og da denne var villig dertil, førte han ham til en langtbortliggende Eng, hvor der stod en gammel Mølle, opad hvilken der var stillet nogle Brændestabler. Her vendte han sig om og sagde paa eengang til Mao:

— For Pokker! herfra kan jeg see Huset og den store Gaard.

— Hvor? spurgte Mao.

— Bagved den lille Birkeskov; seer Du ikke Vinduerne i Storstuen?

— Jeg er altfor lille, svarede Mao.

— For Pokker, Du har Ret, raabte Matelinn, og det er stor Skade; thi jeg kan see min Cousine, Liczenn, i den lille Eng ved Siden af Haven.

— Er hun alene?

— Nei, hun snakker med nogle Adelsmænd, som hviske hende i Øret.

— Og hvad gjør Liczenn?

— Liczenn hører paa dem, imedens hun piller ved sit Forklædebaand.

Mao hævede sig paa Tæerne.

— O, hvor jeg havde Lyst at see det, sagde han.

— For Pokker det er en let Sag, Du kan jo blot stige op paa Mollen, saa er Du høiere end jeg, svarede Matelinn.

Mao fulgte Raadet og krøb op ad den gamle Stige. Da han var kommen heelt op, spurgte hans Fætter ham hvad han saae.

— Jeg seer ikke andet end Træer, som staae ligesaa tæt som Kornet paa Marken, svarede han, og Huse, der synes mig lige saa smaa som Muslingerne paa Stranden.

— Men nærmere ved Dig? spurgte Matelinn.

— Nærmere ved seer jeg ikke andet end Havet og Skibene.

— Nærmere endnu? vedblev Soldaten.

— Nærmere endnu seer jeg den blomstrende Eng.

— Men lige under Dig?

— Lige under mig! raabte Mao forskrækket; istedet for Stigen, jeg skulde gaae ned ad, seer jeg Flammer, som ere nærved at opsluge mig.

Og han havde seet rigtigt, thi Matelinn havde taget Stigen bort og tændt Ild paa Brændestablerne, saa at den gamle Molle stod som i et Luehav.

Forgjæves bad Mao Kæmpen, at han dog ikke maatte lade ham døe paa en saa grusom Maade; denne vendte ham Ryggen og gik fløitende bort.

Den unge Mand, som allerede var nærved at qvæles, erindrede pludselig Paakaldelsen og raabte:

Døde Helter, kom her, kom her,
Thi uden Hjælp i min Nød jeg er!

I samme Øieblik viste den Hellige sig. I den høire Haand holdt han en Regnbue, hvis ene Ende stod i Havet, imedens den anden udgød en tæt Regn, og i den venstre Haand holdt han Jakobs Stige, som naaer

fra Himlen til Jorden. Regnbuen slukkede Ilden og derpaa gik Mao ned af Stigen og skyndte sig tilbage til Huset, uden at have lidt nogen Skade.

Ved Synet af ham blev Matelinn greben af Forbauselse og Rædsel; overbeviist om at hans Fætter nu vilde gaae hen og anklage ham for Dommeren, løb han hen for at opsøge sine Vaaben og sin Stridshest; men idet han vilde gaae ud af Gaarden, kom Mao ham imøde og sagde:

— Vær ikke bange, Fætter, intet Menneske paa Jorden skal faae det at vide. Dit Hjerte var sygt, fordi Gud havde givet mig mere Lykke end Dig. Jeg vil helbrede Dit Hjerte; fra idag af skal Halvdelen af min hele Eiendom tilhøre Dig, min elskede Liczenn undtagen. Lad os da være Venner for Eftertiden, Fætter, og tænk ikke mere paa noget ondt imod mig.

Der blev opsat en Contract imellem dem, for at sikkre denne Overenskomst, og hver Maaned fik Matelinn Halvdelen af alt hvad Staldene, Hønsegaarden og Markerne frembragte.

Men Maos ædelmodige Opførsel forøgede kun Giften i hans Fætters Hjerte, thi de Velgjerninger man ikke fortjener ere ligesom den Viin man drikker uden at være tørstig, de ere hverken til Nytte eller Glæde. Han vilde ikke mere dræbe Mao, fordi han efter hans Død vilde tabe sin Deel af hans Eiendomme; men han hadede ham, som den fangne Ulv hader den Herre der lader den leve.

Hvad der endnu forøgede Matelinns Vrede, var at alt lykkedes for hans Fætter; indtil da havde der ikke manglet ham andet, for at være fuldkommen lykkelig, end et Barn, og Liczenn fødte ham en stor og smuk Søn, som kom smilende til Verden. Mao sendte Bud til enhver Adelsmand i fem Miles Omkreds og indbød dem til Fadderstadsen. Alle ankom de paa prægtige Heste og ledsagedes af deres Koner og Døttre i fuld Stads.

Hele Selskabet var forsamlet og Mao var tilligemed de nærmeste Faddere og sine bedste Venner gaaet til Liczenns Værelse, for at hente den Nyfødte, da Matelinn indfandt sig med Ansigtet straalende af en forrædersk Glæde.

Ved hans Indtrædelse udstødte Liczenn et Skrig, men han nærmede sig høfligt og efter at have lykønsket hende, takkede han hende for den Gave hun havde skjænket ham.

— Hvilken Gave? spurgte den stakkels Kone forundret.

— Har Du ikke forsøget min Fætters Rigdomme med en Søn? sagde Soldaten.

— Det er sandt, svarede Liczenn.

— En lovformelig Contract giver mig Ret til Halvdelen af alt hvad der tilhører Mao, Din elskværdige Person undtagen, sagde Matelinn, og jeg kommer, som en Følge deraf, for at fordre Halvdelen af den Nyfødte.

Alle de som befandt sig i Værelset udstødte et høit Skrig; men Matelinn gjentog ganske rolig, at han vilde have sin Deel af Barnet, og føiede til, at hvis man nægtede ham det vilde han tage den selv; og han viste dem en stor Jagtkniv, som han havde taget med til denne Brug.

Liczenn og Mao bade ham knælende og med foldede Hænder at give Afkald paa sin Ret, men Kæmpen svarede kun med at hvætse sin Kniv paa Skeden, som hang ved hans Bælte. Endelig gik han hen for at rive Barnet ud af Armene paa den unge Kone, da Mao pludselig erindrede sig den døde Beiler og paakaldte ham ganske høit. Neppe havde han udtalt, for Værelset blev opfyldt af en himmelsk Klarhed, og den Hellige lod sig tilsyne paa en Sky med Jomfru Maria ved sin Side.

— Trøster Eder, sagde Guds Moder, min tro Tjener har bevæget mig til at forlade Stjernernes Rige for at domme imellem Eder.

— Er Du Guds Moder, saa frels mit Barn! raabte Liczenn.

— Er Du Himlens Dronning, saa lad dem give mig hvad mit er! sagde Matelinn dristigt.

— Hør mig, svarede Maria; først Du Mao og Du Liczenn, kommer nærmere med den Nyfødte. Indtil nu har jeg kun skjænket Eder Livets Glæder, jeg vil gjøre endnu mere, idet jeg skjænker Eder Dødens, I skulle følge mig til min Søns Paradis, hvor der hverken er Sorg eller Sygdom eller Forræderi. Hvad nu Dig angaaer, Goliath, saa har Du Ret til at dele dette ny Gode med dem, og Du skal dø saavel som de; men kun for at nedstige tolvhundrede Alen under Jorden til Djævelens Rige.

Da hun havde sagt disse Ord, udstrakte hun sin Haand, og Kæmpen sank ned i et Ildsvælg, men de to unge Ægtefolk med deres Barn hældte sig op til hinanden, som en slumrende Familie, og forsvandt i Skyen tilligemed de Hellige.

VI.

Fanden som Præst.

(Fortalt af Souvestre.)

En Dag da Jesus Christus var kommen ned paa Jorden, for at velsigne Udsæden for en fattig Enke, saae han ved en Omboining af Veien en Rytter med en stor Sæk foran sig. Ryttteren holdt en Valmue i Munden og sang en ugudelig Vise. Jesus betænkte sig et Øieblik paa at gaae videre, thi han holder ikke af at møde andre end skikkelige Folk; men da Rytteren naaede Korsveien saae Herren at det var Lucifer.

— Du her, onde Aand? sagde han forundret.

— Landeveien er for Alle, svarede Syndens Fader med en uforskammet Mine.

— Og hvorfra kommer Du? spurgte Jesus.

— Jeg har gjort en Tour omkring i mit Sogn, svarede Djævelen spottende; min Fætter Døden og jeg, vi have gjort en lille Indsamling iblandt Menneskene. Han har skaaret Axene af, jeg har tærsket dem, og nu tager jeg Klinten med mig og lader det gode Korn blive tilbage.

— Altsaa er den Sæk, Du har der paa Hesten, fyldt med fordømte Sjæle? spurgte Frelseren.

— Ja, svarede Satan, og jeg har ikke alene Sjæle af Gjæstgivere, Bagere og Procuratorer, men jeg har ogsaa smukke smaa Sjæle af Ursulinder, Carmelitinder og barmhjertige Søstre, og store hæslige Sjæle af Capucinere, Franciskanere og Dominikanere; ikke at tale om Studenter og Præster.

— Ak, sagde Christus medlidende, skal jeg da forgjæves have drukket Galde og Eddike paa Korset, for at frelse Adams Børn! altid skal jeg see dem falde i Dine Snarer. Hvad Ret har Du til mit Folk?

— Den Ret, som Ræven har til Bondens Høns og Gjæs, svarede den hornede Engel med Latter.

— Nu vel, hør da, sagde Frelseren, jeg vil foreslaae Dig en Handel. Naar Du vil give Afkald paa disse Sjæle vil jeg tillade Dig at leve paa Jorden en heel Dag uden Lidelse.

— Og jeg kan beholde min Magt? spurgte Djævelen.

— Ja, svarede Christus, men paa den Betingelse, at Du kun benytter den til Menneskenes Bedste, og ikke til at plage dem.

— Tag Din Pose med Sjæle, Nazaræer, raabte Lucifer, Handelen er sluttet.

Marias Søn tog de frelste Sjæle, takket være hans Barmhjertighed, og spurgte Satan under hvilken Skikkelse han vilde vise sig iblandt Menneskene.

— Præsten i Konkored er død, svarede han, lad mig træde en Dag i hans Sted.

— Det tillader jeg Dig saameget hellere, sagde Jesus, da hele dette Sogn er saa fordærvet at det tilhører Dig alligevel, og der findes kun tre udvalgte Familier deri, Biann, Flokhik og Rannou, som Du jo dog efter vor Aftale ikke kan gjøre nogen Skade. Jeg ophæver da Din Fordømmelse for en heel Dag, og i al denne Tid ville de hellige Ting ophøre at skade Dig. Gaa, stakkels Fordømte og nyd Din Hviletid, indtil Du igjen skal underkastes den evige Straf.

Da Lucifer blev alene, skyndte han sig at forandre sit Udseende. Han iførte sig en ganske ny Præstekjole med et Silkebælte om Livet, en fiin Castorhat, og antog et Ansigt saa smukt og fiint som Melk og Blod. Derpaa satte han sig paa en stor adstadig Hoppe og red til Konkored. Naar man saae ham skulde man troe at det var en ung Helgen, der blot behøvede at døe for at blive canoniseret.

Da han red ind i Landsbyen rystede Folkene ogsaa paa Hovedet og sagde:

— Der har vi faaet en ny Præst, der seer noget uskyldig ud for os.

Kun de tre udvalgte Familier glædede sig. De kom hen for at hilse paa Lucifer, som takkede dem med et Nonnesmiil, og lovede at besøge dem endnu samme Dag.

Han førte sin Hest til Præsteboligens Stald, og derpaa gik han ind i Kirken, hvor han knælede for Alteret og blev længe liggende som han bad.

Men Djævelens Bønner ere Forbandelser over de retskafne Folk, og imedens han lod til at underholde sig med Gud, overtænkte han ved sig selv hvorledes han skulde bringe Menneskene i Fordærvelse.

Da han efter en Times Forløb reiste sig op, begav han sig ei-

blikkelig hen til Biannes, som boede nærmere ved Kirken end de to andre Familier.

Det var to gamle Ægtefolk uden Børn, som havde tilbragt deres Liv i Fattigdom, og samvittighedsfuldt iagttaget Guds og Menneskenes Love. De vilde just sætte sig til Bordet da Præsten traadte ind; deres fattige Middagsmad bestod i Rugbrød og Kjernemælk. Præsten syntes at have Medlidenhed med dem.

— I gode Folk, sagde han, have I altid saa mager Kost?

— Om Forladelse, Herr Pastor, svarede de gamle Folk, vi spise Kjødsuppe engang om Maaneden og Hvedebrød hver Juleaften.

— Og have I aldrig ønsket Eder bedre Retter?

— Ak, Ønsker ere fattige Folks Sygdom, svarede Biann; naar de have bragt Levnetsmidler her forbi til Slottet, have vi ofte ønsket, min Kone og jeg, at vi en eneste Gang før vi døe kunde spise saa fiint, som de Fornemme spise hver Dag.

— Nu vel, Eders Ønske skal blive opfyldt, gode Folk, sagde Lucifer med en venlig Mine, her er et Fad af Bøgetræ, som Guds Moder engang har givet til en stor Helgen. Naar man har det, behøver man kun at nævne hvilken Ret man ønsker, og strax staaer den paa Fadet. Men da det er rimeligt at alle Sognets Fattige nyde Godt af denne Gave, kan jeg ikke lade Eder beholde det længer end til i Aften; men det er længe nok til at I i det mindste eengang kunne nyde et af de fornemme Maaltider, som I hidtil kun have smagt med Øinene.

Den gamle Biann og hans Kone takkede Præsten af ganske Hjerte; derpaa gik denne bort efter at have anbefalet dem at bruge Tiden vel.

Saasnart han var gaaet bort, lagde de gamle Folk deres smukkeste Dug paa Bordet, satte Fadet derpaa, og spurgte hinanden hvad de skulde ønske.

— Jeg ønsker mig en Honningtærte og en Viinbudding, sagde Konen, og betragtede Fadet med Blikke som allerede spiste.

Tærten og Buddingen var der alt.

De to Ægtefolk udstødte et Skrig af Henrykkelse og rakte paa eengang Hænderne ud for at smage; men efter de første Mundfulde sagde Biann:

— Vi gjør Uret i at begynde med Slikkerierne; først maae vi have noget Droiere.

— Lad os faae et kogt Svinehoved, sagde hans Kone.

— Eller en stegt Lammefjerding, tilføiede Manden.

— Og en Harepostei.

— Og røget Skinke.

— Hvedebrød ikke at forglemme.

— Og Bordeauxviin.

Alt hvad de havde nævnet var efterhaanden kommet frem paa Bordet, og de havde alt sat sig til at spise, da Konen paa eengang raabte:

— Jesus, vi glemme reent at det er Fredag og Fastedag. — Biann blev siddende med Gaffelen i et Stykke Steg.

— Fredag og Fastedag! gientog han.

— Ja, siden det var Torsdag igaar.

— Du har Ret, sagde Bonden, det er Fredag, Fastens og Afholdenhedens Dag.

— Vi kunne ikke spise Kjød uden at fordømmes, sagde Konen.

— Imidlertid, svarede Manden, i Aften have vi ikke mere Fadet.

— Det er sandt, saa er den skjønne Leilighed gaaet tabt.

— Og den vil aldrig komme igjen.

— Herre Gud, at lade Harepostejen staae!

— Og den røgede Skinke!

— Vi skulde ikke røre Lammesjerdingen!

— Eller Svinehovedet!

De gamle Folk betragtede Fadet, hvorfra der opsteg smaa Røgskyer, som pirrede deres Næse og bragte Tænderne til at løbe i Vand.

— Det vilde dog være Synd at lade alle disse skjønne Ting være ubenyttede, sagde Biann med et lystent Blik til Fadet.

— Uden at regne, svarede Konen, at Præsten har tilladt os at spise deraf.

— Virkelig?

— Ja, siden han har sagt at vi skulde gjøre os tilgode.

— Det er sandt; han fortalte os desuden at Fadet havde tilhørt en Helgen.

— I saa Fald kan det jo ikke være en Synd at spise deraf, det er en hellig Ting.

— Som alt hvad der har tilhørt de Hellige.

— Og man kan gjøre sig tilgode dermed, uden at være ugudelig.

— Det maa tvertimod være en gudfrygtig Handling.

— Lad os da spise.

— Lad os spise.

Begge satte de sig atter til at spise med Graadighed, og begyndte at sluge Kjødet i sig, uden at bryde sig om Christi Død. Fraadseriet havde bragt dem i Undergang.

Djævelen, som var bleven staaende ved Døren, for at kigge igjennem Nøglehullet, gned de til Præstehænder forvandlede Kløer af Glæde, og vandrede derpaa til Flokhiks Bolig.

Familien bestod af en Enke med sin Datter, og en ung Paarørende, der efter i nogen Tid at have været i Gaarden som Undergiven, nu skulde forestaae den som Herre, idet han ægtede Datteren. Alle Værelser vare fulde af Arbeidere, som syede Klæder og pudsede Meubler af til Bryllluppet. Den unge Herr Gwebriand stod i Laden og sluttede en Handel med Husets tilkommende Herre, om en Hest.

Enken og hendes Datter modtoge den nye Præst. Efterat de havde talt om Høsten, om Faaresygen og om den megen Ugudelighed imellem Indbyggerne i Konkored, blev Moderen nød til at gaae ud for at malke Køerne, og Præsten begyndte nu at tale med den unge Pige om hendes forestaaende Giftermaal.

— Du skal nu træde ind i en haard Stand, som fordrer megen Udholdenhed, sagde han i en faderlig Tone; naar de adelige Damer først ere gifte have de ikke andet at gjøre, end at pynte sig, at kjøre til Kirke i Karet og at tage i Selskab. Landmandens Kone derimod maa sige Farvel til al Fornøielse og Hvile. Hun maa gaae sildig til Sengs og vaagne fra Time til Time for at passe Børnene og de Syge. Hun maa staae tidligst op, og arbeide alene lige saa meget som alle Pigerne.

— Det er sandt hvad Herr Pastoren der siger, sagde Genova med en betænksom Mine.

— Dertil kommer, vedblev den listige Præst, at Landmandens Formue er ikke, saaledes som Adelsmandens, uafhængig af Tilfældet. En stærk Storm eller en ubeleilig Regn kan ødelægge en heel Familie; og saa er det Konen, som maa lide meest derunder, thi imedens Manden er ude omkring, er det hende som maa høre paa Børnenes Skrig, og Creditorernes haarde Ord.

— Ak, Herr Pastoren har Ret! sagde den forskrækkede Pige.

— Ikke at tale om, at de som arbeide med Legemet ofte ere i slet Lune, vedblev Djævelen; langtfra at være høflige imod deres Koner, som de fornemme Herrer, behandle de dem undertiden paa samme Maade som deres Heste og Køer.

— Jesus! og Nedel som slaaer sine Bæster saa meget! raabte den Forlovede ganske forskrækket.

— Du seer da at Gud har udvalgt Dig til en stor Prøve, vedblev den Onde med en listig Mine; velsign det Kors han paalægger Dig, min

Datter, og glæd Dig at Du ikke er en Adelsmands Kone, der kun vilde lære at kjende Livet af forfængelige Fornøielser.

— Ja, ja, Herr Pastor, sagde Genova hulkende, jeg glæder mig ogsaa — ak Gud, alt det havde jeg slet ikke tænkt paa.

Og hun tog et Hjørne af sit Forklæde for at aftørre Taarerne som randt ned af de røde og hvide Kinder.

Den unge Præst syntes bevæget.

— Hør, mit Barn, sagde han, jeg vil hjælpe Dig, og give Dig et Middel, som kan sikkre Dig Din Mands Kjærlighed. Tag denne Jernring, den er sort, som Dit smukke Haar. Den har tilhørt en stor Biskop og har den beundringsværdige Egenskab, at den Mand, der sætter den paa sin Finger, strax vil elske Dig og blive Din tro Slave, om det end var en Prinds eller Hertug.

Genova modtog Ringen med et Glædesskrig; hun kunde ikke holde op med at takke Præsten og fulgte ham heelt ud i Gaarden.

Paa Tilbageveien gik hun bag om Laden for at opsøge Nedel, men da han var kjørt ud i Marken, fandt hun ikke andre end Herr Gwebriand, som prøvede den Hest han havde kjøbt.

Han var en ung Mand, høi og svær, med et Ansigt som den nedgaaende Sol; blandt alle de unge Piger var han bekjendt som den smukkeste Adelsmand i Landet.

Genova tænkte paa Præstens Ord og paa Jernringen, som han havde givet hende. Hun sammenlignede i sit stille Sind det Liv, der ventede Landmandens Kone, med det som Adelsmandens Kone saae imøde. Derpaa betragtede hun sin Talisman, som efter Præstens Sigende kunde gjøre hende elsket af en Prinds eller Hertug.

— Denne her er rigtignok kun Marquis, tænkte hun; om jeg prøvede med ham, blot for at see.

Opfyldt af disse Tanker sagtnede hun sine Skridt, saa at Herr Gwebriand bemærkede hende og raabte:

— Ah, min smukke Pige, det er da i disse Dage at vi skal have os en Herre?

— Jeg har allerede een, svarede Genova, idet hun beskedent slog Øinene ned.

Hun meente Herr Gwebriand, hvem Forpagtergaarden tilhørte, og han forstod hende godt, thi han greb hendes Hænder og raabte:

— Paa min Ære, Genova, dersom jeg er Din første Herre, saa har jeg ogsaa Ret til Dit første Kys.

Han tog hende om Livet, men idet Pigen vilde trække sin Haand

fra ham for at løbe bort, fik han Øie paa Fernringen paa hendes Finger, og spurgte hvorfra hun havde faaet den. Genova svarede at hun havde fundet den, da hun slog Græs paa Engen.

— I saa Fald, sagde Herr Gwebriand, tilhører den mig, thi Engen er min Eiendom.

Og han tog spøgende Ringen fra den unge Pige; men neppe havde han sat den paa sin Finger før hans Hjerte opfyldtes af heftig Kjærlighed. Han betragtede hende med funklende Øine, og sagde ganske sagte til hende:

Lad denne Ring være Seglet paa en Pagt imellem os, Genova. Sæt Dig hos mig paa Hesten, saa vil jeg føre Dig til Vannes; der har jeg et smukt Slot. Du skal faae Tjenestefolk og Silkekjoler og en Capellan, som skal læse Messen for Dig alene.

Genova blev saa forbauset at hun ikke strax kunde svare; men Herr Gwebriand løftede hende op, satte hende som et lille Barn foran sig paa Sadlen og Hesten galopperede afsted saa at Gnisterne sprang ud af Stenene.

Djævelen, som havde staaet skjult bag Muren, gjorde et høit Spring af Glæde og gik hen til Brødrene Rannou.

Det var tre Brødre, som levede ærligen af hvad deres Fader havde efterladt dem. Hver af dem havde sin Deel af Jorden, som han dyrkede efter sit Godtbefindende; men der var intet som adskilte de tre Jordlodder, Tillid og Enighed traadte i Stedet for Gjærde. I Ploietiden gjorde Brødrene kun en dyb Fure imellem deres Marker og denne Fure var deres Grændseskjel.

Præsten fandt dem samlede udenfor Huusdøren, beskjæftigede med at skjære Axler til Plougene.

Da de saae Præsten reiste de sig og vilde at han skulde træde ind i Huset; men han takkede.

— Nei, I gode Folk, sagde han, jeg er blot kommen for at hilse paa Eder, bliv ved Eders Arbeide.

— Herr Pastoren maa undskylde os, sagde den Ældste, vi ere ifærd med at skjære Axler til vore Plouge, som ere blevne ubrugelige.

— Og dog, vedblev den Anden, ere de alle tre gjort af Egetræ hos den bedste Hjulmand i Byen; men vore Jorder ere saa haarde som Steen, og det er kun med største Møie at man kan faae en Fure deri.

— Derfor, sagde den Tredie, maae vi ogsaa skifte Forspand to Gange om Dagen, hvad der baade er kostbart og tidsspildende.

— Jeg forstaaer Eders Klager, kjære Sønner, svarede Djævelen, og

jeg vil hjælpe Eder. Denne Axel er gjort af den hellige Joseph; og naar man sætter den paa en Ploug, arbeider den alene hele Dagen og gjør ligesaa mange Furer som tre andre, der blive trukne af dobbelte Forspand. Ulykkeligviis kan den ikke have meer end een Herre, hvorfor den kun kan komme til at tilhøre een af Eder.

— Lad os trække Straa for at see hvem der skal have den, raabte alle tre Brødre paa eengang.

Præsten samtykkede deri, og det viste sig at Kado, den Yngste, havde vundet. Lucifer gav ham Axlen og gik bort efter at have formanet de to andre Brødre til ikke at være misundelige.

Kado løb strax hen og opsøgte den sletteste Ploug, satte Axlen i den, og førte den ud paa en Mark der havde hvilet i tre Aar. Plougen satte sig øieblikkelig i Bevægelse idet den fløi hen ad Jorden som en Fugl og gjorde Furer to Gange saa dybe som sædvanlig.

Begge de andre Brødre, som vare gaaede med for at see til, bleve staaende maalløse af Forbauselse; men i samme Øieblik forandredes Venskabet for deres yngste Broder til Misundelse, imedens Kados Hjerte blev opfyldt af Hovmod.

— Den Dreng har været meget lykkelig ved at vinde Axlen, mumlede de halv sagte, thi vi havde lige saa megen Ret dertil som han, og det er kun Hændelsen han har at takke derfor.

Kado hørte dem og vendte sig om med en stolt Mine.

— Vær ikke saa ugudelige, sagde han, at kalde Guds Villie for en Hændelse. Naar jeg er bleven velsignet med denne kostbare Gave, saa er det naturligviis fordi jeg var den Værdigste dertil.

Begge de andre Brødre skreg høit og kaldte ham en hovmodig Djævel, hvorover Kado blev meget opbragt.

— Tag Eder iagt, raabte han, og driv mig ikke til det yderste; thi med denne Ploug kan jeg snart blive ligesaa rig som en Herremand, og saa kan jeg gjøre Eder til Tiggere, om jeg vil.

De to Brødre, som alt havde Galden i Hjertet, bleve rasende ved denne Trudsel.

— Vogt Dig, Du Slange, raabte de; thi dersom Du truer os skal vi tage det fra Dig, som Du er saa stolt af.

— Prøv det, om I have Mod dertil! raabte Kado, og løftede den lille Gaffel i Veiret, som han brugte til at rense Plougen med.

Hans Brødre kastede sig over ham i blindt Raseri, og da de endnu havde deres Knive i Haanden, dræbte de ham ved de første Slag.

En skraldende Latter lød bagved Gjærdet; det var Lucifer, som havde

seet alt hvad der var foregaaet, og som nu vendte tilbage til Præsteboligen, lige saa glad som en Kornpuger, der har bedraget en stakkels Bonde med Prisen paa hans Sæd.

Da han kom hjem, befalede han Pigen at stege ham et Svinebryst til Aften, og hente ham saamegen Æblemost paa Kroen, som der behøvedes for at berusе tolv Drikkebrødre.

I dette Øieblik kom der et Bud for at melde ham, at man havde fundet Biann og hans Kone døde af at have spiist og drukket formeget.

Han smækkede med Fingrene, og befalede Pigen at tage Bordeauxviin med.

Just som han vilde sætte sig til Bordet kom man og sagde ham, at Herr Gwebriand, som bortførte Genova Flokhik, var styrtet med Hesten i en Steengrube og at baade han og Genova vare ynkelig omkomne.

Lucifer dandsede en Springdands og befalede Pigen at hente ham en fiin Salat.

Da han endeligen var færdig med Aftensmaaltidet, kom man løbende og fortalte ham, at de to Brødre Rannou havde dræbt deres Broder Kado og siden hængt sig selv i Fortvivlelse.

Han udstødte et Glædesskrig og sendte Bud efter den fineste Frugtliqueur.

Han tømte netop det sidste lille Glas da Jesus Christus viste sig paa Dørtrinnet.

— Lucifer, Din Time er kommen, sagde han, Du maa nu vende tilbage til Helvedes Flammer.

— Jeg gaaer, svarede Satan, men jeg har godt Selskab, thi jeg medtager alt hvad Du eiede af Retfærdigt i Sognet. Du havde forbudt mig at plage dem, men ikke at berige dem, og det har jeg gjort. Lad dette tjene Dig til Underretning, Nazaræer; Du veed nu til en anden Gang, at naar man vil bringe Menneskene til at synde, er der et Middel, der er langt sikkrere end at gjøre dem ondt, og det er at gjøre dem godt.

VII.

Det solgte Navn.

(Fortalt af A. Braſs.)

Længe før Muhamed, den berømte Mand, der stiftede den muhamedanske Religion og levede i Aaret 622, blev født, boede en Kjøbmand i den store Stad Balsora, den berømte og vigtige Handelsplads ved den persiske Havbugt. Denne Mand havde i sin Ungdom været meget formuende, men var ved adskillige Ulykkestilfælde bleven saa forarmet, at han maatte fortjene sit Livsophold ved Lastdragerie og andre Haandarbeider. Naar der laae Skibe i Byens Havn, hjalp Diabar, saaledes hed Kjøbmanden, til med at losse Varerne ind og ud, og ingen Møie var ham for stor, for ved denne besværlige Beskjæftigelse at fortjene det Lidet, som han brugte til sin og sin Søns Underholdning. Hvor liden denne Fortjeneste end var, behøvede Diabar dog aldrig at lide Mangel; thi Kjøbmændene i Balsora kjendte ham som en redelig Mand, der kun ved Uheld var kommen i Armod og foretrak ham for alle andre Lastdragere i Havnen, da de uden Betænkning kunde betroe ham de allerkostbareste og værdifuldeste Gjenstande. Saaledes havde Diabar tilbragt en lang Tid i Armod og Ulykke, dog havde han altid fundet en Trøst i den Tanke at ingen Uret tyngede paa hans Samvittighed og ingen Plet paa hans gode Navn, Da han endelig følte at hans Livs Ende var nær, kaldte han sin Søn, der alt havde fyldt sit to og tyvende Aar og trolig staaet Faderen bi i hans moisommelige Arbeide, til sin Seng og talte saaledes til ham: „Diabar, min Søn, mine Dages Ende er nær; jeg har døiet dette Livs Besværligheder for længe til at det Øieblik ikke skulde være mig velkommen, som forløser mig fra alle disse Trængsler, omendskjøndt det bedrøver mig inderligt at maatte tage Afsked med Dig for stedse, min kjære Søn."

Da den unge Diabar hørte sin Fader tale saaledes, styrtede Taarerne ud af hans Øine, han greb den Døendes Haand, trykkede den til sine Læber og raabte bedrøvet: „Nei, nei, Fader, Du skal ikke dø endnu! Du skal leve og vi skulle endnu længe blive hos hinanden."

„Nei, min Søn;" svarede Faderen, „det var en Daarskab, om jeg vilde give disse Tanker Rum; mit Livs Øieblikke ere talte; knæl da ned, her ved min Seng, at jeg kan give Dig min Velsignelse."

Ynglingen adlød sin Fader. Denne lagde sin Haand paa den Knæendes Hoved og sagde: „Diabar, jeg har opdraget Dig i Gudsfrygt og vænt Dig til Flid og Arbeidsomhed; det var en Pligt, som paalaae mig indtil nu. Jeg har trolig opfyldt den og Du har ikke ladet mine Bestræbelser være forgjæves, thi Du er bleven et godt og fromt Menneske. — Herren velsigne og bevare Dig da, at Du ogsaa maa vedblive at være det og vandre fremad paa den Vei, Du engang har betraadt, saa vil han aldrig forlade Dig. — Diabar, min kjære Søn, jeg efterlader Dig Intet, hverken Penge eller Gods, hverken Skatte eller Rigdomme; kun mit Navn, som jeg saalænge har baaret, og hvorpaa ingen slet Gjerning hviler, bliver Dig tilbage som en Arv efter Din Fader. Bevar det vel og viig aldrig fra den rette Vei, saa at Du engang kan skilles fra Verden, ligesaa rolig som jeg."

Oldingen, som under Talen havde reist sig op paa Leiet, sank nu udmattet tilbage, et dybt Suk steg op fra hans Bryst, hans Blik blev stivt, Aandedraget kort og han var ikke mere. Opfyldt af Smerte kastede Ynglingen sig over det dyrebare Lig, raabte fortvivlet paa Faderens Navn, som om han derved kunde kalde ham tilbage til Livet, og kun med stor Anstrengelse formaaede han at tvinge sin Smerte saameget, at han kunde bære Omsorg for Faderens Begravelse; men han var ikke engang i Stand til at tilveiebringe de faa Midler, som behovedes dertil. Han blev nødt til at sælge den Smule Huusgeraad, som fandtes i den lille Hytte, og anvendte derpaa den største Deel af Pengene til at vise Faderen den sidste Ære.

Da han nu kom tilbage fra Begravelsespladsen til Byen og gik op og ned i Havnen, i Haab om at Nogen skulde komme og forlange hans Tjeneste, havde han tilstrækkelig Tid til at tænke over sin sørgelige Skjæbne. Ikke uden en Følelse af Misundelse og Skinsyge betragtede han den glade Menneskemængde, der i broget Sværm drev omkring i Havnen. Det var første Gang i hans Liv at han var bleven smerteligt berørt af Bevidstheden om sin underordnede Stilling, og paa samme Tid følte han bittert at han nu stod saa ganske ene i Verden og ikke havde Nogen paa hele den vide Jord, for hvem han kunde udøse sin Sorg. „O, hvorfor er

ikke ogsaa jeg rig og velhavende, som disse Tusinder af Mennesker, der leve her i Byen og tilbringe deres Tid i Fraadseri og Lediggang!" raabte han; „hvor ganske anderledes gaar dog Livet for dem end for mig, der neppe kan fortjene saameget paa een Dag, at jeg kan friste Livet paa den næste. Naar de ligge paa Dødsleiet, ønske de at Dødens Engel endnu endnu engang vil gaae dem skaanende forbi, medens jeg, naar det ikke var en Synd, gjerne kunde længes efter det Øieblik, der skal befrie mig fra denne sørgelige Tilværelse."

Under disse sørgelige Betragtninger slentrede den unge Diabar op og ned i Havnen; han gyste næsten ved Tanken om at vende tilbage til sin Hytte, hvor han ikke mere skulde finde den kjære Fader, der saalænge havde været hans daglige Selskaber, og han fattede den Beslutning at tilbringe den varme Sommernat i det Frie. — Aftenen var dog endnu ikke saa langt fremrykket, at han ikke skulde have foretrukket at vandre om endnu en Tidlang og køle sin brændende Pande ved den friske Soluft, som viftede ham imøde fra den persiske Havbugt.

Imedens den unge Mand saa udelukkende beskjæftigede sig med sig selv og sin sørgelige Stilling, bemærkede han ikke, at en fremmed Mand alt i længere Tid havde betragtet ham med opmærksomme Blikke og næsten fulgt ham i Hælene, før denne endelig berørte Diabars Skulder med sin Haand og saaledes vækkede ham af hans Drømmerier. „Det maa være en meget vigtig Gjenstand, sagde den Fremmede, da han paa denne Maade havde vakt Diabars Opmærksomhed; „en meget vigtig Gjenstand, min unge Ven, der bringer Dig til at glemme Alt omkring Dig, saa at Du ikke engang har hørt, at jeg tre Gange har tiltalt Dig temmelig høit." „Tilgiv mig, Herre," svarede Diabar, „om jeg ikke har hørt Din Tale, thi Aarsagen til mine Betragtninger er virkelig saaledes, at den maa undskylde mig; men jeg beder Dig, sig mig hvad Du ønsker; skal jeg bære noget ind i Byen for Dig? — Jeg er færdig. —"

„Det kunne vi altid siden tale om," svarede den Fremmede; „thi jeg maae bekjende at Din besynderlige Opførsel har gjort mig nysgjerrig, og jeg vilde gjerne vide Grunden til den; hvis det altsaa er Dig beleiligt saa vil jeg gjøre Dig Selskab en liden Stund, imedens Du fortæller mig Din Historie."

Ynglingen samtykkede og meddeelte den Fremmede, som hørte til med Opmærksomhed, sin ulykkelige Skjæbne; da han var færdig, sagde den Ubekjendte: „Nu, det er vel sandt, min kjære Diabar, Din Stilling er ikke misundelsesværdig, men dog maa Du ikke fortvivle; thi endnu er Du ung og stærk og kan udrette meget i Verden, for at forbedre Din Skjæbne,

hvortil jeg forresten strax kan give Dig Leilighed. Jeg eier nemlig det Skib, som ligger for Anker hist i Havnen, og da Vinden er gunstig, skulle vi lette og seile endnu i Nat. — Jeg kom imidlertid i Land for Afreisen for at hyre en dygtig Matros, da en af mine Folk pludselig er bleven syg og er død; har Du derfor Lyst til at ledsage mig, saa kan Du komme ombord i hans Sted; thi Du er sund og kraftig og lader just ikke til at være enfoldig, saa at Du snart kan erhverve Dig de fornødne Kundskaber til Din nye Stand. —"

Diabar tøvede ikke længe med Svaret; under enhver Omstændighed kunde et saadant Tilbud kun være ham velkommen, thi han længtes efter at forlade sin Fødeby, hvor intet længere holdt ham tilbage; selv i værste Tilfælde kunde han intet tabe, men kun vinde ved denne Forandring; han greb derfor Skibsherrens fremrakte Haand og raabte glad: „Nu vel, Herre, jeg gaaer med Dig og Du skal ikke komme til at beklage Dig over mig." Ogsaa Skibseieren blev meget glad ved at høre Diabar tale saaledes; han førte ham strax til en lille Baad, der laae og ventede i Havnen, og snart havde denne baaret dem over til det prægtige Skib, der neppe en halv Time efter deres Ankomst lettede Anker under Matrosernes Jubelskrig og styrede henimod den persiske Havbugt.

Den nye og usædvanlige Stilling, hvori Diabar nu befandt sig, bragte ham næsten til at glemme sin sørgelige Skjæbne og den elskede Faders Død; idetmindste var hans Smerte ikke mere saa heftig som før; thi den Punktlighed og Iver, hvormed han udførte sine Forretninger, lode ham ikke faae megen Tid til Eftertanke. Saaledes naaede man Strædet ved Ormus, med en kraftig Nordvestvind fløi Skibet raskt herigjennem til det indiske Ocean, der i det umaalelige Fjerne udbredte sig for Diabars forbausede Blik, og Ynglingens Hjerte fyldtes ved dette Syn med et glad Haab, naar han betænkte hvor stor Verden dog var, og at der ogsaa kunde være ham bestemt en Rolighedens og Lykkens Plads i det uendelige Fjerne.

Imidlertid var Skibet seilet raskt fremad, man havde tabt Landet af Syne og befandt sig midt paa Oceanet, da Himmelen, der paa hele Reisen havde været reen og klar, pludselig formørkedes og bedækkedes af Skyer. Man traf strax alle Anstalter for at trodse de farlige Virkninger af den truende Storm; men snart brød Orkanen løs med et saadant Raserie, at ingen menneskelig Haand længer var i Stand til at styre Skibets Løb, og Styrmanden forsikkrede modløs, at kun den Høiestes Villie kunde afværge Fartøiets og hele Mandskabets uundgaaelige Undergang. — Saaledes drev Skibet i ti Dage og ti Nætter om paa det vildtoprørte Hav,

Masterne vare knækkede, Tougværket sønderrevet, og det prægtige Skib lignede et Vrag. Den ellevte Nat endelig, blev det kastet paa en Klippe med en saadan Heftighed, at Vandet fra alle Sider styrtede ind igjennem de sønderbrudte Planker, og Mandskabet ikke engang fik Tid til at redde sig i en Baad, men blev revet med af de vilde Bølger.

Det havde været en skrækkelig Tid for Diabar saalænge Stormen varede; han var søsyg og dette, i Forening med den frygtelige Sandsynlighed om Døden, bragte ham tusinde Gange til at angre at han havde begivet sig paa denne farlige Reise. I det Øieblik, da Skibet strandede, blev ogsaa han bortreven af Bølgerne, men Livsopholdelsens Drivt bragte ham til at gribe en Planke, som drev i Vandet, og imedens han klyngede sig til den i Dødsangesten, kastede Bølgerne ham endelig imod en Klippe, der hævede sig over Havet; da han i denne frygtelige Stilling dog havde beholdt Bevidstheden, lykkedes det ham med usigelig Anstrengelse at klattre noget høiere op paa den spidse Klippe, saa at Bølgerne ikke mere kunde rive ham med. I denne Tilstand ventede han Morgenen, lykkeligviis lagde Uveiret sig noget ved Dagens Frembrud, og nu bemærkede Diabar at han ikke befandt sig paa en enkelt Klippe, men paa den klippefulde Strandbred af et Land, mod hvilket Skibet om Natten var blevet kastet; men hverken af Skibet eller af Mandskabet kunde han opdage mindste Spor. Nogle Planker og Brædder, som endnu drev paa de skummende Bølger, vare de eneste Vidner om det Skete, som Natten havde indhyllet i sit dunkle Slør.

Diabar havde ikke saasnart anstillet disse sørgelige Betragtninger, før han, uagtet sin Udmattelse, forsøgte at bestige den Klippe, hvorpaa han befandt sig; da den just ikke var meget høi, lykkedes det ham efter nogen Anstrengelse, og det Syn som paa Toppen af Klippen smilede ham imøde fra Dalen, var fuldkommen egnet til paany at oplive hans svindende Kræfter.

Foran ham udbredte sig en vid, med Foraarets herligste Grønne smykket Slette, der snarere lignede en stor, ved Kunst anlagt Have, end en Egn, som kun var prydet af Naturens Haand. Imellem det yppige Græs og de høie Bregner, straalede de herligste Blomster i broget Farvepragt; her prangede den stikkende Aloe, de slanke Kokos- og Daddelpalmer, hist hævede sig Johannesbrødtræet, den bredbladede Figen, den sødduftende Orange i mangfoldig Afvexling i den af balsamisk Vellugt opfyldte Luft, som bevægedes sagte af den kølige Morgenvind; brogede Fugle qvidrede og sang paa Grenene, og imellem det yndige Grønne, som prydede Land-

skabet i forunderlig deilige Farve- og Skyggespil, slyngede hist og her en munter Bæk sig, som et lyseblaat Baand igjennem den vide Slette.

Nogle Minutter stod Diabar ubevægelig, nedsænket i Beskuelsen af det henrivende Landskab, men derpaa ilede han saa hurtigt som muligt ned for at vederqvæge sig med noget Kildevand, thi han plagedes af en brændende Tørst. Han naaede snart en speilklar Bæk; efterat han havde drukket og tilfredsstillet sin Hunger med nogle modne Frugter, besluttede han at hvile lidt og derpaa at fortsætte sin Vei, indtil han kom til Mennesker; thi han kunde umuligen troe at saa yndigt et Sted skulde være ubeboet, omendskjøndt han endnu ikke havde seet noget Spor af Mennesker.

Træt og udmattet sank han i en dyb Slummer og det var allerede over Middag da han vaagnede og ufortovet begyndte sin Vandring. Da han ikke saae nogen bestemt Vei foran sig, og kun stræbte efter at trænge saa langt som muligt ind i det Indre af Landet, bortfjernede han sig mere og mere fra Strandbredden og kom paa denne Maade til en lille Palmeskov. Her søgte han omkring paa Jorden, om han ikke skulde kunne finde nogle spiselige Frugter, som af Overmodenhed kunde være faldne af Træerne, da han pludselig blev forstyrret i denne Beskjæftigelse ved en Lyd, og saae en Mand komme sig imøde med hurtige Skridt. — Omendskjøndt Diabar hidtil ikke havde ønsket noget høiere end at møde et menneskeligt Væsen, forskrækkedes han dog i Begyndelsen ved dette uventede Sammentræf; den Fremmedes Udseende var just heller ikke egnet til at forjage den unge Mands Bekymring, thi hans Paaklædning, der forresten lod til engang at have været af det fineste og kostbareste Tøi, hængte sønderreven og forslidt om Skuldrene paa ham; hans Ansigt var blegt og indfaldent, dog syntes Sorg og Kummer, snarere end Aarene, at have gravet dybe Furer i hans Pande; Hovedet var ubedækket, og det graa Haar faldt uredt og tyndt ned om hans Skuldre. Den beængstende Følelse, der havde bemægtiget sig Diabar, veg imidlertid snart, da den Fremmede traadte hen til ham og tiltalte ham venligt paa Arabisk:

„Fred være med Dig;" sagde han og lagde sin høire Haand paa Hjertet, til Hilsen; „Fred være med Dig, Fremmede, men jeg beder Dig, sig mig, hvorledes er Du kommen til denne ubeboede Egn, hvor jeg nu i mange Aar ikke har seet noget Menneske?"

„Jeg har lidt Skibbrud;" svarede Diabar, „Stormen kastede vort gode Skib imod Klipperne paa Strandbredden, og kun med Nød og Neppe reddede jeg mit Liv; men vær nu ogsaa Du saa god at sige mig i hvilket Land jeg befinder mig, thi vi have i ti Dage og ti Nætter drevet

om for Vind og Veir, saa at Styrmanden selv tilsidst ikke vidste under hvilken Himmelegn vi befandt os."

„Himlens Herre har synligen beskyttet Dig;" sagde den Fremmede, da han havde hørt Diabars Beretning, „Stormen har kastet Eders Skib imellem Klipperne ved Bab-el-Mandeb, indtil det endelig er strandet paa vore Kyster, og sjeldent eller aldrig lader Oceanet sig der fravriste et af sine Offere, hvorfor man ogsaa kalder hiint Sted Dødens Port. Nu befinder Du Dig paa Kysten af Yemen, det lykkelige Arabien, om hvilket Du vel har hørt tale, thi af alle Verdens Lande er dette fortrinsviis begavet af Naturen med alle Skjønheder og Yndigheder, hvilket Du nu selv kan see. — Ikke langt herfra, neppe en Dagreise borte, ligger ogsaa den store Handelsstad Mekka, og der vil Du finde Leilighed til at vende tilbage til Dit Hjem, hvis Du ellers har reddet saa meget fra Skibbruddet at Du kan betale Din Reise."

„Ak," svarede Diabar med et dybt Suk, „jeg eier intet andet end de faa Klædningsstykker jeg har paa, og de ere ovenikjøbet ganske sønderrevne ved at klattre paa Klipperne."

„Og har Du intet lært hvormed Du kan fortjene Dit Ophold?" spurgte den Fremmede.

„Intet," svarede Ynglingen bedrøvet, „min Fader havde ikke Penge til at lade mig undervise for; han lærte mig rigtignok selv at læse og skrive, men da jeg vorede til maatte jeg hjælpe ham at fortjene vort Brød som Lastdrager."

„Det er nu rigtignok meget slemt," sagde den Fremmede efter en kort Taushed, „men der gives dog eet Middel hvorved Du letteligen kan blive til den rigeste Mand paa Jorden, uden at det koster Dig mindste Arbeide."

„Og det er?!" raabte Diabar glad overrasket.

Den Fremmede blottede sit Bryst, hvorpaa der i et sort Baand hængte et lille Pergamentblad, bemalet med underlige Skrifttræk og indesluttet i en gjennemsigtig Krystalkapsel: „Seer Du denne Talisman?" sagde han; „dens magiske Kraft er uden Grændser; naar dens Besidder ønsker sig Millioner Guldstykker, seer han dem i det næste Øieblik for sin Fod. — Giv Agt, saa vil jeg vise Dig en Prøve derpaa. — Min Haand er tom, ikke sandt? — Seer Du, nu er den pludselig fyldt med Guld, thi den lykkelige Eier af denne Talisman behøver ikke engang at udtale sit Ønske; den flygtigste af hans Tanker bliver til Virkelighed. — Der, tag Guldet, jeg skjænker Dig det."

Med disse Ord gav den Fremmede Diabar det trylleriske Guld, som

saa pludselig havde viist sig for hans Øine, at han ikke kunde gjøre sig noget Begreb om hvorfra det var kommet, og han stirrede derfor paa sin Selskabsbroder med den største Forundring.

Denne sagde smilende: „Ikke sandt, en saadan Talisman vilde just ikke være Dig ukjær, min gode — hvad hedder Du vel? Du har endnu ikke sagt mig Dit Navn."

„Jeg hedder Diabar;" svarede denne, og kunde endnu stedse ikke komme sig af sin Forundring, imedens han snart betragtede den kostelige Amulet og snart det glimrende Guld i sin Haand.

„Diabar kalder Du Dig altsaa?" vedblev den Fremmede, „Diabar? Nu, det er et ret kjønt Navn. — Altsaa, min gode Diabar, Du havde vel stor Lyst til at eie dette Stykke Pergament? — Ikke sandt? — Naa, har Du?"

Den unge Mand saae overrasket paa den Talende, som ved dette Spørgsmaal vilde tvinge sit Ansigt til et venligt Smiil, omendskjønt det beholdt et noget haanligt Udtryk.

„Var det muligt?" raabte Diabar overrasket, „vilde Du maaskee skjænke mig en stor Sum Guld, eller endog den kostelige Amulet selv?"

„Skjænke," gjentog den Fremmede i en spottende Tone, — „skjænke? Troer Du at man kaster slige Ting hen paa Gaden, til den første den bedste Tigger — tag mig det ikke ilde op, min gode Diabar, men Du er ikke synderlig mere. Skjænke? — Naa det maa man lade Dig, Dine Indfald er ikke daarlige."

„Men jeg havde jo slet ikke bedet Dig at give mig den, — naar Du ikke selv havde spurgt om jeg vilde have den;" svarede Diabar ærgerlig.

„Det gjorde jeg rigtignok," sagde den Fremmede, „men saavidt jeg veed har der ikke været Tale om at skjænke. — Sælge den vil jeg, hører Du, sælge."

„Det passer kun slet for en Mand, som Du, at spotte et ungt Menneske, som ovenikjøbet er forfulgt af Ulykken;" sagde Diabar vred, „endnu for faa Minutter siden sagde jeg Dig, at jeg ikke har reddet Andet fra Skibbruddet end mit Liv, og Du kan spørge om jeg vil kjøbe et Klenodie af Dig, som neppe kan opveies af et Kongerige?"

„Og dog er det mit Alvor, dog kan Du, om Du vil, kjøbe denne kostbare Skat, som enhver Anden vilde holde for ubetalelig;" svarede den gaadefulde Fremmede; „jeg forlanger ikke andet derfor end en Ubetydelighed, som paa ingen Maade kan sammenlignes med det Du faaer i Stedet. — Nu hvad siger Du dertil?"

„Og hvad forlanger Du?“ spurgte Ynglingen i aandeløs Forventning; „hvad skal jeg give Dig for dette Klenodie? — Jeg beder Dig, tal.“

„Jeg er en underlig Særling;“ sagde den Fremmede efter en kort Taushed, med et ligegyldigt Smiil, „ret en underlig Særling, hvilket Du allerede kan slutte deraf, at jeg lever her ganske alene, afsondret fra alt menneskeligt Selskab, imedens jeg i Mekka kunde besidde Alverdens Rigdomme, og nyde alle Livets Behageligheder; men, som sagt, ethvert Menneske har sin egen Livsanskuelse. — Du hedder Diabar, ikke sandt? Det er et smukt Navn, et ret smukt Navn, som jeg aldrig før har hørt i mit Liv; — Diabar, det klinger meget godt. — Veed Du hvad, jeg vil kjøbe Dit Navn og give Dig Talismanen derfor; — det er ret en naragtig Tanke, ikke sandt; høist naragtig, men just derfor behager den mig, og Du har den største Fordeel deraf; — nu vel, det lader til at Du betænker Dig endnu?“

Diabar vidste neppe om han skulde troe sine Øren; dette besynderlige Forslag havde saaledes overrasket ham, at han ikke var i Stand til at frembringe et Ord og han noiedes med at betragte den Fremmede og at læse paa hans Ansigt, om han ogsaa meente det alvorligt; men da han ikke længer kunde tvivle derpaa, sagde han endelig: „Det er et underligt Forslag Du der har gjort mig, og jeg kan i Sandhed ikke begribe hvorfor Du vil byde saameget for mit Navn, naar det virkelig er af saa liden Værdi som Du siger.“

„Nar,“ svarede den Fremmede ærgerlig; „jeg har allerede sagt Dig at jeg ikke finder Behag i Penge og Gods, og altsaa er Talismanen ikke mere værd for mig end Billedet for den Blinde. — Havde Du en anden Ting at give mig, vilde jeg være tilfreds med den, men da Du nu ikke eier andet end Dit Navn, vil jeg kjøbe det af Dig, og jeg troer ikke at en Anden havde betænkt sig saalænge med at bringe Kjøbet i Rigtighed.“

Diabar kunde dog endnu ikke beslutte sig til at give sit Samtykke; det lod rigtignok, som om han ved denne Handel havde Fordelen paa sin Side, men dog syntes en uforklarlig ængstelig Følelse at afholde ham fra at afslutte Kjøbet, indtil den Fremmede endelig vendte sig om, temmelig ærgerlig over Diabars Ubestemthed. „Naa, jeg seer alt at Du, om muligt, er en endnu større Nar end jeg;“ sagde han spottende; „lev vel, min gode Diabar, og naar Du kommer til Mekka og der i al den skjønne Stads Glands og Herlighed vandrer trængende og elendig om, saa skyd idetmindste ikke Skylden paa Din Skjæbne, men kun paa Din egen Daarskab. — Lev vel!“

„Holdt!“ raabte Diabar; thi den Fremmedes Beslutning havde og-

saa gjort Ende paa hans Vaklen; „bliv, jeg beder Dig, og tilgiv mig min barnagtige Daarskab. — Giv mig Talismanen, saa skal Du have mit Navn."

„Hvorfor betænkte Du Dig saalænge?" sagde den Fremmede og Glæden syntes at farve hans blege Ansigt mørkere, imedens han tog Krystalkapselen af sit Bryst; „her er den; men da her ikke er Nogen til at bevidne Kjøbet, saa sværg ved den evige Gud at Du ved Modtagelsen af dette Klenodie har solgt Dit Navn til mig, og aldrig vil gjøre Paastand paa, at bære enten det eller et andet, som Du ikke har erhvervet Dig paa en ærlig Maade."

„Jeg sværger det;" svarede Diabar med oprakt Haand, skjøndt med en ængstelig Bæven, og nu rakte den Fremmede ham det forunderlige Klenodie; men da Ynglingen omhyggelig bandt det fast om sin Hals, kastede hiin et halvt spottende, halvt medlidende Blik paa ham. „Nu Lykke paa Veien;" raabte han derpaa og slog en høi Latter op; „megen Lykke, min gode Ven; i Morgen paa denne Tid kan Du være i Mekka, naar Du fortsætter Din Vei i denne Retning, og der vil Du finde Leilighed nok til at gjøre Brug af Talismanen!" Med disse Ord hilste den besynderlige Mand endnu engang med Haanden til Afsked, og førend Diabar kunde svare noget, ilede han bort og forsvandt imellem Træerne; men endnu længe efter syntes Ynglingen at høre den Fremmedes høie haanlige Latter lyde for sit Øre.

Diabar, omendskjøndt vi, siden han afsluttede hiin Handel, egentlig ikke mere tør kalde ham saaledes, altsaa Ynglingen saae en Tidlang efter den Fremmede, ved hvis hurtige Forsvinden den Tanke opstod i ham, at han maaskee kunde være bedragen og at den erholdte Amulet maaskee slet ikke besad den omtalte Kraft. Han besluttede strax at skaffe sig Vished derom. „Jeg vil ønske at jeg holdt ti Pjastre i min Haand!" raabte han; og neppe var Ordet udtalt, før han ogsaa allerede havde den ønskede Sum i sin Haand. Nu kjendte hans Glæde over det vellykkede Forsøg ingen Grændser; han satte sig under et Træ og vedblev at ønske større og større Summer Guld, indtil han endelig havde en stor Bunke Guldstykker liggende foran sig, og tillige indsaae at det vilde være en Daarlighed at ønske mere, da Pengene dog vare ham til ingen Nytte i Ensomheden, og han kun var i Stand til at bære den mindste Deel med sig. Da Solen desuden nærmede sig Nedgangen besluttede han at hvile nogle Timer og derpaa at bryde op for at naae Mekka saa snart som muligt.

Bevægelsen i hans Sjæl lod ham dog kun liden Ro til at sove. Brogede afvexlende Drømme droge forbi hans oprørte Phantasi; snart saae

vilde sige sit Navn, imedens i det høieste de bleve hos ham, som kun havde indfundet sig for at spise og drikke med ham.

Denne Omstændighed fyldte Diabars Sjæl med den største Nedslagenhed; han lod de lækkre Spiser staae urørte paa sit Bord, de kostelige Vine smagte ham ikke længer, og intet var mere i Stand til at opmuntre ham. I denne sørgmodige Stemning vandrede han engang igjennem Gaderne i Mekka, mørk og hensjunken i sig selv, da et Selskab af Damer kom ridende paa kostbart smykkede Muuldyr, og han blev nysgjerrig staaende, imedens de rede forbi. Alle vare tæt tilsløredе, men idet de kom forbi ham, bøiede den Ene af dem sig over til sin Naboerske for at sige hende noget, og i samme Øieblik blev hendes lange Slør hængende ved Sadlen og gled ned, saa at Diabar fik Tid nok til at see Rytterindens Ansigt.

Hendes Skjønhed gjorde et saadant Indtryk paa den unge Mand, at han i nogle Minutter blev staaende ubevægelig og saae efter Toget, men derpaa fulgte han saa hurtigt som muligt efter, for at faae at vide hvem denne henrivende Dame var.

Efterat han var ilet efter Toget, igjennem flere Gader, saae han at den Skjønne tilligemed de øvrige Damer red ind af Porten paa et prægtigt Pallads, og paa hans Spørgsmaal erfoer han at hun var en Datter af en Emir og hed Sobeide, og at Rygtet om hendes Skjønhed havde fyldt hele Staden, omendskjøndt hun aldrig lod sig see utilsløret paa Gaden. Da Diabar hørte dette, tænkte han, det er det der hele Tiden har manglet Dig; kunde Du ægte den skjønne Sobeide, saa vilde Du være lykkelig og tilfreds, Du vilde Intet mangle længer, Intet — uden Dit Navn, syntes uvilkaarlig en indre Stemme at tilraabe ham, men han tilbagetrængte med Magt den ængstelige Følelse der altid bemægtigede sig ham ved Tanken herom, og besluttede at anholde hos Emiren om den skjønne Sobeides Haand, fast overbeviist om, at han, i Besiddelsen af saamange umaadelige Rigdomme, ikke vilde finde nogen Vanskelighed i at indtage saavel Faderen som Datteren for sig.

Ganske opfyldt af disse Tanker vendte han tilbage til sin Bolig, og udsøgte tretten af de Kraftigste og Smukkeste iblandt sine sorte Slaver; derpaa belæssede han sex af dem, hver med en Sølvvase, som var fyldt til Randen med Guldstykker; de andre sex bare sex Guldvaser, fyldte med de kostbareste Ædelstene; men den trettende Slave gik foran sine parviis ordnede Kammerater, ført en prægtig Purpurklædning, og bar, paa en guldbroderet Silkepude, en Perle af umaadelig Værdie, indesluttet i en Kapsel, som var udskaaret af en eneste Ædelsteen. Da dette prægtige Tog satte sig i Bevægelse, løb Folket til fra alle Sider, for at betragte denne

aldrig sete Herlighed. Emiren blev meget forbauset da han saae Slaverne komme henimod sit Pallads og befalede at føre dem ind i Audientssalen. Her bøiede den trettende Slave sig saa dybt for ham, at han berørte Jorden med sin Pande og talte derpaa saaledes: „Stormægtigste ophøiede Fyrste og Hersker, Din Slave, vor Herre, sender Dig disse Slaver og Alt hvad de bringe, som en Foræring; han lader Dig bede at Du vil modtage denne ringe Gave som en Tribut, hvormed han vil bevise Dig sin ubegrændsede Ærbødighed og Underdanighed; men denne Perle, som jeg skal overrække Dig, har min Herre bestemt for Dig, naar Du vil give ham Din Datter Sobeide til Kone, thi ligesom hun, den Skjønneste blandt de Skjønne, ikke finder sin Lige i det hele Land, saaledes vilde det ogsaa være forgjæves, i den hele Verden at søge en Perle, som i Glands og Skjønhed overtraf denne, der er fisket ved Forbjerget Komarin i det reneste Vand."

Da Emiren hørte den trettende Slave tale saaledes, forundredes han høiligen og kunde ikke holde op at betragte og beundre de umaadelige Skatte, som Diabar havde sendt ham; „Eders Herre maa være en meget rig Mand;" sagde han endelig; „lad ham komme, for at jeg selv kan see og tale med ham."

„O, Herre, see her Din underdanigste Slave!" raabte Diabar, som havde fulgt strax efter Slaverne, og nu traadte frem idet han bøiede sig dybt. — Emiren mønstrede den unge prægtigt klædte Mand fra øverst til nederst, derpaa sagde han venligt: „Nu vel, jeg modtager Dit Tilbud, Du skal blive min Svigerson, men sig mig Dit Navn, at jeg kan vide fra hvilken Slægt Du nedstammer."

Diabar blev saa hvid som Silketøiet i hans Turban; han skjælvede over hele Legemet og det varede nogle Minutter før han kunde fatte sig. „Stormægtigste Emir," sagde han endelig; „jeg tænker at de Skatte og Rigdomme, som ere udbredte for Dine Blikke, ville sige Dig, at jeg er en rig og anseet Mand, men tillad mig at fortie mit Navn."

„Hvad vil det sige?" svarede Emiren og rynkede Panden; „jeg skulde give min Datter til en Mand, som ikke kan nævne sit Navn, hvorpaa der maaskee hviler Skam og Skjændsel?"

„Herre," sagde Diabar ængstlig; „Herre, jeg beder Dig, vredes ikke paa mig derfor, kast et Blik paa disse Skatte, som ere Din Eiendom, viis Din Slave den Naade at betræde hans Bolig og Du skal see at mine Rigdomme ere umaadelige, men først ikke efter mit Navn."

„Og om Du end stammede fra Folkets laveste Klasse;" svarede Emiren opbragt, „saa vilde jeg give Dig min Datter til Kone, naar Dit Navn

kun ikke var besudlet med Skjændsel; men en Mand, der ikke kan nævne sit Navn, vil jeg ikke have til Svigerson, om han saa bragte Sobeide alle Indiens Skatte til Morgengave."

Diabar taug med nedslagne Øine. — „Nu, tør Du ikke sige Dit Navn?" sagde Emiren strængt. — „Vild, Du Frække, at jeg vil lade Dig vidske ud af mine Slaver!" raabte han derpaa, da Diabar endnu ikke svarede; „bort fra mine Øine, og jeg raader Dig, at Du aldrig mere lader Dig see i mit Palads, ellers skal jeg vide at tugte Dig for Din Uforskammenhed. — Bort! og tak min Godhed og Din Lykke for at jeg dennegang lader Dig gaae ustraffet."

Diabar vovede ikke at tage til Gjenmæle imod denne strænge Befaling, han bortfjernede sig saa hurtigt som muligt, og priste sig lykkelig ved at have reddet sig ud af denne farlige Stilling med Tabet af de tretten Slaver, og de Skatte hvormed de vare belæsset; men havde han end tidligere følt sig ulykkelig i sine glimrende Omstændigheder, saa begyndte han dog først nu at indsee ret tydeligt, hvor elendig den er, som ikke engang tør gjøre Paastand paa et Navn i det menneskelige Selskab. — Mørk og indesluttet i sig selv lukkede han sig inde i sin Bolig, Selskabet var blevet ham modbydeligt og han gad ikke engang see sine Slaver; han misundte dem deres Navn, og han troede at det maatte staae skrevet paa hans Pande, at han havde solgt sit for lumpent Guld.

Saaledes levede han flere Maaneder igjennem, uden at forlade sit Værelse. Hans eneste Beskjæftigelse og Underholdning bestod i Læsningen af de arabiske Digtere: Amru ben Kalthun, Antharа, Lebid, Zoheir og Andre af hvilke han havde kjøbt enkelte Digtninger; men især følte han sig tiltrukken af Hjobs Bog, hvoraf han besad en arabisk Haandskrift, som han havde kjøbt for meget Guld. Han syntes at finde sin egen ulykkelige Tilstand skildret i Hjobs rørende Klager, omendskjøndt han til sin saameget desto større Smerte maatte tilstaae, at han selv havde forskyldt sin Ulykke og ikke havde noget Haab om en Forandring i sin Skjæbne, eller paa den almægtige Guds Godhed, og at han ikke, som Hjob, hiin fromme Emir i Idumæa, trøstig kunde forlade sig paa Herrens Naade.

Ved Læsningen af dette Digt følte Diabar sig ofte saa greben, at han gav sit sammenpressede Hjerte Luft i en Taarestrøm, og udgod sig i høie Klager, da han Ingen havde, til hvem han kunde meddele sin Ulykke. I denne Tilstand faldt det ham engang ind, for at fordrive Tiden, selv at gjøre et Digt, i hvilket han skildrede den Ulykke, at være alene og udstødt fra det menneskelige Selskab, paa en saa rørende Maade at han ved Gjennemlæsningen ikke kunde holde sine Taarer tilbage.

Nu hændtes det engang at den ulykkelige unge Mand gik og spadserede paa det flade Tag af sit Huus, thi han følte Trang til at trække frisk Luft, og havde i denne Hensigt ladet anlægge en lille Have af de skjønneste og sjældneste Blomster ovenpaa Taget; da bemærkede han ved tilfældigviis at kaste Blikket ud paa Gaden, at der herskede en meget livligere Bevægelse i Staden, end der ellers pleiede. Han kaldte paa en af sine Slaver og spurgte om Aarsagen til denne usædvanlige Omstændighed.

„Beed Du ikke, Herre," sagde Slaven forundret, „at det nu er paa den Tid, da det store Marked bliver holdt i Mekka, hvorfor mange fremmede Kjøbmænd fra alle Verdensdele komme herhid? Men i Dag er der desuden foranstaltet en ganske særdeles Festlighed, nemlig en Væddekamp imellem de arabiske Digtere, som nær og fjern fra have indfundet sig for at oplæse deres Digte i den offentlige Forsamling. Det, som bliver tilkjendt Prisen, bliver med gyldne Bogstaver skreven paa Byssus og ophængt i Kaabaen."

Menneskene have til alle Tider været de samme, og ere de end siden hiin Tid skredne uendeligt videre frem i alle Videnskabens Grene, saa havde vore Forfædre dog de samme Lidenskaber som nu til Dags beherske os, og netop ligesom vor Tids unge Versemager sætter sin høieste Stolthed i at see sine Digte trykkede med sit Navn ved, saaledes vaagnede ogsaa ved Slavens Tale Ærgjerrigheden i Diabars Sjæl, efter at overgive sit nyskabte Digterværk til Verden; dog maa det som Forskjel i denne Sammenligning bemærkes, at Diabars Digt virkelig kunde kaldes skjønt, thi han havde jo selv følt dybt og inderligt ved Digtningen og ikke blot sammenstillet skjønne Ord, som vor Tids Poeter pleie at gjøre. Allisaa befalede Diabar Slaven strax at bringe ham den prægtigste Klædning han eiede, derpaa klædte han sig paa, tog sit Digt og ilede uden for Porten af Mekka hvor et prægtigt Amphitheater var indrettet til Digternes Væddekamp.

Man kunde ikke have valgt nogen skjønnere Plet til denne Hensigt; i en duftende Skov af Myrter og Cypresser havde man udvalgt en fri Plads til Kampen. Let opført af Træ, men paa det kosteligste prydet med Tæpper og broget Snitværk, hævede Tilskuernes Sæder sig rundt om; de nederste vare bestemte for Kampdommerne. Ligeoverfor disse sadde Digterne paa en Bænk, og over hele Theatret og Tilskuernes Pladser var udspændt et Tag af kostbart Linned, for at Solstraalerne ikke skulde falde de Tilstedeværende til Byrde.

Uden nogen Hindring betraadte Diabar Kampplads og satte sig, da han var kommen sidst, nederst paa Digternes Bænk; kort efter hans Ankomst begyndte Væddekampen.

Den Ældste af Dommerne, en gammel Mand med et ærværdigt og velvilligt Udseende, reiste sig fra sit Sæde og gav Tegnet til at begynde. Derpaa reiste en Digter sig og traadte hen i Midten af den frie Plads, som paa alle Sider var indesluttet af Tilskuernes Sæder, og begyndte at læse sit Digt. Han skildrede Naturens Skjønheder; han sang om de forunderlige Skabelser som Jorden frembringer, derpaa om Havets brusende Bølger og de Undere, som det bevarer dybt i sit Skjød; men endelig om Luften og Himlen, om det ødelæggende Lyn og den lykkespaaende Regnbue, om den mildtlysende Morgenstjerne, om den harmglødende Komet, om Solens hede Lue og Maanens milde Sølverlys. Da han havde endt og sat sig igjen, traadte en Anden frem, hvis Digt besang Fædrelandet og Mandens Frihed; efter ham fulgte en Tredie, der havde valgt Hævnens og Kjærlighedens Flammer til Stof for sit Digt, derefter kom endnu Flere, som havde taget de forskjelligste Gjenstande til deres Digtninger, og Folket tilraabte dem Bifald, alt eftersom et eller andet Sted tiltalte meer eller mindre; men Kampdommerne tang.

Da reiste Diabar, den sidste af Digterne sig, og begyndte at læse sit Værk.

I Begyndelsen skjælvede hans Stemme, thi det var ikke uden en ængstlig Følelse at han første Gang i sit Liv traadte frem for saa stor en Forsamling; men jo videre han læste jo mere voxede hans Selvtillid, og Følelsen af at hans Digt vel var værdigt til at blive læst paa dette Sted, gav ham nyt Mod. Ogsaa Tilhørerne bleve ved hvert Ord af Diabars Mund opmærksommere og mere spændte, intet Tegn paa Bifald gav sig høit og stormende tilkjende, som det forhen havde været Tilfældet, en høitidelig Taushed herskede, men paa alle Ansigter stod en dyb og vemodig Rørelse malet. Som vi alt forhen have sagt, beskrev Diabars Digt et Menneskes grændseløse Elendighed, der af en hemmelig Aarsag, som Digteren dog ikke havde angivet, er forviist og udstødt af sine Medbrødres Samfund, der lever midt i det menneskelige Selskab, seer det glade Liv og Virksomheden rundt om sig og iblandt disse Millioner af Mennesker ikke finder en eneste Sjæl, der vil slutte sig til ham, ikke en eneste Sjæl, som han kan kalde sin.

Det blode, følelsesfulde Udtryk hvormed Ynglingen foredrog sine Vers, tjente ligeledes til at forstørre det Indtryk, som de havde frembragt paa hans Tilhørere, og da han havde endt herskede en dyb Taushed; i mangt

et Die glindsede en Medlidenhedstaare for den Ulykkelige, som Digteren havde skildret; at han meente sig selv dermed anede Ingen.

Imidlertid havde Kampdommerne sagte raadført sig med hverandre om hvem Dagens Priis skulde tilhøre; nu vare de blevne enige; den Ældste iblandt dem reiste sig, tog den med Guld og Ædelstene herligt smykkede Laurbærkrands, der var bestemt til Seirens Løn, og traadte hen til Diabar med den. „Her, Fremmede," sagde han, og imedens Diabar bævende af Glæde bøiede sit Knæ satte han Krandsen paa hans Hoved, „her, Fremmede, tag hvad der tilkommer Dig; Dit Digt har vundet Prisen, o det skal prange med gyldne Bogstaver i Kaabaen; men sig mig nu Dit Navn, for at jeg kan nævne det for de utaalmodigt ventende Tilskuere."

Da opfyldtes Diabars Bryst af usigelig Smerte; et kort Øieblik havde han drømt og forglemt at han ikke havde noget Navn, og ikke turde vove sig ud i de andre Menneskers Selskab; men nu blev han atter erindret om den sørgelige Virkelighed.

Der hengik nogle Minutter, i hvilke han moisommeligt kæmpede for at gjenvinde sin Fatning; derpaa svarede han: „o Herre, et Løfte forhindrer mig i at svare Dig; jeg tør ikke nævne mit Navn."

„Hvad?!" raabte den Ældste af Kampdommerne forbauset; „Du vil ikke sige Dit Navn, der dog skal ophænges paa en gylden Tavle i Kaabaen, og nævnes med Ærefrygt af vore Børn og Børneborn."

Diabar tang i den frygteligste Bevægelse. — „Er Digtet maaskee ikke Dit Værk, og piner den onde Samvittighed Dig, fordi Du vilde lade Dit Navn sætte derunder?" vedblev hiin.

„O nei," svarede Diabar hurtigt; „nei, ved den alvidende Gud, det er mit Værk!"

„Men hvorfor vil Du ikke nævne Dit Navn, Du Daare?" spurgte Oldingen deeltagende; „Prisen, som tilhører Dig, vil da blive en Anden tilkjendt; agter Du Æren og et berømmeligt Eftermæle saa ringe? — Nu, vil Du ikke svare mig? — Jeg beder Dig, hvorfor kan Du ikke sige Dit Navn?"

Diabar stirrede fortvivlet paa den gamle Mand, som betragtede ham med ret hjertelig Velvillie. „Nu, min Kjære, hvorfor taler Du ikke?" vedblev denne godmodigt paatrængende. — „Fordi jeg intet Navn har!" raabte Diabar med dump Stemme; „fordi jeg har solgt mit gode ærlige Navn, min Faders Navn, for lumpent Guld!" Og med disse Ord ilede han, grebet af grændseløs Fortvivlelse, til Udgangen af Theatret og trængte sig igjennem den tætte Mængde, der betragtede Ynglingen, deels med nysgjerrige, deels med medlidende Blikke, thi man holdt ham for

vanvittig. Men da han nu havde naaet det Frie, var det for ham, som om han umuligen kunde vende tilbage til Staden, som om han maatte ud i den vilde Ørken, hvor han kunde skjule sin Elendighed og Skjændsel for Menneskenes Blik.

Han vandrede fuld af Fortvivlelse om udenfor Mekkas Porte, til om Aftenen, og da hans Fødder endelig ikke kunde bære ham længer for Træthed, kastede han sig udmattet ned under et Træ, hvor han overlod sig til de sørgeligste Betragtninger. „Ogsaa jeg vil komme til at vandre i Ensomheden og udstødt fra det menneskelige Selskab, som hiin Usalige, der kjøbte mit Navn for denne Amulet!" udraabte han; „vistnok havde ogsaa han tomt Elendigheden i samme Maal som jeg, derfor mødte jeg ham alene i hiin ubeboede Egn — og han forstod saa behændigt at bedrage mig! — O, jeg Daare, jeg enfoldige Daare, som holdt mit Navn for en saadan Ubetydelighed, der kan kjøbes og sælges efter Behag, som en Krømmers Vare!" Ved disse Ord vaagnede pludselig den Tanke i hans Sjæl, om det maaskee ikke ogsaa kunde være muligt for ham at finde Nogen, der vilde lade sig forføre af ham til at indgaae paa samme Handel, som han havde gjort; men han forkastede snart denne Plan. „Den Bevidsthed, at have styrtet en Anden i denne frygtelige Tilstand, hvis usigelige Elendighed jeg nu føler, vilde dog ikke lade mig finde nogen Ro," vedblev Diabar i sin Enetale; „jeg vil bære min Ulykke indtil Døden befrier mig derfra. — Døden?" sagde han gysende, „og naar jeg er død, heller ikke da vil jeg finde nogen Fred. Naar da, som vore Præster fortælle, Opstandelsens Dag kommer, og den evige Gud holder Dom over Menneskene, saa vil han opraabe de Gode ved deres Navne, og de ville indgaae til Paradisets Glæder; ogsaa Synderne vil han nævne, og de ville komme til at lide deres fortjente Straf og derpaa erholde Tilgivelse; men jeg vil blive forglemt, mit Navn vil ikke blive nævnet, thi jeg har intet, og som jeg i Livet har været udstødt og forladt, saaledes vil min Aand da komme til at svæve ensom og hvilelos om paa Jorden, og jeg vil ikke ophøre at være, endskjøndt jeg allerede har ophørt at være."

Den ulykkelige Diabar taug; han kastede et frygtsomt Blik til den stjerneklare Himmel, som Forbryderen, der i Bevidstheden af sin Skyld ikke vover at bede Dommeren om Tilgivelse, da Lyden af Skridt pludselig gjorde ham opmærksom og han saae en Mand i en hvid Klædning komme sig imøde. I nogle Øieblikke var han uenig med sig selv, om han skulde gaae af Veien for den Fremmede eller vente ham, men førend han kunde bestemme sig til nogen af Delene, var den Ubekjendte allerede kommen nærmere, og havde bemærket den Ulykkelige, som laae under Træet.

„Herren være med Dig;“ sagde han til Diabar, idet han traadte nærmere; „dog sig mig, hvad gjør Du i denne sildige Time her ganske alene, langt fra alle Mennesker?“

Diabar lyttede forbauset til den Talendes Stemme, som forekom ham bekjendt, uden at han kunde erindre sig hvor han havde hørt den; men da han reiste sig for at svare den Fremmede og saae ind i dennes venlige, velvillige Ansigt, gjenkjendte han strax ved det klare Stjernelys den Ældste af Kampdommerne, der om Morgenen ved Digternes Væddekamp vilde overrække ham Seirens Løn. „Jeg skulde troe, ærværdige Fader, at Du let kunde forklare Dig Aarsagen til min Ensomhed;“ svarede han smerteligt.

„Skulde det være muligt?“ raabte den Gamle overrasket, og traadte et Skridt nærmere for at betragte den unge Mand nøiere; — „er Du virkelig hiin Yngling der i Morges, som den bedste Digter, blev tilkjendt den gyldne Laubærkrands og paa en saa gaadefuld Maade vægrede sig ved at nævne sit Navn?“

„Det er mig;“ svarede Diabar, og hans Stemme bævede af indre Bevægelse.

„Nu, saa takket være Gud, som lod mig finde Dig;“ vedblev den Gamle, idet han greb Diabars Haand; „kom med mig, jeg beder Dig. En frygtelig Hemmelighed synes at tynge paa Din Sjæl, omendskjøndt jeg ikke forstod Din Tale i Morges; dog, maaskee kan jeg hjælpe Dig. Kom og fortæl mig hvad der gjør Dig, den unge, livskraftige Yngling, saa ulykkelig, og da kan jeg, om ikke mere, dog i det mindste trøste Dig.“

Diabar modtog denne Opfordring med stor Glæde; han følte at det under enhver Omstændighed vilde lette hans Elendighed, naar han kunde meddele Nogen den Kummer, som tyngede ham, og imedens han villig fulgte sin nye Ven, hvorhen denne vilde føre ham, fortalte han uden Tilbageholdenhed sin Skjæbne. — Da han havde endt sin Historie vare Begge komne ind til Byen og den Gamle stod stille foran en stor firkantet Bygning, idet Diabar sluttede sin Fortælling.

„Det er rigtignok en meget sørgelig Skjæbne, som Du har paadraget Dig ved Din egen Letsindighed, min Søn;“ sagde den Gamle, der havde hørt opmærksomt til; „men forsag ikke derfor; thi Herren, vor Gud, er barmhjertig og naadig, og har endnu ikke ladet nogen Angrende omkomme i sine Synder. — See her denne ældgamle Bygning,“ vedblev han og pegede paa det firkantede Huus, ved hvilket de stode; „det er Kaabaen, som for længst henrundne Aar siden er bleven opført af Abraham og Ismael, til Ære for den evige, sande og uforanderlige Gud. Jehova

lod ved sin Engel Gabriel en Steen af det kosteligste, sneehvide Marmor bære til denne Bygning, og den er endnu den Dag i Dag indmuret i Væggen; men denne Steen, hvis Farve var renere og mere skinnende end det kostbareste Solv, denne Steen er bleven sort, sort, som Jammerens og Elendighedens Nat, sort af de Taarer, som Englen har grædt over Menneskenes Synder — og dog, Kjære, dog er denne Gud en naadig Gud som hører Enhver, der sender sin Bøn til ham; forsag derfor heller ikke Du, men vend Dig tillidsfuld til ham. — Jeg er een af de Præster," vedblev den Gamle, „som ere bestemte til Kaabaens Tjeneste; min Bolig er kun faa Skridt herfra; følg mig derhen, for at Du kan vederqvæge Dit udmattede Legeme med Spise og Drikke, der kunne vi desuden bedre fortsætte vor Samtale end her."

Diabar adlød; den Gamle førte ham til et lille, tæt ved Kaabaen staaende Huus, og lod den unge Mand træde ind i et temmelig rummeligt Værelse, som oplystes af en Solvlampe, og hvis øvrige Indretning ligeledes vidnede om dets Beboers Velhavenhed. Efter Præstens Indbydelse satte Diabar sig paa en Ottoman, og hans Vært bragte ham noget Bagværk og et Bæger Viin, idet han venligt opfordrede ham til at spise og drikke deraf. Den unge Mands Sjæl var imidlertid i for megen Bevægelse, til at han kunde gjøre Brug af denne Indbydelse, kun af Vinen nød han lidet, endskjøndt hans Vært flere Gange gjentog sin gjæstevenlige Bøn.

„Nu, da Du paa ingen Maade vil spise, vil jeg ikke tvinge Dig;" sagde den Gamle til Diabar. „Men, min unge Ven, der er er endnu en Omstændighed, som Du har glemt at fortælle i Din Historie; thi Du har ikke sagt mig til hvilken Religion Du bekjender Dig, endskjøndt Menneskenes Meninger over dette Punkt dog ere saa meget forskjellige."

„Min Fader har underviist mig i den vise Zoroasters Lære, o Herre;" svarede Diabar; „Zend Avesta eller det levende Ord er den guddommelige Lovbog, der byder mig at troe paa Ormuz, den almægtige Gud, som belønner det Gode, og paa Arimanes, som straffer Synderne."

Kaabaens Præst smilede ved Ynglingens Svar. „Der er meget Skjønt og Sandt i denne Religion," sagde han derpaa alvorligere; „dog indeholder den ogsaa meget daarligt; — men hør mig, o Yngling. Fra min Ungdom af har jeg været bestemt til dette Tempels Tjeneste, dog var jeg ikke tilfreds med alene at opfylde mit Embedes Pligter, som Loven foreskrev mig, men det var min ivrigste Bestræbelse at trænge dybere ind i Videnskabernes Rige end mine Embedsbrødre gjorde det. Saaledes var det naturligt at jeg blev ført tilbage paa Ophavet til al jordisk Fuldkommen-

hed, paa Skaberen af Alt hvad der var, hvad der er og hvad der skal blive til, paa Gud. Dag og Nat har jeg grublet derover; jeg har læst alle de forskjellige Folkeslags hellige Bøger; Ægypternes Hjeroglyphskrift, den hellige Bog Vedam, i hvilken Guden Brama aabenbarer sig, Hebræernes Lovbøger, Zend Avestaen, Alt blev afsløret for mit Blik, men intetsteds fandt jeg Tilfredsstillelse. Da hørte jeg — jeg var dengang endnu en Yngling — at der for meer end firehundrede Aar siden havde levet en Mand, en mægtig Prophet i Palæstina, som havde forkyndt Folkene en ganske ny Religion, en Kjærlighedens Religion. Da reiste jeg selv til Palæstina, for at høre om hiin Mands forunderlige Lære, og jo dybere jeg trængte ind i den, jo mere overbeviist blev jeg om, at kun denne Tro, den Tro, som den menneskefødte Gud har forkyndt, er den eneste sande. Halvtredsindstyve Aar ere forløbne siden hiin Tid; jeg vendte tilbage til Kaabaen, mit Hovedhaar er blevet hvidt, som Sneen paa Bjergets Top, men denne lange Tid har kun tjent til, altid at bestyrke mig mere i den Mening at den christelige Religion er den rette og eneste sande. — Saa har jeg nu besluttet at forlade dette Land og Kaabaens Tjeneste, og endnu engang drage til Palæstina, for der at modtage Symbolet paa den nye Lære, den hellige Daab, og at dø iblandt mine Troesbrødre. — Vil Du ledsage mig, Yngling? Jeg vil paa Reisen underrette Dig om Christendommens Sætninger, og Du skal lære at indsee Sandheden deri. — Nu, vil Du?"

„Gjerne," svarede Diabar, og smilede sørgmodigt; „men kan denne Religion give mig mit tabte Navn igjen?"

„Ganske vist;" sagde Kaabaens Præst; „Gud er stor og almægtig; i den hellige Daab vil Du modtage et nyt Navn, og Din Anger vil udsone Din svare Synd."

Da styrtede Diabar glad i Armene paa Oldingen, men denne lagde sin Haand velsignende paa Ynglingens Hoved. „Ingen, selv ikke den værste Synder, er fortabt;" sagde han venlig; „men kun den som fortvivler om den barmhjertige Guds Naade og Godhed."

Begge, Diabar og Kaabaens Præst, havde i kort Tid gjort deres Forberedelser til Afreisen; derpaa sluttede de sig til en Karavane, som drog tvers igjennem Arabien til Haleb, Syriens Hovedstad, og uden videre Eventyr ankom de til Palæstina. De havde besluttet, først at begive sig til Jerusalem, og der at modtage den christelige Daab; men da de nu fortsatte deres Reise igjennem det forjættede Land kom de en Dag til Bredden af en Flod, hvor en Mængde Folk vare forsamlede, som opmærksomt hørte paa en Mand der talede med høi Stemme. Det var en christelig Præst, der her ved Jordans Bred, hvor Jesus Christus havde levet,

forkyndte Evangelium for Folket. Diabar og hans Reisekammerat holdt og stege af deres Kameler, for at høre Prædikenen med; men da Taleren havde endt traadte de hen til ham. „O Herre," sagde Kaabaens Præst og hilsede ham ydmygt; „see her for Dine Øine to Mænd, der intet inderligere ønsker, end ved den hellige Daabs Bad at blive optagne i de Christnes Samfund."

Da bøiede hiin venlig Hovedet og førte dem ned til Jordans Bred; først modtog Kaabaens Præst den hellige Indvielse; derpaa traadte Diabar hen til Floden. „Har Du ogsaa angret og aflagt alle Dine gamle Synder, min Søn?" spurgte den christne Præst idet han lagde Haanden paa Diabars Hoved. Da tænkte denne paa den fortryllede Amulet, for hvilken han engang havde solgt sit Navn, og som han endnu altid bar paa Brystet; rask aabnede han sin Klædning, tog Talismanen af sin Hals og kastede Krystalkapselen i Floden, saa at den blev opslugt af Bølgerne. „Jeg har angret Alt, min Fader;" sagde han derpaa i fromt Alvor og kastede sig paa Knæ; „og jeg haaber at Gud for sin hellige Søns Skyld vil tilgive mig mine Synder." Venligt smilende øste den christne Præst derpaa med sin hule Haand Vand af Floden, og gød det paa Diabars Hoved. „Vel an," sagde han, „saa døber jeg Dig i Navnet Faderens, Sønnens og den hellig Aands, jeg optager Dig i de Christnes Samfund og Du skal hedde Bonaventus, thi Din Ankomst i Herren være velsignet."

Da var det for Diabar som en uendelig Byrde væltedes fra hans Bryst, og han trak Veiret dybt, som En der vaagner af en svær Drøm, hede Taarer strømmede af hans Øine og i lang Tid laae han i inderlig Bøn paa sine Knæe.

Endelig reiste han sig, besteg med sin Ven de ventende Kameler, og derpaa rede de videre indtil de kom til Jerusalem; der besøgte de de Steder hvor Verdens Frelser har levet, og som have saa uendelig Betydning for enhver Christen, den hellige Grav, Oliebjerget og Golgatha. Men da de havde forrettet deres Bøn paa disse hellige Steder, trykkede den forhenværende Præst i Kaabaen sin unge Vens Haand til Afsked, og drog derpaa ungdomskraftig og fuld af glad Tro ud i den vide Verden, for selv at forkynde Evangeliet for Jordens Folk. Men Diabar trak sig tilbage, fra Livets Tummel, til et Kloster, og Broder Bonaventus blev til sin Død et Mønster paa sand Gudsfrygt og Fromhed for alle sine Brødre.